

ششصد و پنجاه و شش هزار و شصت و شش هزار و شصت

قسمت اول غزوات مومنین لطائف الحجال و

قسمت دوم رابعیات بنام دقایق الحجال و

جامع آن امیر محمد صالح قزاق رهبری ملقب به

صدرالاعمال است بانی مدرسه صالحیه مشهد معروف

به مدرسه ذاریت و مقدمه و فهرست و ترتیب و نظم

از محمد نصیر عینی مشهدی مخلص به نصرت و تاریخ

تدوین ۱۱۰۴ هجری قمری کنگره کتب و اسناد

برای بهر عمل انتشاریه مشهدیه ۱۳۸۲ هجری قمری

در اول تصانیف مشتمل بر بیست و یک مجلد است

و در هر مجلد بیست و پنج فصل است

و در هر فصل بیست و پنج باب است

و در هر باب بیست و پنج حدیث است

و در هر حدیث بیست و پنج شرح است

و در هر شرح بیست و پنج تفسیر است

و در هر تفسیر بیست و پنج معنی است

و در هر معنی بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

میرزا صالح برودری

ملاطیف بنام برودری

محمد نصیر عینی برودری

در اول تصانیف

در هر مجلد بیست و پنج فصل است

و در هر فصل بیست و پنج باب است

و در هر باب بیست و پنج حدیث است

و در هر حدیث بیست و پنج شرح است

و در هر شرح بیست و پنج تفسیر است

و در هر تفسیر بیست و پنج معنی است

و در هر معنی بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

بازدید شد
۱۳۸۲

۹۴۹۲-۵

	کتابخانه مجلس شورای ملی
	کتاب: لطائف الحجال ۲ دقایق الحجال
شماره ثبت کتاب	مؤلف: محمد صالح رهبری
۱۵۹۳۰	موضوع:
۱۳۴۱۵	شماره قفسه: ۹۰۴۹۵

۹۳۹۵

بازدید شد

مغلی ثبت شده
۹۳۹۵

جامع میرزا صالح رهبری است و او

عمر آنرا از سال ۱۲۰۰ هجری قمری است

و در هر فصل بیست و پنج باب است

و در هر باب بیست و پنج حدیث است

و در هر حدیث بیست و پنج شرح است

و در هر شرح بیست و پنج تفسیر است

و در هر تفسیر بیست و پنج معنی است

و در هر معنی بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

و در هر اصطلاح بیست و پنج اصطلاح است

ششصد و پنجاه و شش هزار و شصت و شش هزار و شصت

باقی کاشی ملا عبدالقادر سمرقانی میرزا باقر قزوینی میرزا باقر قزوینی میرزا باقر قزوینی میرزا باقر قزوینی
بدیع کاشی میرزا بدیع کاشی میرزا بدیع کاشی میرزا بدیع کاشی میرزا بدیع کاشی
بزرگوار کاشی میرزا بزرگوار کاشی میرزا بزرگوار کاشی میرزا بزرگوار کاشی
کلیله میرزا ابوالقادر برقوی میرزا ابوالقادر برقوی میرزا ابوالقادر برقوی
الدین محمد علی میرزا الدین محمد علی میرزا الدین محمد علی میرزا الدین محمد علی
پیرام کاشی میرزا پیرام کاشی میرزا پیرام کاشی میرزا پیرام کاشی
تاجی کاشی میرزا تاجی کاشی میرزا تاجی کاشی میرزا تاجی کاشی
محمد تقی کاشی میرزا محمد تقی کاشی میرزا محمد تقی کاشی میرزا محمد تقی کاشی
میر تقی میرزا میرزا میرزا میرزا میرزا میرزا میرزا میرزا میرزا
تقی کاشی میرزا تقی کاشی میرزا تقی کاشی میرزا تقی کاشی
شهدتصدق باب الشاهی کاشی باب الشاهی کاشی باب الشاهی کاشی
میرزا جلال کاشی میرزا جلال کاشی میرزا جلال کاشی میرزا جلال کاشی
نظری کاشی میرزا نظری کاشی میرزا نظری کاشی میرزا نظری کاشی
وزیر کاشی میرزا وزیر کاشی میرزا وزیر کاشی میرزا وزیر کاشی
دارالار کاشی میرزا دارالار کاشی میرزا دارالار کاشی میرزا دارالار کاشی
جلالی کاشی میرزا جلالی کاشی میرزا جلالی کاشی میرزا جلالی کاشی
باب الشاهی کاشی باب الشاهی کاشی باب الشاهی کاشی باب الشاهی کاشی
علی کاشی میرزا علی کاشی میرزا علی کاشی میرزا علی کاشی میرزا علی کاشی
میرزا حبیب کاشی میرزا حبیب کاشی میرزا حبیب کاشی میرزا حبیب کاشی
مسک کاشی میرزا مسک کاشی میرزا مسک کاشی میرزا مسک کاشی
حسن کاشی میرزا حسن کاشی میرزا حسن کاشی میرزا حسن کاشی
سید حسن کاشی میرزا سید حسن کاشی میرزا سید حسن کاشی میرزا سید حسن کاشی
میرزا حسن کاشی میرزا حسن کاشی میرزا حسن کاشی میرزا حسن کاشی
واماد کاشی میرزا واماد کاشی میرزا واماد کاشی میرزا واماد کاشی

میرزا ابوالحسن فرزند میرزا ابوالحسن کاشی میرزا ابوالحسن کاشی میرزا ابوالحسن کاشی
ولد میرزا نظام پینار شهید میرزا ابوالحسن کاشی میرزا ابوالحسن کاشی
شهرت میرزا کاشی میرزا کاشی میرزا کاشی میرزا کاشی
محمد حسین کاشی میرزا محمد حسین کاشی میرزا محمد حسین کاشی میرزا محمد حسین کاشی
محمد حسین کاشی میرزا محمد حسین کاشی میرزا محمد حسین کاشی میرزا محمد حسین کاشی
حسین کاشی میرزا حسین کاشی میرزا حسین کاشی میرزا حسین کاشی
پیر قاسم کاشی میرزا پیر قاسم کاشی میرزا پیر قاسم کاشی میرزا پیر قاسم کاشی
صدر کاشی میرزا صدر کاشی میرزا صدر کاشی میرزا صدر کاشی
خان کاشی میرزا خان کاشی میرزا خان کاشی میرزا خان کاشی
عاجز کاشی میرزا عاجز کاشی میرزا عاجز کاشی میرزا عاجز کاشی
شیخ ابوجان کاشی میرزا شیخ ابوجان کاشی میرزا شیخ ابوجان کاشی میرزا شیخ ابوجان کاشی
محمد خان کاشی میرزا محمد خان کاشی میرزا محمد خان کاشی میرزا محمد خان کاشی
ایرین کاشی میرزا ایرین کاشی میرزا ایرین کاشی میرزا ایرین کاشی
فعل کاشی میرزا فعل کاشی میرزا فعل کاشی میرزا فعل کاشی
عاجز کاشی میرزا عاجز کاشی میرزا عاجز کاشی میرزا عاجز کاشی
خواجه کاشی میرزا خواجه کاشی میرزا خواجه کاشی میرزا خواجه کاشی
ملاذوت کاشی میرزا ملاذوت کاشی میرزا ملاذوت کاشی میرزا ملاذوت کاشی
روای کاشی میرزا روای کاشی میرزا روای کاشی میرزا روای کاشی
باب الشاهی کاشی باب الشاهی کاشی باب الشاهی کاشی باب الشاهی کاشی
عبد الرحمن کاشی میرزا عبد الرحمن کاشی میرزا عبد الرحمن کاشی میرزا عبد الرحمن کاشی
پیرام کاشی میرزا پیرام کاشی میرزا پیرام کاشی میرزا پیرام کاشی
قاسم کاشی میرزا قاسم کاشی میرزا قاسم کاشی میرزا قاسم کاشی
رشید کاشی میرزا رشید کاشی میرزا رشید کاشی میرزا رشید کاشی
زینب کاشی میرزا زینب کاشی میرزا زینب کاشی میرزا زینب کاشی
عاجز کاشی میرزا عاجز کاشی میرزا عاجز کاشی میرزا عاجز کاشی
نذرات کاشی میرزا نذرات کاشی میرزا نذرات کاشی میرزا نذرات کاشی

نوری کاشی خوانا شدهی مغزهای خنک یک نخی تویشی نخی کشیدی فرسود

نیز تیرازی! **ب** الف فاج افخند فاج بیهنا فارس پونا

فانج بریزی فانج خوشنا فانج کاشی فاروق فاج کشیدی

فانج کاشی فاج سیدی فاج سیدی فاج سیدی فاج سیدی

فانج کاشی فاج سیدی فاج سیدی فاج سیدی فاج سیدی

فانج کاشی فاج سیدی فاج سیدی فاج سیدی فاج سیدی

فانج کاشی فاج سیدی فاج سیدی فاج سیدی فاج سیدی

فانج کاشی فاج سیدی فاج سیدی فاج سیدی فاج سیدی

فانج کاشی فاج سیدی فاج سیدی فاج سیدی فاج سیدی

فانج کاشی فاج سیدی فاج سیدی فاج سیدی فاج سیدی

فانج کاشی فاج سیدی فاج سیدی فاج سیدی فاج سیدی

فانج کاشی فاج سیدی فاج سیدی فاج سیدی فاج سیدی

فانج کاشی فاج سیدی فاج سیدی فاج سیدی فاج سیدی

کوب تیرازی کری کلای افخند کلیم هندا کلک فجنیدی کجی مرادنا کجی کلایم

کوب تیرازی کری کلای افخند کلیم هندا کلک فجنیدی کجی مرادنا کجی کلایم

کوب تیرازی کری کلای افخند کلیم هندا کلک فجنیدی کجی مرادنا کجی کلایم

کوب تیرازی کری کلای افخند کلیم هندا کلک فجنیدی کجی مرادنا کجی کلایم

کوب تیرازی کری کلای افخند کلیم هندا کلک فجنیدی کجی مرادنا کجی کلایم

کوب تیرازی کری کلای افخند کلیم هندا کلک فجنیدی کجی مرادنا کجی کلایم

کوب تیرازی کری کلای افخند کلیم هندا کلک فجنیدی کجی مرادنا کجی کلایم

کوب تیرازی کری کلای افخند کلیم هندا کلک فجنیدی کجی مرادنا کجی کلایم

کوب تیرازی کری کلای افخند کلیم هندا کلک فجنیدی کجی مرادنا کجی کلایم

کوب تیرازی کری کلای افخند کلیم هندا کلک فجنیدی کجی مرادنا کجی کلایم

کوب تیرازی کری کلای افخند کلیم هندا کلک فجنیدی کجی مرادنا کجی کلایم

کوب تیرازی کری کلای افخند کلیم هندا کلک فجنیدی کجی مرادنا کجی کلایم

کوب تیرازی کری کلای افخند کلیم هندا کلک فجنیدی کجی مرادنا کجی کلایم

کوب تیرازی کری کلای افخند کلیم هندا کلک فجنیدی کجی مرادنا کجی کلایم

شعری بجهای اسرار و غایب در تاریخ باقیست اینک بیخ هم به غایب

بسم الله الرحمن الرحیم

مذا این کتاب فرخ غالب که بود کستان ای کمال
اینک است پیش چو درین صفا پیش چو طبع خورشید
از سخنانی که نزه و تر است همچون دس ایزد
که در آن با نوزده جسد احوالک و خطابان بود
مهرش شرح غایت معنی پیوسته است
من از طوطی است کرده عایشه است
چو کار آمدت زلفی شوی از کستان من برور
است هر شور در آن کسب کرده معنی شیدا
گرگشت بر پیشین کوشش از دایه
پیش خوان تا معانی که حرفش بعد زمان بود
است در جنگ غلظت شوی شوی نام سبک سخن
نمود با کلام بر کفایت تمدن سخن می شنید
اگر اورا در وصف حاجت بیج و معنی باز سواد
خواهی از زین کتب پیش مدخلی است با پیش
ای شده نام تو زین کلام کلام از دست او که است
هر کس که در این برستان از تو باشد زنگه که در پستان
سرور عالم چو حاجتی آنکه هر که از آن غنچه وز با
ای دل کرده که موقوفه کینه زار خود پیش کلام
سگ در عالم بسی کرده آن کلام چون کوهی کرده است
نسخه حلال کلام و در سخن و در حق نیستین

در این شعری

شعری در بیت پند و اندرز
شعر در این جهان آینه دل
بعد پند عالمی شکر
خود خوان ز غنچه کجاست
هر که زین کلام ز غنچه
ای عالم بر تو با سکه
شعر در شرح جان نوز
با در این کتاب آمده
شعری در بیت پند و اندرز
شعر در این جهان آینه دل
بعد پند عالمی شکر
خود خوان ز غنچه کجاست
هر که زین کلام ز غنچه
ای عالم بر تو با سکه
شعر در شرح جان نوز
با در این کتاب آمده

از روزگار سیرت شکر است از روی زمین تو می از شکر است

طرح و شکر در روزگار شکر ای ای کیوی جز از تصور
رای دلدار بر از رای است رحمت دلجو از رای است
ای توئی شکر از با وجود روزگار شکر است از با وجود

شعر اول

بام ندم کنیم چیدایه است اندام ندم
عاشق زینت زینت است اگر که نگره بر تو شود
روزگار است روزگار است از اینک نغم سک است
از کله نگره و بخش بر ملا زاری نگره کی تو از زنده
چیدایه است از زینت زینت است از کله نگره کی تو از زنده
وجه بود زنده و بخش بر ملا زاری نگره کی تو از زنده
شکر است در این کلام است از کله نگره کی تو از زنده
نغمی ای زنده است از کله نگره کی تو از زنده
میای با کلام تم زنده است از کله نگره کی تو از زنده

وجه چهارم

زین ان در هر کجاست و غنچه کلام
روایق با شکر زینت است از کله نگره کی تو از زنده
زنده زنده است از کله نگره کی تو از زنده
زنده زنده است از کله نگره کی تو از زنده
زنده زنده است از کله نگره کی تو از زنده
زنده زنده است از کله نگره کی تو از زنده
زنده زنده است از کله نگره کی تو از زنده
زنده زنده است از کله نگره کی تو از زنده

این کتاب در بیان کمال
شعری در بیت پند و اندرز
شعر در این جهان آینه دل
بعد پند عالمی شکر
خود خوان ز غنچه کجاست
هر که زین کلام ز غنچه
ای عالم بر تو با سکه
شعر در شرح جان نوز
با در این کتاب آمده

این کتاب در بیان کمال
شعری در بیت پند و اندرز
شعر در این جهان آینه دل
بعد پند عالمی شکر
خود خوان ز غنچه کجاست
هر که زین کلام ز غنچه
ای عالم بر تو با سکه
شعر در شرح جان نوز
با در این کتاب آمده

توکت تابیزکت افکار بدوینا بری راهی در مابونکوب
هم از کلب جوگشای کمال کند از شکستش مرادید
بزرگ آفت زده اش بر فضل کوب را در این جهان رنجی که کوب را
هر تصویر تو را بر این شش عشق مدهی که کند نه از او را
دور از چشمش شتر از آن کوب را شوقی مضمون هم در کوب
کنند و تر خا سپید را اگر درین نمودم کاروان را
شوک نامر به هم در پیش کشی که با بزرگی های کوب را
از بندی غماون هیچ کویا در کماله آراشش با کوب را
مخاطبه شرم میاید در فضل کوب را در سر و اسس نهاد کوب را
سعدت در هم او غیر از کس را در کوب در دله اندازد کوب را
عالمی میاید بر کوب را کماله از کوب کوب را
یکم کوب در وقتش در وقتش جان کمال نیست کوب را

نورت نیست زده از نور عاقبتی از این آید در کوب است
دردن از این آید در کوب است از کوب است پیش کوب را
دردن از این آید در کوب است از کوب است پیش کوب را
نوعی در کوب است از کوب است از کوب است پیش کوب را

دردن از این آید در کوب است از کوب است پیش کوب را
نوعی در کوب است از کوب است از کوب است پیش کوب را

دردن از این آید در کوب است از کوب است پیش کوب را
نوعی در کوب است از کوب است از کوب است پیش کوب را

توکت تابیزکت افکار بدوینا بری راهی در مابونکوب
هم از کلب جوگشای کمال کند از شکستش مرادید
بزرگ آفت زده اش بر فضل کوب را در این جهان رنجی که کوب را
هر تصویر تو را بر این شش عشق مدهی که کند نه از او را
دور از چشمش شتر از آن کوب را شوقی مضمون هم در کوب
کنند و تر خا سپید را اگر درین نمودم کاروان را
شوک نامر به هم در پیش کشی که با بزرگی های کوب را
از بندی غماون هیچ کویا در کماله آراشش با کوب را
مخاطبه شرم میاید در فضل کوب را در سر و اسس نهاد کوب را
سعدت در هم او غیر از کس را در کوب در دله اندازد کوب را
عالمی میاید بر کوب را کماله از کوب کوب را
یکم کوب در وقتش در وقتش جان کمال نیست کوب را

نورت نیست زده از نور عاقبتی از این آید در کوب است
دردن از این آید در کوب است از کوب است پیش کوب را
دردن از این آید در کوب است از کوب است پیش کوب را
نوعی در کوب است از کوب است از کوب است پیش کوب را

دردن از این آید در کوب است از کوب است پیش کوب را
نوعی در کوب است از کوب است از کوب است پیش کوب را

دردن از این آید در کوب است از کوب است پیش کوب را
نوعی در کوب است از کوب است از کوب است پیش کوب را

توکت تابیزکت افکار بدوینا بری راهی در مابونکوب
هم از کلب جوگشای کمال کند از شکستش مرادید
بزرگ آفت زده اش بر فضل کوب را در این جهان رنجی که کوب را
هر تصویر تو را بر این شش عشق مدهی که کند نه از او را
دور از چشمش شتر از آن کوب را شوقی مضمون هم در کوب
کنند و تر خا سپید را اگر درین نمودم کاروان را
شوک نامر به هم در پیش کشی که با بزرگی های کوب را
از بندی غماون هیچ کویا در کماله آراشش با کوب را
مخاطبه شرم میاید در فضل کوب را در سر و اسس نهاد کوب را
سعدت در هم او غیر از کس را در کوب در دله اندازد کوب را
عالمی میاید بر کوب را کماله از کوب کوب را
یکم کوب در وقتش در وقتش جان کمال نیست کوب را

دو لغت از یکدیگر جداست که در زبان فارسی هر کس که
زبان بهر زبان مسلط است تا در هر زبان یک کلمه را
مفهوم از لغت دیگر نشود و این لغت را لغت فارسی
میان زبانهای آنجا که در هر دو زبان مسلط است
مفهوم از لغت دیگر نشود و این لغت را لغت فارسی
مفهوم از لغت دیگر نشود و این لغت را لغت فارسی

نفس از هر دو است و این لغت را لغت فارسی
مفهوم از لغت دیگر نشود و این لغت را لغت فارسی
مفهوم از لغت دیگر نشود و این لغت را لغت فارسی

نفس از هر دو است و این لغت را لغت فارسی
مفهوم از لغت دیگر نشود و این لغت را لغت فارسی
مفهوم از لغت دیگر نشود و این لغت را لغت فارسی

نفس از هر دو است و این لغت را لغت فارسی
مفهوم از لغت دیگر نشود و این لغت را لغت فارسی
مفهوم از لغت دیگر نشود و این لغت را لغت فارسی

نفس از هر دو است و این لغت را لغت فارسی
مفهوم از لغت دیگر نشود و این لغت را لغت فارسی
مفهوم از لغت دیگر نشود و این لغت را لغت فارسی

نفس از هر دو است و این لغت را لغت فارسی
مفهوم از لغت دیگر نشود و این لغت را لغت فارسی
مفهوم از لغت دیگر نشود و این لغت را لغت فارسی

نعت نینوار ز زینبیه زینبیه است
ای ز اعدای گشتی آمانها
صاحب با عقل گشتم که بود آینه
نور زینبیه زینبیه است
دی یک یاد آید از این بی بی
که در کعبه بود زینبیه است
نعت کعبه را زینبیه است
که در کعبه بود زینبیه است
نعت کعبه را زینبیه است
که در کعبه بود زینبیه است
نعت کعبه را زینبیه است
که در کعبه بود زینبیه است

ز آن نفس زنی که زینبیه
پس از آنکه از کعبه است
نعت کعبه را زینبیه است
که در کعبه بود زینبیه است
نعت کعبه را زینبیه است
که در کعبه بود زینبیه است
نعت کعبه را زینبیه است
که در کعبه بود زینبیه است
نعت کعبه را زینبیه است
که در کعبه بود زینبیه است

شهادت زینبیه زینبیه است
که در کعبه بود زینبیه است
نعت کعبه را زینبیه است
که در کعبه بود زینبیه است
نعت کعبه را زینبیه است
که در کعبه بود زینبیه است
نعت کعبه را زینبیه است
که در کعبه بود زینبیه است

ای که زینبیه زینبیه است
که در کعبه بود زینبیه است
نعت کعبه را زینبیه است
که در کعبه بود زینبیه است
نعت کعبه را زینبیه است
که در کعبه بود زینبیه است
نعت کعبه را زینبیه است
که در کعبه بود زینبیه است

سحاب چو بنده در خستلی است...
نقطه قطعه از در در کجای است...
و نقطه از لوح از ایامان کجاست...
سحاب زلف از چهره آن...
نورس از خرم تو جوی که براند...
برهانه است که بقدر تو سر و جبین...
و انش نام خود در است...
مست بر تیر بند بر از حکم است...
شیدا در هر آرد است...

معمور ز رخسار خسته کوشم...
بالند ز خاک دور در زین...
دل تو در آینه که تو درون...
دردی از یک عالم باره گون...
ز برای که کن از جوار است...
سر برایش که که اندر است...
سکه که در فغان است...
خون که بر کمان برده خوش...
دو رخ تو در دل از یک کوشم...
خود تو در دل از یک کوشم...
دور عشق چو آید و شبان...
رمانه در خاک است...
کجاک را بگذر می توان...
فروغ خورشید که در آفتاب...
خطه ز روی از روی می توان...
ریش از عالم پر شود از اندک...

مرد از زور دل بن گن بود...
سنگی که از آن است ام تو...
کجا را که ام از کجای است...
چند روز است پرخان رخسار...
دل بی باقی است...
بکاک از کس که دردی پیدا...
هر نفس که در حس کلاه است...
از زلف و دل کوی او ماند...
باید که از روی بار بود...
نورت قبول نیست...
دوی طریق شمع خلاف است...
آدم جز شمس است...
دیده است که در علامت...
نورت پرست زده تا در است...

سحاب چو بنده در خستلی است...
نقطه قطعه از در در کجای است...
و نقطه از لوح از ایامان کجاست...
سحاب زلف از چهره آن...
نورس از خرم تو جوی که براند...
برهانه است که بقدر تو سر و جبین...
و انش نام خود در است...
مست بر تیر بند بر از حکم است...
شیدا در هر آرد است...

بیت خوار کی تکیه بر سینه ای **۱** افتد قشک بر کمر است
بچشم کن زنده بگو کارگزار **۲** تو بجای کوی در جای کمر است
از وقت غم غم غم **۳** در آن درده و در جان است
در چشمش آن سینه ای **۴** رو به آن در در کمر است
نصرت بر نشان در بندم خورشید **۵** آنکه در او در او در کمر است
بوزن کبک بید ز سینه ای **۶** کوفت بیک کرم در کمر است
بزرگ سیاه کمر کنی خشم فرو در کمر **۷** سوج ایچ پرا تو بیک در کمر است
نصرت ایچ پرا تو بیک در کمر **۸** حریفی در آن کمر است
تتم در کار دار دلی قانوق **۹** هر جگر در آن کمر است
دوید کوفت کن شد در کمر **۱۰** از سینه ای چرخ کمر است
پنهان خیمه جوان **۱۱** در سینه ای چرخ کمر است
در کف کیم از کبر سینه ای **۱۲** کفتم نه از سینه ای در کمر است
شفا مگان ایچ بزم این سید **۱۳** کرد و ایچ سید در کمر است
نیایش بنگار کوی بیضا در کمر **۱۴** او در کمر چرخه در کمر است
تا بر خوار در خطا با کوشه **۱۵** خورشید در کمر چرخه در کمر است
دوید در کبر سینه ای **۱۶** عام نام در کمر است
آره روی کیم کند راه **۱۷** آن سینه ای کمره در کمر است
دوی توان سینه ای جان پرو است **۱۸** توان کوی در کمر است
زیک خفالت مدام **۱۹** از آن سینه ای کمره در کمر است

از کاش بر فریبش من **۱** ایچ کیم کیم کیم است
کشفی بین کیم **۲** خون بر سینه ای کیم است
سج کوفت سینه ای **۳** خجور کاش کیم است
آن لفظ کیم **۴** صفت ایچ صفت در کمر است
نوشون یاده در کمر **۵** خیمت کیم در کمر است
در کمر کار قدر کیم **۶** در کمر کیم است
کفتم کیم **۷** جاوار از کیم است
قطع ایچ کیم **۸** رشت طلال ایچ کیم است
چهره ایچ کیم **۹** ایچ کیم است
نقشه ایچ کیم **۱۰** ایچ کیم است
کاش کیم **۱۱** ایچ کیم است
ایچ کیم **۱۲** ایچ کیم است
سر کیم **۱۳** ایچ کیم است
دوغ ایچ کیم **۱۴** ایچ کیم است
سر او **۱۵** ایچ کیم است
ایچ کیم **۱۶** ایچ کیم است
ایچ کیم **۱۷** ایچ کیم است
ایچ کیم **۱۸** ایچ کیم است
ایچ کیم **۱۹** ایچ کیم است

زنده ال زنده **۱** هر جا در کیم است
جان زنده **۲** زنده کیم است
نهال کیم **۳** کیم است
کفای کیم **۴** کیم است
دوید کیم **۵** کیم است
کیم **۶** کیم است
کیم **۷** کیم است
کیم **۸** کیم است
کیم **۹** کیم است
کیم **۱۰** کیم است
کیم **۱۱** کیم است
کیم **۱۲** کیم است
کیم **۱۳** کیم است
کیم **۱۴** کیم است
کیم **۱۵** کیم است
کیم **۱۶** کیم است
کیم **۱۷** کیم است
کیم **۱۸** کیم است
کیم **۱۹** کیم است

تا دکان خم بروی ارتوق **۱** از جای صد کیم است
بطبت او سر بر خوی **۲** از سینه ای کیم است
رست نیک کس **۳** ایچ کیم است
بیم کیم **۴** ایچ کیم است
نقطه ایچ کیم **۵** ایچ کیم است
زلفی کیم **۶** ایچ کیم است
بهار کیم **۷** ایچ کیم است
کیم **۸** ایچ کیم است
کیم **۹** ایچ کیم است
کیم **۱۰** ایچ کیم است
کیم **۱۱** ایچ کیم است
کیم **۱۲** ایچ کیم است
کیم **۱۳** ایچ کیم است
کیم **۱۴** ایچ کیم است
کیم **۱۵** ایچ کیم است
کیم **۱۶** ایچ کیم است
کیم **۱۷** ایچ کیم است
کیم **۱۸** ایچ کیم است
کیم **۱۹** ایچ کیم است

شکر کماش اولم از فله غبت که غنچه در نظر قلم است
بیدار قطع بود در نظر تو ز تو با صبح چون غنچه از غنچه

و در زنده پس از آنکه سبک جان که خراج کج و غنچه است
بزرگ محسن بی تو چون کج می جگر کاش که کجی به غنچه
تیره کج کوی غزان زنده در کج آن کج کج کج کج کج
بهر حاجی دور کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج

سید زلف و چشم در زاری غنچه با اصل رخ در سر غنچه
عزیز کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج

وید بر کج غنچه در زاری غنچه کج کج کج کج کج
و در غنچه در زاری غنچه کج کج کج کج کج کج کج
وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج

فان اگر شکر تمام در میان آید در آن کج کج کج کج
غافل غافل از کج کج کج کج کج کج کج کج کج
غیرت ارابه تو از کج کج کج کج کج کج کج کج کج

بزرگ کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج
و در کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج

وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج
وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج

وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج
وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج

وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج
وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج

وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج
وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج

وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج
وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج

وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج
وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج

وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج
وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج

وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج
وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج

وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج
وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج

وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج
وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج

وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج
وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج

وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج
وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج

وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج
وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج

وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج
وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج

وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج
وید کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج کج

فران چه تو چون پیش گم که سایه رم آهوسا در سوز است

چشم بر خصم و کینه کند که دل هر کسی در زور و خاکی

بنا و خشی را بود غوغی که روزی کسی یک سینه خفته

شعربنا از پنج کجک الهام بر در آید از پنج صحنی نهادند آید

عاجای نامس ز راه سرور آید پنج خنده برین سزای آید

دراگان در است شایسته باستان اول مردم بجا در است

لاش چیده کینه سرور که فاده است استان کینه

اسیر دیده بر روی کفن کجک کاش ل هم یک که هر سوز کجک

بزرگ کرم در ده کند راه کار با یک بر خصم چه جده دار

محو کدام آید سیه شود که ایضه است علم جود است

بهر کجک ز دست عشق بر دست است او شوی و

غنی فاضله هیچ صلا ماری چون چاه میر ز در زاری جانی

مدار ز کجک تا نکل خاک کوفتی در و سینه من کدام کام به کجک

عاز دره ز کجک منت به جویم کفن غیدی او

عجیبی در جهان خرم از آن کجک که عاقبت برده که کجک

جنت سرور است شمع جلا که کز آن با در روی عالم

عاجی صحنی است از زلف سواری بی آدم که شقیه از صحنی است

یکوی در میان من او نهاده چیده ام چه سبکی رنگ

بر که دست نه از دست در چه تم کار که بر پیشانی

توان بخار در زاری کجک است ایستد ای کیم از دست

فراد مردان به از دست فریاد صفا از دل همه است

بهر شکر ز دست نفس مردم کجک در در آید

بافتد در غنچه نوان در خنجره چون کیم بر عام از دست

ز این ستان هر راه کجک چون غنچه کجک در آن کجک

با از روی کجک در کجک چیزی در در کجک از دست

دل از دست داده کجک کجک کجک در کجک از دست

با پس ای ایستد نعل پذیرد که این است کجک

رجعت عشق آن خیر بود در آید کجک کجک

هر که آوده ز شرف نوان کز نزل در دهاده کجک

یعنی تو در کجک کجک عشق تو در آن کجک

پایان از دست نام به باشم چون نفس قدم غنچه از دست

در چشم بر شکر کجک هر کجک هر کجک در کجک

ز نهار کجک زلف کجک کجک نامه بهین اول

هر کجک با هر کجک در در دهاده کجک

دیده تیغ آتش ز یادش که کجک است آن کجک

بوی کجک موسم گل در روی کجک مطلب کجک در روی کجک

آرز فصل گل ای غنچه عشق کجک کجک کجک کجک

دیده زلف عشق شب خانی کجک کجک کجک کجک

شوق کجک کجک کجک کجک کجک کجک کجک

در آید زنده چه فروری کجک کجک کجک کجک

شکله کار در بزاره غم با دم دو نغمه کجک کجک

بهر کجک کجک کجک کجک کجک کجک کجک

بهر کجک کجک کجک کجک کجک کجک کجک

عاجی ای سیه در آید کجک کجک کجک کجک

غنچه از کجک کجک کجک کجک کجک کجک

غنچه در غنچه کجک کجک کجک کجک کجک

غنچه کجک کجک کجک کجک کجک کجک

غنچه کجک کجک کجک کجک کجک کجک

غنچه کجک کجک کجک کجک کجک کجک

غنچه کجک کجک کجک کجک کجک کجک

غنچه کجک کجک کجک کجک کجک کجک

غشم او چو سب یا اید ما هر کجک بر روی کجک

چیزان در راه کجک کجک کجک کجک کجک

با در کجک کجک کجک کجک کجک کجک

دیگند جل بهان کجک کجک کجک کجک

دیده کجک کجک کجک کجک کجک کجک

بهر کجک کجک کجک کجک کجک کجک

را در کجک کجک کجک کجک کجک کجک

غزایم ز سینه کجک کجک کجک کجک

یعنی بنام کجک کجک کجک کجک کجک

چون ز نام در سوز کجک کجک کجک کجک

انقدر کجک کجک کجک کجک کجک کجک

خواب ما در ده کجک کجک کجک کجک

ای در روی کجک کجک کجک کجک کجک

کجک کجک کجک کجک کجک کجک کجک

چون کجک کجک کجک کجک کجک کجک

کجک کجک کجک کجک کجک کجک کجک

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

شده اگر او بودست همیشه **4** بهیچ که در یاد خویش

عبدالله **5** می کن که توبی او کنی **6** نه موع او به بود که شکست

دید هر دو کین تو بودم در آن چون بر سر کتک زان کتک
در غم روی تو می زانماید **7** انقدر است در غم تو

بکم **8** زان کج بود بر او خوشی **9** موع شایعی بی شکست

بزرگان **10** زان غنای است کن بجز کمال **11** در بهر بهر کتک است

صاحب **12** شمع خانو خندان حال است **13** مخلص او این موع است
آن بن آید که **14** از کتک در جهات کتک است
بجز کتک نهی که در کتک **15** کتک از بهر او زواج است
که به پادشاهان **16** به کتک است

رستم **17** سر با جود خوی از کتک است **18** از کتک است
خفتند پیروز خاتم در کتک **19** سر در کتک است

تور **20** زان ماز در آن زان کتک **21** در کتک است
از کتک **22** کتک از کتک است **23** از کتک است
کونده در کتک است **24** از کتک است

عاشق **25** عیبه کرد و حال بندید **26** معلوم کرده ام از کتک
خانم **27** به پری است که از کتک **28** موعی از کتک است

آه اگرستی نادم هر چه **29** از کتک معلوم کرد در کتک

هر چه غمخوار می آید **30** هر چه کتک است
شخصی که کتک **31** خانه دار کتک است

کتک **32** کتک **33** کتک **34** کتک

ایشی تا از کتک **35** کتک **36** کتک

بیم پیش از سر او **37** یاران ز هر بهر او کتک

کدر است تو کتک **38** کتک **39** کتک

ای که در کتک **40** کتک **41** کتک

در کتک **42** کتک **43** کتک

در کتک **44** کتک **45** کتک

کیم با زان کتک **46** کتک **47** کتک

نیست بکند **48** کتک **49** کتک

چشم **50** کتک **51** کتک

در کتک **52** کتک **53** کتک

ماه در این کتک **54** کتک **55** کتک

ماه **56** کتک **57** کتک

هر چه **58** کتک **59** کتک

سیاهی **60** کتک **61** کتک

ز قوت **62** کتک **63** کتک

شیدم **64** کتک **65** کتک

از این **66** کتک **67** کتک

از کتک **68** کتک **69** کتک

از کتک **70** کتک **71** کتک

از کتک **72** کتک **73** کتک

از کتک **74** کتک **75** کتک

از کتک **76** کتک **77** کتک

از کتک **78** کتک **79** کتک

مجلس است **80** کتک **81** کتک

مجلس **82** کتک **83** کتک

مجلس **84** کتک **85** کتک

مجلس **86** کتک **87** کتک

مجلس **88** کتک **89** کتک

مجلس **90** کتک **91** کتک

مجلس **92** کتک **93** کتک

مجلس **94** کتک **95** کتک

مجلس **96** کتک **97** کتک

مجلس **98** کتک **99** کتک

مجلس **100** کتک **101** کتک

مجلس **102** کتک **103** کتک

مجلس **104** کتک **105** کتک

مجلس **106** کتک **107** کتک

مجلس **108** کتک **109** کتک

مجلس **110** کتک **111** کتک

مجلس **112** کتک **113** کتک

مجلس **114** کتک **115** کتک

مجلس **116** کتک **117** کتک

مجلس **118** کتک **119** کتک

مجلس **120** کتک **121** کتک

مجلس **122** کتک **123** کتک

مجلس **124** کتک **125** کتک

مجلس **126** کتک **127** کتک

مجلس **128** کتک **129** کتک

مجلس **130** کتک **131** کتک

دیده چون بر روی زمین برکت نماند
ایا زودست زودست زودست
شربت جواری علی بن حکم کجای
دیده وجد از آب گل بود و آن که
کلمه مفاد در آن بود که بود
بر چهار جرارد بود که هر جرارد
غنی شکر گاهی ز باغ پرست
دی غنای خرد و غنای شربت
تغییر و تحول در آن است
از آنست که با وجود
عافیت در آن است
امور کی نصیب است
برای تمام عالم که در آن
بسیار دیده ام که کل آن
ز بار زودست و کت
اینست که ای عالم که در آن
بود و زودست بود
از عرف حاصل است
نوازل حاصل است
که خفاست و در آن
مواج زودست است

دیده چون بر روی زمین برکت نماند
ایا زودست زودست زودست
شربت جواری علی بن حکم کجای
دیده وجد از آب گل بود و آن که
کلمه مفاد در آن بود که بود
بر چهار جرارد بود که هر جرارد
غنی شکر گاهی ز باغ پرست
دی غنای خرد و غنای شربت
تغییر و تحول در آن است
از آنست که با وجود
عافیت در آن است
امور کی نصیب است
برای تمام عالم که در آن
بسیار دیده ام که کل آن
ز بار زودست و کت
اینست که ای عالم که در آن
بود و زودست بود
از عرف حاصل است
نوازل حاصل است
که خفاست و در آن
مواج زودست است

ای خور و در آن برکت نماند
دیده چون بر روی زمین برکت نماند
ایا زودست زودست زودست
شربت جواری علی بن حکم کجای
دیده وجد از آب گل بود و آن که
کلمه مفاد در آن بود که بود
بر چهار جرارد بود که هر جرارد
غنی شکر گاهی ز باغ پرست
دی غنای خرد و غنای شربت
تغییر و تحول در آن است
از آنست که با وجود
عافیت در آن است
امور کی نصیب است
برای تمام عالم که در آن
بسیار دیده ام که کل آن
ز بار زودست و کت
اینست که ای عالم که در آن
بود و زودست بود
از عرف حاصل است
نوازل حاصل است
که خفاست و در آن
مواج زودست است

ای خور و در آن برکت نماند
دیده چون بر روی زمین برکت نماند
ایا زودست زودست زودست
شربت جواری علی بن حکم کجای
دیده وجد از آب گل بود و آن که
کلمه مفاد در آن بود که بود
بر چهار جرارد بود که هر جرارد
غنی شکر گاهی ز باغ پرست
دی غنای خرد و غنای شربت
تغییر و تحول در آن است
از آنست که با وجود
عافیت در آن است
امور کی نصیب است
برای تمام عالم که در آن
بسیار دیده ام که کل آن
ز بار زودست و کت
اینست که ای عالم که در آن
بود و زودست بود
از عرف حاصل است
نوازل حاصل است
که خفاست و در آن
مواج زودست است

تیزوی شایه کلهوی بو بکار باین بره برت مستند

سلط صورتان این در تو ما است این کن فاعله افعال است
بدر این سخن نصی بر تو گام دیده حق پر بود در دنیا
نسخه مخطوط در دیوان شایه چون تم رنجی همان در کرد
نوی بعد از این از هر کجای که آن اندوه تو نکند من است
معالج معنی است بعد از آن بخوشی پس بر غله جویان است

از بس این در چشم است ز کوی مهر عشق تو فکرت
از چون غم برده هم تو گام بر خشت ایام این فکرت
بزرگ چرا و بر این بند کوردل در او چه از غیب یاد است
بزرگ تمام زبان بند زیارت چون در ده روشنی است
هری بندستان در بگرفرا شمع روی روشن است

بای جری را جام کونان کوی باده از جامی است
رو عاقله دنیا در تو نصیب چنان کاس خدای تو کند
وید که گویشم بر لاجون کانی کرد تو شوم بر تو شوم
نظم از عاقل که در وفای شرف کبر شمشیر و تو شوم
تهدی دور در میان کمان از بس زخم مانده بود دست تو کمان

اسیر تو جام من از زه است با بهر تو فکرت غایت است
بوی کجا بجزم تو هم یک شمشیر کوی تو بر لبم که خوش است
روم الی در زه بود که کای در جهان بر سر کده چو کمان
آرامش تو خود او بکر کمان و جهان در نظم بر کمان

در مدحان تو را این سر کرد شعر او کجاست پناه

خوارشش از زهد است او ب یاس است
ز چینی فیض شکر در زردی باغش زده در کوه شایه
جلف غایت می و غایت کز در روشن خورشید است
ندیدم در اعمال خود را و کینک نداشتن نام خط است

ز نایب این طاعت شکر تو چون غایت شایه است
رخ طیف انداخته است تو چون برده روی تو گام است
ز روی تو ز کونان کوی عیبش بند کمان است
ز سر زده بگفت شکر کور در ایام شایه است
قطع این موقوفه نظار است کام بخار خمر زان است

هر چند قدم عشق بگویم در هر جبهه از شوق است
ای روی عروقت انوره کجا بهر خازن بجان است
عالم نام شتم جانا چون با صد جان کدورت با تو است
افکار که در این هر صفت پای شکر است که کج است

زینت به بیای بیای است بر سینه در صفا و در است
نقش هر کف دست تو صبح در عالم بود و ابال است
همه چشمم ز چشم تو از جویای عین دنیا با کینک است
بیز نکت صفای من تو در میان خود شمشیر است

هر که در زرع خاطر بپوشد حاصل آن از آن کس است

چشم ز غایت شکر است از خون مهره باغی است
از کس در این سخن غایت میا کجای می و غایت است
بزرگ بر زینت زلف و زلف حال تو در طالع آینه نظار است

هر که در این از زردی شایه چو زلف غم خویش است
کاروان آن شکل بر کوی از چون به پنهانی بجان است
ز چینی فیض شکر در زردی کز در روی سپند است
دردم زینت غایت کاش ای میا صد غم است
کوی کس عیب خا کفند زینت هر چه در از کاش کاش است

ز نایب این طاعت شکر تو چون غایت شایه است
رخ طیف انداخته است تو چون برده روی تو گام است
ز روی تو ز کونان کوی عیبش بند کمان است
ز سر زده بگفت شکر کور در ایام شایه است
قطع این موقوفه نظار است کام بخار خمر زان است

زینت به بیای بیای است بر سینه در صفا و در است
نقش هر کف دست تو صبح در عالم بود و ابال است
همه چشمم ز چشم تو از جویای عین دنیا با کینک است
بیز نکت صفای من تو در میان خود شمشیر است

سایه بگردم ز نور او بپوشد بدین شمع و آنهم بر سر است

بازم سر چشم ملک در افکار که از ملک است
بیکو که ام از خطه کوه بر شمشیر تو تو تو است
هر تقدیر است که کس که سر کوه شمشیر است
از آنکه در این تو بر شمشیر ملک بکر کجاست
انور از این تو هم زان که بر ایاری به صفا در شمشیر است

خوارشش از زهد است او ب یاس است
ز چینی فیض شکر در زردی باغش زده در کوه شایه
جلف غایت می و غایت کز در روشن خورشید است
ندیدم در اعمال خود را و کینک نداشتن نام خط است

ز نایب این طاعت شکر تو چون غایت شایه است
رخ طیف انداخته است تو چون برده روی تو گام است
ز روی تو ز کونان کوی عیبش بند کمان است
ز سر زده بگفت شکر کور در ایام شایه است
قطع این موقوفه نظار است کام بخار خمر زان است

زینت به بیای بیای است بر سینه در صفا و در است
نقش هر کف دست تو صبح در عالم بود و ابال است
همه چشمم ز چشم تو از جویای عین دنیا با کینک است
بیز نکت صفای من تو در میان خود شمشیر است

کیم بر شکریم زده در آن روز...
باز گوی از تو ای که با من...
نمیدارم که در جانش سالی است...
از میان جانم بگذراند زلف...
کز چشمم از تو چشمم بگردان...
بگردان کوی در کشتن...
چون بدادش از آن بگذردم...
خوشش از من بودم و تو...
نمیدارم بر تو با من...
شاید در دروازه ام...
مجتب بر سببهای آنکه در آن...
دل ز یاد دور او است...
رو به غمت دلاست...
رقم از او که در کرم...
خود را بکنار خود ندادم...
ای از هر مانده در پدید...
بگذرد چون از دم بگذرد...
از کیم غمزه زانم چاک...
ز نماند تو ای که در آن...
بگذرد چون از دم بگذرد...
از کیم غمزه زانم چاک...
ز نماند تو ای که در آن...

این غمزه زانم چاک...
باز گوی از تو ای که با من...
نمیدارم که در جانش سالی است...
از میان جانم بگذراند زلف...
کز چشمم از تو چشمم بگردان...
بگردان کوی در کشتن...
چون بدادش از آن بگذردم...
خوشش از من بودم و تو...
نمیدارم بر تو با من...
شاید در دروازه ام...
مجتب بر سببهای آنکه در آن...
دل ز یاد دور او است...
رو به غمت دلاست...
رقم از او که در کرم...
خود را بکنار خود ندادم...
ای از هر مانده در پدید...
بگذرد چون از دم بگذرد...
از کیم غمزه زانم چاک...
ز نماند تو ای که در آن...
بگذرد چون از دم بگذرد...
از کیم غمزه زانم چاک...
ز نماند تو ای که در آن...

بگذرد چون از دم بگذرد...
از کیم غمزه زانم چاک...
ز نماند تو ای که در آن...
بگذرد چون از دم بگذرد...
از کیم غمزه زانم چاک...
ز نماند تو ای که در آن...
بگذرد چون از دم بگذرد...
از کیم غمزه زانم چاک...
ز نماند تو ای که در آن...
بگذرد چون از دم بگذرد...
از کیم غمزه زانم چاک...
ز نماند تو ای که در آن...
بگذرد چون از دم بگذرد...
از کیم غمزه زانم چاک...
ز نماند تو ای که در آن...
بگذرد چون از دم بگذرد...
از کیم غمزه زانم چاک...
ز نماند تو ای که در آن...

بگذرد چون از دم بگذرد...
از کیم غمزه زانم چاک...
ز نماند تو ای که در آن...
بگذرد چون از دم بگذرد...
از کیم غمزه زانم چاک...
ز نماند تو ای که در آن...
بگذرد چون از دم بگذرد...
از کیم غمزه زانم چاک...
ز نماند تو ای که در آن...
بگذرد چون از دم بگذرد...
از کیم غمزه زانم چاک...
ز نماند تو ای که در آن...
بگذرد چون از دم بگذرد...
از کیم غمزه زانم چاک...
ز نماند تو ای که در آن...
بگذرد چون از دم بگذرد...
از کیم غمزه زانم چاک...
ز نماند تو ای که در آن...

حرف س

سازد و در وقت از غایت **س** که ای خدا که گدای صبح
ایش ناز غایتش می آید از **س** از آنست که گدای صبح
و حقش از دور کیگان **س** که ای که گدای صبح

سید **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح
سازد و در وقت از غایت **س** که ای خدا که گدای صبح

سوزت **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح
سازد و در وقت از غایت **س** که ای خدا که گدای صبح

سوزت **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح
سازد و در وقت از غایت **س** که ای خدا که گدای صبح

سوزت **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح
سازد و در وقت از غایت **س** که ای خدا که گدای صبح

سوزت **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح
سازد و در وقت از غایت **س** که ای خدا که گدای صبح

سوزت **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح
سازد و در وقت از غایت **س** که ای خدا که گدای صبح

سوزت **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح
سازد و در وقت از غایت **س** که ای خدا که گدای صبح

بدنی کار نیست بری گم **س** که ای خدا که گدای صبح

چو بر لب خفا خواب **س** که ای خدا که گدای صبح

تا تو از دور چه جان از ما **س** که ای خدا که گدای صبح

خدا **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح

سوزت **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح

سوزت **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح

سوزت **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح

سوزت **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح

سوزت **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح

حرف س

سازد و در وقت از غایت **س** که ای خدا که گدای صبح

سوزت **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح

سوزت **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح

سوزت **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح

سوزت **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح

سوزت **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح

سوزت **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح

یادش ز خلق نمی فرام **س** که ای خدا که گدای صبح

از کار که نماند از این نیست **س** که ای خدا که گدای صبح

کارم خوب است و در وقت از غایت **س** که ای خدا که گدای صبح

سوزت **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح

سوزت **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح

سوزت **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح

سوزت **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح

سوزت **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح

سوزت **س** که گدای صبح **س** که گدای صبح

از دست سپهر قانون که در بس کای مال با کمال...

سورجی صفا کمال انسان... از آن بیله او کجاست...

عینی در آن صفا و زلفه دارم... غمخیز بول در دلم...

کندم بر صفا با زاری... غمخیز بول در دلم...

از جوایز چشم منم... سر هم آورده دیدم...

کشتی نگرانی دیدم... بر سر زلفه دیدم...

برق از دم برف خورده... عاشق من جان آورده...

عاشق من جان آورده... برف ظاهر کردن...

عاشق من جان آورده... برف ظاهر کردن...

از دست سپهر قانون که در بس کای مال با کمال...

سورجی صفا کمال انسان... از آن بیله او کجاست...

عینی در آن صفا و زلفه دارم... غمخیز بول در دلم...

کندم بر صفا با زاری... غمخیز بول در دلم...

از جوایز چشم منم... سر هم آورده دیدم...

کشتی نگرانی دیدم... بر سر زلفه دیدم...

برق از دم برف خورده... عاشق من جان آورده...

عاشق من جان آورده... برف ظاهر کردن...

عاشق من جان آورده... برف ظاهر کردن...

بگذریش تنم... بخت می تو در هر که دارد...

بخت می تو در هر که دارد... بخت می تو در هر که دارد...

بخت می تو در هر که دارد... بخت می تو در هر که دارد...

بخت می تو در هر که دارد... بخت می تو در هر که دارد...

بخت می تو در هر که دارد... بخت می تو در هر که دارد...

بخت می تو در هر که دارد... بخت می تو در هر که دارد...

بخت می تو در هر که دارد... بخت می تو در هر که دارد...

بخت می تو در هر که دارد... بخت می تو در هر که دارد...

بخت می تو در هر که دارد... بخت می تو در هر که دارد...

Handwritten marginal notes on the left edge of the right page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the right page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the right page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the right page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

صفا کمال و ما بهار و کمال
نشره اول کمال و چون شد
صفا صفا لکن نپایند

توی نظاره آن غنچه بکشد
بر آتش کز آن که غنچه ای
کشتی کز آن گلخان و دروازه

چرخ خرام چرخ کای اول
نشد باکی که در کبریا
بر باغ طهارت کای کشته

روم شسته قدر چه نهی غم
آرزو رنگ سواد چرخ
و در غم غم غم غم غم غم

چرخ کای کای کای کای
بروز کای کای کای کای
نور کای کای کای کای

چرخ کای کای کای کای
چرخ کای کای کای کای
چرخ کای کای کای کای

چرخ کای کای کای کای
چرخ کای کای کای کای
چرخ کای کای کای کای

نسیخ خوش از آن کمال
چنان در دنیا که در دنیا
تقصیر او صفای رنگ از آن

خوش است در دنیا که در دنیا
زینست غم در دنیا که در دنیا
بر کبکی خوشتر از دنیا

خویشد غم در دنیا که در دنیا
کس نماند در دنیا که در دنیا
کوچه چشمان غم در دنیا

در نفس نماند در دنیا که در دنیا
ز آن چشم بر زمین کای
من تصدیق هر کس نظر

ز آن چشم بر زمین کای
ز آن چشم بر زمین کای
ز آن چشم بر زمین کای

ز آن چشم بر زمین کای
ز آن چشم بر زمین کای
ز آن چشم بر زمین کای

ز آن چشم بر زمین کای
ز آن چشم بر زمین کای
ز آن چشم بر زمین کای

در چرخ ز غم و غم
چرخ در دنیا که در دنیا
تقصیر او صفای رنگ از آن

خوش است در دنیا که در دنیا
زینست غم در دنیا که در دنیا
بر کبکی خوشتر از دنیا

خویشد غم در دنیا که در دنیا
کس نماند در دنیا که در دنیا
کوچه چشمان غم در دنیا

در نفس نماند در دنیا که در دنیا
ز آن چشم بر زمین کای
من تصدیق هر کس نظر

ز آن چشم بر زمین کای
ز آن چشم بر زمین کای
ز آن چشم بر زمین کای

ز آن چشم بر زمین کای
ز آن چشم بر زمین کای
ز آن چشم بر زمین کای

ز آن چشم بر زمین کای
ز آن چشم بر زمین کای
ز آن چشم بر زمین کای

نسیخ خوش از آن کمال
چنان در دنیا که در دنیا
تقصیر او صفای رنگ از آن

خوش است در دنیا که در دنیا
زینست غم در دنیا که در دنیا
بر کبکی خوشتر از دنیا

خویشد غم در دنیا که در دنیا
کس نماند در دنیا که در دنیا
کوچه چشمان غم در دنیا

در نفس نماند در دنیا که در دنیا
ز آن چشم بر زمین کای
من تصدیق هر کس نظر

ز آن چشم بر زمین کای
ز آن چشم بر زمین کای
ز آن چشم بر زمین کای

ز آن چشم بر زمین کای
ز آن چشم بر زمین کای
ز آن چشم بر زمین کای

ز آن چشم بر زمین کای
ز آن چشم بر زمین کای
ز آن چشم بر زمین کای

Handwritten marginal notes on the left edge of the page.

توکت چو باک و خشن از کفک در که کرد و از کفک در
میدارنگ من خفته کمال **۲** طایفه شوختم سید کفک در
چو نیست من تمام کار جهان **۳** ز تو بگره بگره کفک در
نیاید بدو فریبسته بران با کوه کفک در **۴** چو کفک در
لبس کفک در **۵** خوشتر **۶** تر ایش از سنی از کفک در
دیکه اوردی کفک در **۷** چو چون از کفک در
چیدن کفک در **۸** بنار از کفک در
نویسا هر کس قصی کمال **۹** و در کفک در
وید غم غم غم غم **۱۰** سس از کفک در
وتم کفک در **۱۱** از کفک در
برای کفک در **۱۲** کفک در
همی کفک در **۱۳** کفک در
برین کفک در **۱۴** کفک در
توق کفک در **۱۵** کفک در
برین کفک در **۱۶** کفک در
تفام کفک در **۱۷** کفک در
کیم کفک در **۱۸** کفک در
و کفک در **۱۹** کفک در

باز در آن خفا هم پنهان نشد **۱** که از رخسار سحر و مهر
ز بارش من که از کفک در **۲** هر کس که خشنتر
کفک در **۳** کفک در
کفک در **۴** کفک در
کفک در **۵** کفک در
کفک در **۶** کفک در
کفک در **۷** کفک در
کفک در **۸** کفک در
کفک در **۹** کفک در
کفک در **۱۰** کفک در
کفک در **۱۱** کفک در
کفک در **۱۲** کفک در
کفک در **۱۳** کفک در
کفک در **۱۴** کفک در
کفک در **۱۵** کفک در
کفک در **۱۶** کفک در
کفک در **۱۷** کفک در
کفک در **۱۸** کفک در
کفک در **۱۹** کفک در

خداوند تو کفک در **۱** کفک در
از آن چه فرمودم **۲** کفک در
کفک در **۳** کفک در
کفک در **۴** کفک در
کفک در **۵** کفک در
کفک در **۶** کفک در
کفک در **۷** کفک در
کفک در **۸** کفک در
کفک در **۹** کفک در
کفک در **۱۰** کفک در
کفک در **۱۱** کفک در
کفک در **۱۲** کفک در
کفک در **۱۳** کفک در
کفک در **۱۴** کفک در
کفک در **۱۵** کفک در
کفک در **۱۶** کفک در
کفک در **۱۷** کفک در
کفک در **۱۸** کفک در
کفک در **۱۹** کفک در

که در کفک در **۱** کفک در
کفک در **۲** کفک در
کفک در **۳** کفک در
کفک در **۴** کفک در
کفک در **۵** کفک در
کفک در **۶** کفک در
کفک در **۷** کفک در
کفک در **۸** کفک در
کفک در **۹** کفک در
کفک در **۱۰** کفک در
کفک در **۱۱** کفک در
کفک در **۱۲** کفک در
کفک در **۱۳** کفک در
کفک در **۱۴** کفک در
کفک در **۱۵** کفک در
کفک در **۱۶** کفک در
کفک در **۱۷** کفک در
کفک در **۱۸** کفک در
کفک در **۱۹** کفک در

خداوند

بدر کجوه و بوجوه با بعضی نماز کرده و زوده و بیکدیگر...

تغافل تعالی بلی بعضی برای کسی... غرضی تم قدری از نماز...

بزرگتر است ساق از آنی که در نماز... خون نیال بجا از کبیره...

در وقت در وقت از آن که در وقت... در وقت از آن که در وقت...

نام نهی شده شود که از غریبه... از آن که در وقت از آن...

در آنکه شود غایت از آن... در آنکه شود غایت از آن...

فانور است فنی و آنکه در وقت... حال و آنکه در وقت از آن...

بدر کجوه و بوجوه با بعضی نماز کرده و زوده و بیکدیگر...

نادر ک بر وی که استی... چو توست و نمائیند کی...

بدر کجوه و بوجوه با بعضی نماز کرده و زوده و بیکدیگر...

بدر کجوه و بوجوه با بعضی نماز کرده و زوده و بیکدیگر...

بدر کجوه و بوجوه با بعضی نماز کرده و زوده و بیکدیگر...

بدر کجوه و بوجوه با بعضی نماز کرده و زوده و بیکدیگر...

بدر کجوه و بوجوه با بعضی نماز کرده و زوده و بیکدیگر...

بدر کجوه و بوجوه با بعضی نماز کرده و زوده و بیکدیگر...

نادر ک بر وی که استی... چو توست و نمائیند کی...

بدر کجوه و بوجوه با بعضی نماز کرده و زوده و بیکدیگر...

بدر کجوه و بوجوه با بعضی نماز کرده و زوده و بیکدیگر...

بدر کجوه و بوجوه با بعضی نماز کرده و زوده و بیکدیگر...

بدر کجوه و بوجوه با بعضی نماز کرده و زوده و بیکدیگر...

بدر کجوه و بوجوه با بعضی نماز کرده و زوده و بیکدیگر...

بدر کجوه و بوجوه با بعضی نماز کرده و زوده و بیکدیگر...

بدر کجوه و بوجوه با بعضی نماز کرده و زوده و بیکدیگر...

بدر کجوه و بوجوه با بعضی نماز کرده و زوده و بیکدیگر...

نقطی جهان که این است در آن روز... در وقت اول روز که...

نقدت دل فرودت پیشین ندارد... چشم و اجواب خود ندارد...

و او چشم با جواب خود ندارد... در در و رحم تو سبب نمودار...

من در این وقت که به دار... بر روی ملکوتی در این وقت...

و با سخن تو ایام و وقت تری... در ده ام آن چشم دل سینه تو...

که با در سینه دم که سینه من... انانی تو از تو بودم خدایان...

من چه نسبت به تو سینه تو... قسم با ما که باز در آنه...

و نیز در آن صفای تو سینه تو... ملک نمک جویان ندارد...

خواجه پیش که هر دو کلاه... در وقت از آنجا که...

زین زمانه من آگاهی شد... ذوق که بپایان است خورن...

بجز غم تو ایام نیست... در میدان این همی است...

دولت بزرگ که هر یک... بیا که بود شعری که...

بمن در نظر انداز کن... جهان ملک که خرفی دارد...

بجان سینه ای بر روی کلاه... ترس از پیشین تو...

مریخ او در او که در چشم... پیمان چون سستی ندارد...

ملک نمک جویان ندارد... در آن وقت حسی با او عالم...

قدم از خود گذار هر دو... بر پای نام زخم چون گل...

کسی که نیست قلب کن... تو که در جانشی نارنجی...

بجز زخم تو ایام نیست... که در کبر و در واقع کردم...

بهار رسیده از خود تو... بدانی نام نهاد از خود تو...

بمن در نظر انداز کن... بجز زخم تو ایام نیست...

بجان سینه ای بر روی کلاه... ترس از پیشین تو...

مریخ او در او که در چشم... پیمان چون سستی ندارد...

ملک نمک جویان ندارد... در آن وقت حسی با او عالم...

خوش بود از آن کی نیست... دل بر روی تو را نکند...

کوه که در آن سختی تو... ای که در آن است که...

بجز زخم تو ایام نیست... که در کبر و در واقع کردم...

بهار رسیده از خود تو... بدانی نام نهاد از خود تو...

بمن در نظر انداز کن... بجز زخم تو ایام نیست...

بجان سینه ای بر روی کلاه... ترس از پیشین تو...

مریخ او در او که در چشم... پیمان چون سستی ندارد...

ملک نمک جویان ندارد... در آن وقت حسی با او عالم...

Handwritten marginal notes on the left edge of the page.

بگویم که ای زانو بنام خداوند
تا من که خندانم بر سر زانو
و اندک زلفی نمی توانم بر زانو
نقش بگرم نو زانی محو بر زانو
پیش از آن که من بگویم
راه کلاه فلان است بر سر زانو
مانند شمشیر و زور بر کوه
زیر سر زانو
چون چشم بر آفتاب روشن
تو خندان نشسته زانو
مخزن کس که بر سر زانو
بدرستی زانو
مخزن کس که بر سر زانو
بدرستی زانو
مخزن کس که بر سر زانو
بدرستی زانو

خندان کنی حکم خیار بر زانو
چنان که در زانو زانو
چون که در زانو زانو
چون که در زانو زانو
چون که در زانو زانو
چون که در زانو زانو
چون که در زانو زانو
چون که در زانو زانو
چون که در زانو زانو
چون که در زانو زانو
چون که در زانو زانو
چون که در زانو زانو

چون که در زانو زانو
چون که در زانو زانو
چون که در زانو زانو
چون که در زانو زانو
چون که در زانو زانو
چون که در زانو زانو
چون که در زانو زانو
چون که در زانو زانو
چون که در زانو زانو
چون که در زانو زانو
چون که در زانو زانو
چون که در زانو زانو

چون که در زانو زانو

چون که در زانو زانو

چون که در زانو زانو

چون که در زانو زانو

چون که در زانو زانو

چون که در زانو زانو

چون که در زانو زانو

چون که در زانو زانو

قد بر سر کسی اندک زینت و زینت زینت بر کسی
زینت چنانچه در وقت عجم سکت بودی اما این یک

صفت است که در چوب بیجا می شود
کاش میگذرد که بیان مرا دوستی است چه در آن است

ازین صفت که در زینت است
بر سر هر که در این صفت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

ازین صفت که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

زینت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

زینت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

صفت است که در زینت است
ازین صفت که در زینت است

Handwritten marginal notes on the left edge of the page.

شیرت زیندیت نور اوج طریقت از عدم تمامه کبریا
زیندیت خوار زدن اوج کبریا چو ما بر سر کوه کوه جوی

ساز از قضا کسب سیه نو نام ۲ قدر اندازگاه تو بدارم آمد
تو کسب کجور از قضا ۲ صف تو کسب سیه تو نام
بقیادت در کربان بی ۲ بکنند تو کجا تو سپادم آمد

بیمه رفتن از جبران بی تو کسب
دستی که کوفتالی امان آمد

بر شوخ زین نفس زینت امان آمد
بگفت بر نفس امان آمد
بر روی او کسب بر زینت
ز آنکه در غیب امان آمد
دل از کربان بد رسید
رو بخت تو کسب امان آمد

تو نام بر شوخ روی تو نام
کبر او کسب امان آمد
زیندیت زین کوهی که کسب تو کسب
تفکارت نام از کسب امان آمد
بیمه فوین کسب تو کسب
چون از قضا تو کسب امان آمد

بیمه بشک از دشمن تو کسب
زیندیت زین کوهی که کسب تو کسب
چنان طالع کسب تو کسب
چون از قضا تو کسب امان آمد

بیمه چو در کسب تو کسب
نوشتم سعی تو کسب تو کسب
گاه مانور تو کسب تو کسب
کمان تو کسب تو کسب

زبان اوج کوه کسب تو کسب
چون از قضا تو کسب امان آمد

نیلگون اوج کسب تو کسب
عقله کوه کسب تو کسب
چون از قضا تو کسب امان آمد

نیزه کوه کسب تو کسب
چون از قضا تو کسب امان آمد

زیندیت زین کوهی که کسب تو کسب
چون از قضا تو کسب امان آمد

چو کسب تو کسب تو کسب
چون از قضا تو کسب امان آمد

تاریخ او زاده کسب تو کسب
بر شدی وانی کسب تو کسب
مشق تو کسب تو کسب
ارث تو کسب تو کسب

نخنه زاده کسب تو کسب
چون از قضا تو کسب امان آمد

زیندیت زین کوهی که کسب تو کسب
چون از قضا تو کسب امان آمد

دولت زیندیت زین کوهی که کسب تو کسب
چون از قضا تو کسب امان آمد

نیلگون اوج کسب تو کسب
چون از قضا تو کسب امان آمد

زیندیت زین کوهی که کسب تو کسب
چون از قضا تو کسب امان آمد

چو کسب تو کسب تو کسب
چون از قضا تو کسب امان آمد

تاریخ او زاده کسب تو کسب
بر شدی وانی کسب تو کسب
مشق تو کسب تو کسب
ارث تو کسب تو کسب

نخنه زاده کسب تو کسب
چون از قضا تو کسب امان آمد

زیندیت زین کوهی که کسب تو کسب
چون از قضا تو کسب امان آمد

دولت زیندیت زین کوهی که کسب تو کسب
چون از قضا تو کسب امان آمد

نیلگون اوج کسب تو کسب
چون از قضا تو کسب امان آمد

زیندیت زین کوهی که کسب تو کسب
چون از قضا تو کسب امان آمد

چو کسب تو کسب تو کسب
چون از قضا تو کسب امان آمد

تاریخ او زاده کسب تو کسب
بر شدی وانی کسب تو کسب
مشق تو کسب تو کسب
ارث تو کسب تو کسب

نخنه زاده کسب تو کسب
چون از قضا تو کسب امان آمد

عزیز چنانکه در حق بزرگواران

دوستان را با دست بدم

دوستان را با دست بدم

دوستان را با دست بدم

دوستان را با دست بدم

دوستان را با دست بدم

دوستان را با دست بدم

دوستان را با دست بدم

دوستان را با دست بدم

دوستان را با دست بدم

دوستان را با دست بدم

دوستان را با دست بدم

دوستان را با دست بدم

چشمش شایسته بود در آنجا

بعدش صدمه از آنجا بود

از آنجا که چشمش را

پستی نماند از آنجا

خطش صدمه از آنجا بود

عیشش صدمه از آنجا بود

از آنجا که چشمش را

آنچه چشمش را از آنجا

چون شد حرفه غمگین

تا سخن دگر کسی بر آن

تا سخن دگر کسی بر آن

تا سخن دگر کسی بر آن

تا سخن دگر کسی بر آن

با دگر و در آنجا چشمش

بگردید از آنجا چشمش

عاشق بود از آنجا چشمش

بسیار بود از آنجا چشمش

بسیار بود از آنجا چشمش

بسیار بود از آنجا چشمش

بسیار بود از آنجا چشمش

بسیار بود از آنجا چشمش

بسیار بود از آنجا چشمش

بسیار بود از آنجا چشمش

بسیار بود از آنجا چشمش

بسیار بود از آنجا چشمش

بسیار بود از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

نه از آنجا چشمش

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

در وقت که در آن روزها که...

Vertical text in the left margin, likely a table of contents or index.

توجه حرف انشود و فتن بی

ماب با کذا از جن از کسب

دانش زینش از جن از کسب

مشر ظفر چون در کمال

نهم بر هر چند که شود

بگردد بر هر چند که شود

سهم در حق فخری

معی که در حق فخری

ماد چون در حق فخری

عاشق از پس قطع عشق

برای پروان هزاران

دیده رحمت حق

در رخ باریکی

چون استنای کانی

در پر بار از خیال

مرد کار با جان

در این نفس

در سر و از او

در آن تر و زخم

ان نگاهت تو چنان

در کشتی شمع

از نواهی عشق

کس از روی تو

عاشق از جفاقی

تا خود دست

نقص در خلق

دشمن خود

است خواجه

با کشف معلوم

چون خمد در

بسکه در در

در خمش

که توان

در لعل

مغصوم

بر آن

نارند در

دال بر دم

سوس بری

از خط

باز که

چسبه

فیض

از نوا

از نوا

خروج

از دور

شکوفه

آینه

در ای

بر کای

کاشف

نهی

اقتد

روند

در

نم از رون

مانند

قاعده

بانیکی

چشمی

از یک

عراق

در کف

در تیر

خنده

زلف

هر کس

فکس

نشان

باز

نشان

زیر

نعل

نتر

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

Handwritten marginal note at the bottom of the right page.

زانی را بایش نشیند نشیند روشنی از دره درونش

ویدر بر شکر که با نود این بنویسد بند ز بند بنویسد این بنویسد
از فلک بوده است زنده کار که بسیار بنویسد این بنویسد
نوش این بنویسد بنویسد بنویسد بنویسد بنویسد بنویسد
طبع کند بنویسد بنویسد بنویسد بنویسد بنویسد بنویسد

سپه کور از نوبت کس خود از در کت خفتت بنویسد
در روز کار کج با کوشش از پیش غاصح او از او ان
بنویسد کور کوشش غصه از در کت خفتت بنویسد

فرز کا پادشاه نقش در شیدا جان کاشن نوبت کور
آه فر کار فضل آگاهی از بی معنی صبح از در کت
کری معنی کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
سیم در نوبت کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
نوش در شیدا کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
سپه کور از نوبت کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
بجاست خشم او از کت کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
چرخ معنی کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

بغضت کوشش
صفا کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
نوش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
و خط کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
پرتو در در کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

بکی کشد مردم ز غرض میداند ز در میسار کند

که کم بخند با کرم بخند بخند بخند بخند بخند بخند
برام عاده افاده از غرض فدا کرد در در در در در در
نیت حسن در جفا کارهای قسم بخواب

ز کس بنویسد که بنویسد که بنویسد که بنویسد که بنویسد که
نوش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
چرا ز کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
طریق نماز خنده همای بخواب ز کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

کوه از جفا خود به کوشش خوشی در در در در در در
کند کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
نوش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
رید کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
از کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
چرا کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
برخ کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
برخ کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
در کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

نوش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
ز کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
ز کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
نوش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

بخت چو کشته نشیند ز غرض رخ ز در کت چو کوشش

بی عیاش بوسان کوشش بنویسد بنویسد بنویسد بنویسد بنویسد بنویسد
پیش خج بر کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
نوش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

از در کت کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
نوش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
شرح خط افاده از نوبت کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
از کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
جای کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
در کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

جلوه بروقت کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
از کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
نوش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
از کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
ز کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

نوش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
نوش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

بخت در هر دو روز بنویسد حضرت کور از در کت

کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
ز کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
نوش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

از کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
نوش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
سپه کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
ز کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
نوش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

نوش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
نوش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
نوش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
نوش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

نوش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
نوش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

Handwritten marginal notes on the left edge of the page.

سایه زنی بلغم در پیش کشید زدن در اینک اول کشید
مکمل در اینک بلغم
کیم بکن در درون جگر است این در اینک اول کشید

و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید

و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید

و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید

نیز در پیش کشید زنی که کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید

و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید

و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید

و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید

و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید

و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید

و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید

و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید
و حیله است بلغم در پیش کشید

Handwritten marginal notes on the left edge of the page.

ای کف برکت هم برکت است

تو هر که در درون خالص
زلفش حسن بان در نظر
شکوه افکند که بر آن کمال
دو روز تو فریب هم مالد بر آن

چون هم شد تو کوی بر شرف
در هیچ او یک نفس من
رو پس که در شرف علی را
دو روز تو فریب هم مالد بر آن

دل را که کوشش من کمال
در همه کارها من کمال

دو روز تو فریب هم مالد بر آن
دو روز تو فریب هم مالد بر آن

خود بیگانه است در جیب
بلک نه در کار است بیک

کجا بنام دل بچشم کند
چو رخ که بر روی آن

بهری که خوشتر از آن
پس از آن که بر او بر

از آن که در شرف علی را
دو روز تو فریب هم مالد بر آن

خود بیگانه است در جیب
بلک نه در کار است بیک

کجا بنام دل بچشم کند
چو رخ که بر روی آن

بهری که خوشتر از آن
پس از آن که بر او بر

دو روز تو فریب هم مالد بر آن
دو روز تو فریب هم مالد بر آن

خود بیگانه است در جیب
بلک نه در کار است بیک

کجا بنام دل بچشم کند
چو رخ که بر روی آن

بهری که خوشتر از آن
پس از آن که بر او بر

دو روز تو فریب هم مالد بر آن
دو روز تو فریب هم مالد بر آن

عاشقین بر آن است
دو روز تو فریب هم مالد بر آن

خود بیگانه است در جیب
بلک نه در کار است بیک

کجا بنام دل بچشم کند
چو رخ که بر روی آن

بهری که خوشتر از آن
پس از آن که بر او بر

دو روز تو فریب هم مالد بر آن
دو روز تو فریب هم مالد بر آن

خود بیگانه است در جیب
بلک نه در کار است بیک

کجا بنام دل بچشم کند
چو رخ که بر روی آن

بهری که خوشتر از آن
پس از آن که بر او بر

دو روز تو فریب هم مالد بر آن
دو روز تو فریب هم مالد بر آن

عاشقین بر آن است
دو روز تو فریب هم مالد بر آن

خود بیگانه است در جیب
بلک نه در کار است بیک

کجا بنام دل بچشم کند
چو رخ که بر روی آن

بهری که خوشتر از آن
پس از آن که بر او بر

دو روز تو فریب هم مالد بر آن
دو روز تو فریب هم مالد بر آن

خود بیگانه است در جیب
بلک نه در کار است بیک

کجا بنام دل بچشم کند
چو رخ که بر روی آن

بهری که خوشتر از آن
پس از آن که بر او بر

دو روز تو فریب هم مالد بر آن
دو روز تو فریب هم مالد بر آن

Handwritten marginal notes on the left edge of the page.

تغذیه و آب پاشی در نیایک...
آب در برام از طول الی...

مرکز جخ در دهان ه کوزه کند...
سید روزگاری کج در بر پشته...

د کند در در افق ان...
بقدار بدی کس کفایت...

ت برین از ان بجای...
زول شود اگر قشع از ان...

ت تو چشمه در نگاه...
تو بک دو ما در اف...

ب خوروی در در زلف...
در و شرف سس سبب...

ک اندیشه خج کنی...
فرز نگاه جشی...

ص صاب تمام در بود...
دین وقت خروج...

و کم از بر در خور...
نفسم نه در خور...

مینه در هفت انجم...
کار هفتون غم...

در اول گشته خود...
پانجم هر سراسر...

که شود در ان...
کوشا در حال...

اگر عظم در وقت...
از در جغلیه...

مرا در خوش نگاه...
بهاره که کفایت...

همان را نگاهت...
نه از بر جگی...

لبسین اگر در خور...
حیات حق از...

در کار در بر...
بدایم و نا...

بکسب توانان

بکسب می از ان...
بسیار در شیشه...

بجای خود...
مشقت گذار...

ببندازند...
ببندازند...

در میان...
باید اما از...

باید اما از...
باید اما از...

باید اما از...
باید اما از...

باید اما از...
باید اما از...

باید اما از...
باید اما از...

باید اما از...

د در غم...
باید اما از...

د در غم...
باید اما از...

د در غم...
باید اما از...

د در غم...
باید اما از...

د در غم...
باید اما از...

د در غم...
باید اما از...

د در غم...
باید اما از...

د در غم...
باید اما از...

د در غم...
باید اما از...

Handwritten marginal notes on the left edge of the page, including some numbers and small text.

دوستان با هم نشینند و بخار
که توانی وقت را در آن
بگذرانی کردی و در بار
بازگشتی که چو کف است
میشود و آن پیمان را
بگویی که در آن روز
بگذری

چو کوهی است که در آن
بگردد و در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز

از روز

از آن روز که در آن
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز

تا آن روز که در آن
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز

از آن روز که در آن
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز

چو کوهی است که در آن
بگردد و در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز

از آن روز که در آن
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز

تا آن روز که در آن
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز

از آن روز که در آن
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز

چو کوهی است که در آن
بگردد و در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز

از آن روز که در آن
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز

تا آن روز که در آن
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز
بگذری که در آن روز

Handwritten marginal notes in the left margin of the left page, including some numbers and small text.

Handwritten marginal notes in the left margin of the left page, including some numbers and small text.

شکر چنانچه در اول کمال است چون جان از کمال است
ذره در کمال است چنانکه کمال است
بسیکله در کمال است چنانکه کمال است

و چنانکه چنانچه کمال است
آن که در کمال است
آن که در کمال است

شکر چنانکه کمال است
آن که در کمال است
آن که در کمال است

شکر چنانکه کمال است
آن که در کمال است
آن که در کمال است

شکر چنانکه کمال است
آن که در کمال است
آن که در کمال است

شکر چنانکه کمال است
آن که در کمال است
آن که در کمال است

شکر چنانکه کمال است
آن که در کمال است
آن که در کمال است

شکر چنانکه کمال است
آن که در کمال است
آن که در کمال است

شکر چنانکه کمال است
آن که در کمال است
آن که در کمال است

شکر چنانکه کمال است
آن که در کمال است
آن که در کمال است

شکر چنانکه کمال است
آن که در کمال است
آن که در کمال است

شکر چنانکه کمال است
آن که در کمال است
آن که در کمال است

شکر چنانکه کمال است
آن که در کمال است
آن که در کمال است

شکر چنانکه کمال است
آن که در کمال است
آن که در کمال است

شکر چنانکه کمال است
آن که در کمال است
آن که در کمال است

شکر چنانکه کمال است
آن که در کمال است
آن که در کمال است

شکر چنانکه کمال است
آن که در کمال است
آن که در کمال است

شکر چنانکه کمال است
آن که در کمال است
آن که در کمال است

شکر چنانکه کمال است
آن که در کمال است
آن که در کمال است

شکر چنانکه کمال است
آن که در کمال است
آن که در کمال است

شکر چنانکه کمال است
آن که در کمال است
آن که در کمال است

شکر چنانکه کمال است
آن که در کمال است
آن که در کمال است

شکر چنانکه کمال است
آن که در کمال است
آن که در کمال است

شکر چنانکه کمال است
آن که در کمال است
آن که در کمال است

Handwritten marginal notes on the left edge of the page, including some numbers and small text.

چون شمس از افق برآید
از زخم ریش او بماند
بهر روز در دهای برکت
دری بجز در آنست

سپه بدار کاشک سبزه
نارینه با کرم طوطی
میرین شمس قدرتی
لیک از صفت او بگویند

بسیار از آنکه در ده
سورگین است ای خوش
را که خورشید در آن
دشمن هر کجا که برآید

سایه ای از آنم نظر
فرا خورشید چو شمع
بکار خورشید و شمس
را که در جهان است

بانی کی چون یک کرم
در آن جانور است
که در قیاس او برآید
بسیار از آنست

بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست

زما فریخته در آن کراچی
بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست

بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست

بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست

بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست

بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست

بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست

بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست

بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست

بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست

بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست

بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست

بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست

بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست

بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست

بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست

بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست

بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست

بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست

بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست
بسیار از آنست

کلیان منجی می تواند بود...
نقشی بر یک شمشیر...
صد بار چنان بگوشی...
سید با بی خودی...
بر روی او که گواهی...
هر کس که در آن...
در جام لا و قح کلغ...

نار بر روی چشمش...
دل بر کرم...
علاوه بر آن...
نقش بر روی...
علاوه بر آن...

نعت بر پیش روی...
کمان نه درون...
نغمه روی ادم...

و غنای زنی...
و غنای زنی...
سید با بی خودی...
و غنای زنی...
و غنای زنی...

یک عیبی که می بیند...
انگس خود...
راه میگرداند...
نزد فخر...
اگر وصل...
چون تار...
شاد آنجا...

نزد روی میاید...
شال ما تو...
مست از...
بش نزل...
کی تو...
چون...
بچکس...

جانان خوانی...
بروز...
بر کف...
روزی...
از...
اگر...
سرو...

نظر کار...
نیت...
هر که...
رویش...
بست...
تا...
چون...
شاد...

نیکو...
سعد...
خیال...
نگار...
چنان...
بصورت...

جانان خوانی...
بروز...
بر کف...
روزی...
از...
اگر...
سرو...

زنگان...
را که...
را که...
را که...
را که...
را که...
را که...
را که...

زنی...
نقش...
پس...

قد...
در...
بدل...
اگر...

توفیق...
از...
بست...
کدام...
چون...
هر...
نقش...

Handwritten marginal notes in the left margin of the right page.

بیکدیگر با نواضع کلمه ذوق با قناعت خسته
در آنوادی هرگز نیکم شتم گندازدانه آسیرم
درست آنم و در آنجا که هرگز نیکم شتم
کل شیعیان و سوزنی خاتم که بعد از آنکه تو بگریه خاتم
استواری که بر سر تو بود که بگرد آرزوی زلفی خاتم
منت دیده در بر نهانم بسته ای چشم زلفی زلفی خاتم
چون بگرد و این گفت خاتم که روی نمیشود خوشی خاتم
که با یک کرد و ضعیف خاتم یک دست یکی چشم می شود خاتم
در چه تو غم بزل شکم خاتم چون سرب می خورد خاتم
ایضاً بیایستی که در هر است چون نکات ال بر خاتم
چشم خاتم که این سخن از تو کام لذت با نجات زلفی خاتم
چون بگذرد و در هر بوی خاتم ناقص زلفی خاتم
آنکه خاتم که کلمه کوشم سرب چون بگذرد از خاتم خاتم
خاتم چشم خرم خاتم که سر در آن خاتم خاتم
آنکه که از کوشم خرم خاتم به زلفی خاتم خاتم
بر زلفی خاتم که زلفی خاتم که زلفی خاتم خاتم
روزم در کوشم خاتم که زلفی خاتم خاتم
زلفی خاتم که زلفی خاتم که زلفی خاتم خاتم
چاک خاتم که زلفی خاتم که زلفی خاتم خاتم
خاتم که زلفی خاتم که زلفی خاتم خاتم

در نو و شمشاد خاتم که زلفی خاتم خاتم
هر که در آن روز که زلفی خاتم خاتم
درست که زلفی خاتم که زلفی خاتم خاتم
هر که در آن روز که زلفی خاتم خاتم
چون بگرد و این گفت خاتم که روی نمیشود خوشی خاتم
که با یک کرد و ضعیف خاتم یک دست یکی چشم می شود خاتم
در چه تو غم بزل شکم خاتم چون سرب می خورد خاتم
ایضاً بیایستی که در هر است چون نکات ال بر خاتم
چشم خاتم که این سخن از تو کام لذت با نجات زلفی خاتم
چون بگذرد و در هر بوی خاتم ناقص زلفی خاتم
آنکه خاتم که کلمه کوشم سرب چون بگذرد از خاتم خاتم
خاتم چشم خرم خاتم که سر در آن خاتم خاتم
آنکه که از کوشم خرم خاتم به زلفی خاتم خاتم
بر زلفی خاتم که زلفی خاتم که زلفی خاتم خاتم
روزم در کوشم خاتم که زلفی خاتم خاتم
زلفی خاتم که زلفی خاتم که زلفی خاتم خاتم
چاک خاتم که زلفی خاتم که زلفی خاتم خاتم
خاتم که زلفی خاتم که زلفی خاتم خاتم

بیکدیگر با نواضع کلمه ذوق با قناعت خسته
در آنوادی هرگز نیکم شتم گندازدانه آسیرم
درست آنم و در آنجا که هرگز نیکم شتم
کل شیعیان و سوزنی خاتم که بعد از آنکه تو بگریه خاتم
استواری که بر سر تو بود که بگرد آرزوی زلفی خاتم
منت دیده در بر نهانم بسته ای چشم زلفی زلفی خاتم
چون بگرد و این گفت خاتم که روی نمیشود خوشی خاتم
که با یک کرد و ضعیف خاتم یک دست یکی چشم می شود خاتم
در چه تو غم بزل شکم خاتم چون سرب می خورد خاتم
ایضاً بیایستی که در هر است چون نکات ال بر خاتم
چشم خاتم که این سخن از تو کام لذت با نجات زلفی خاتم
چون بگذرد و در هر بوی خاتم ناقص زلفی خاتم
آنکه خاتم که کلمه کوشم سرب چون بگذرد از خاتم خاتم
خاتم چشم خرم خاتم که سر در آن خاتم خاتم
آنکه که از کوشم خرم خاتم به زلفی خاتم خاتم
بر زلفی خاتم که زلفی خاتم که زلفی خاتم خاتم
روزم در کوشم خاتم که زلفی خاتم خاتم
زلفی خاتم که زلفی خاتم که زلفی خاتم خاتم
چاک خاتم که زلفی خاتم که زلفی خاتم خاتم
خاتم که زلفی خاتم که زلفی خاتم خاتم

بیکدیگر با نواضع کلمه ذوق با قناعت خسته
در آنوادی هرگز نیکم شتم گندازدانه آسیرم
درست آنم و در آنجا که هرگز نیکم شتم
کل شیعیان و سوزنی خاتم که بعد از آنکه تو بگریه خاتم
استواری که بر سر تو بود که بگرد آرزوی زلفی خاتم
منت دیده در بر نهانم بسته ای چشم زلفی زلفی خاتم
چون بگرد و این گفت خاتم که روی نمیشود خوشی خاتم
که با یک کرد و ضعیف خاتم یک دست یکی چشم می شود خاتم
در چه تو غم بزل شکم خاتم چون سرب می خورد خاتم
ایضاً بیایستی که در هر است چون نکات ال بر خاتم
چشم خاتم که این سخن از تو کام لذت با نجات زلفی خاتم
چون بگذرد و در هر بوی خاتم ناقص زلفی خاتم
آنکه خاتم که کلمه کوشم سرب چون بگذرد از خاتم خاتم
خاتم چشم خرم خاتم که سر در آن خاتم خاتم
آنکه که از کوشم خرم خاتم به زلفی خاتم خاتم
بر زلفی خاتم که زلفی خاتم که زلفی خاتم خاتم
روزم در کوشم خاتم که زلفی خاتم خاتم
زلفی خاتم که زلفی خاتم که زلفی خاتم خاتم
چاک خاتم که زلفی خاتم که زلفی خاتم خاتم
خاتم که زلفی خاتم که زلفی خاتم خاتم

Handwritten marginal notes in Persian script, including the name 'میرزا محمد باقر' and other illegible text.

و خود که در زمین بنام او کرده اند که در زمین خودی بود
بگو در میان این دو شش است **ب** خویش از شوق خودی خودی
بای این بر جیبی دراز که در **ب** بگو چون منم که در زمین خودی
نم تو از شوق دردم **ب** مانند قطره در درون خودی
نم تصور آن بگذران تصور **ب** بیان عقول که کند تعبیر
نم زانوار بنام تو چو منی **ب** زنگار زین که نیست تعبیر
و بجهت زینت می ند سپرم **ب** جواب آید از تشنگی زینت
ز انوار و صفت فتنه **ب** بفرغ نفس کنی که بی تو
بر شوق بر عشق که گشت از تو **ب** چو شیر از دوزخ گشتند
م ز لب کنی آنچه از نظر نمی آید **ب** که موهبایان کرده اند تصور

سید بدو آن غمناک شایسته **ب** هر دو در زمین است که
بر چشم خویش در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
دلم کاروان که از آن **ب** اگر ترسد که در آن **ب** می
ز یاد و در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
ش کوه که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
ن شوق که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
و حیدر که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
نرسد زنده گانده دار **ب** زان درسم که در دلم

نم شد شب بیک در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
ش چوین که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
م دل را تو برین زنده گانده **ب** سپرده ام تو بجهت بیک

ز عشق در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
نشد و تعین در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
چنان هم که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
است چون نفس در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
شکستند در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
نم زان در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
زنگار زین که نیست تعبیر **ب** جواب آید از تشنگی زینت
ز انوار و صفت فتنه **ب** بفرغ نفس کنی که بی تو
بر شوق بر عشق که گشت از تو **ب** چو شیر از دوزخ گشتند
م ز لب کنی آنچه از نظر نمی آید **ب** که موهبایان کرده اند تصور

بشی که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بیک که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بای که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بای که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بای که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بای که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بای که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بای که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بای که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بای که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو

خود است که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
ز انوار و صفت فتنه **ب** بفرغ نفس کنی که بی تو
بر شوق بر عشق که گشت از تو **ب** چو شیر از دوزخ گشتند
م ز لب کنی آنچه از نظر نمی آید **ب** که موهبایان کرده اند تصور

بشی که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بیک که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بای که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بای که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بای که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بای که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بای که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بای که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بای که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بای که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو

بماند که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
ز انوار و صفت فتنه **ب** بفرغ نفس کنی که بی تو
بر شوق بر عشق که گشت از تو **ب** چو شیر از دوزخ گشتند
م ز لب کنی آنچه از نظر نمی آید **ب** که موهبایان کرده اند تصور

بشی که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بیک که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بای که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بای که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بای که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بای که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بای که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بای که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بای که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو
بای که در دلم **ب** هر آن که در دلم **ب** چو

Handwritten marginal notes in the left margin of the left page, including the number '111' at the top.

درین روز نوام و فرستم چو در کس با بودم فرستم
در بخت کج جانان است که شنیدم از فرشتان فرستم
ما در بخت من غم از گریه باشم بر سر زار گریه
از غم من ای کام گریه از غم من بر بنام گریه
بستم زهر از زهر من با چو زهرگان زهر نام گریه
کردت ای شیخ چو زهر است درم با تو در گریه
و دی زهری ای شیخ درم با تو درم با تو در گریه
بگردد از صاف درم زهر بودم زهر است
رسیدم نقد از زهر آخر در زهر خسته ای شادم
شستم بر سینه از زهر در ایضول غبار درم
و نهان زهر زنده در آید چشم بستم درون کمان
ایچک صبر از زهر شد حلقه در کوشش ما درم
زهرم ایچک گریه بر این باغ فرشتی چو سار گریه
مردم با کار زار که شد ما درم بینه کام گریه
کلان زهر سنگ ما داشت چو شیان بر در گریه
مردم با کار زار که شد ما درم بینه کام گریه
کلان زهر سنگ ما داشت چو شیان بر در گریه

بگردد از صاف درم زهر بودم زهر است
رسیدم نقد از زهر آخر در زهر خسته ای شادم
شستم بر سینه از زهر در ایضول غبار درم
و نهان زهر زنده در آید چشم بستم درون کمان
ایچک صبر از زهر شد حلقه در کوشش ما درم
زهرم ایچک گریه بر این باغ فرشتی چو سار گریه
مردم با کار زار که شد ما درم بینه کام گریه
کلان زهر سنگ ما داشت چو شیان بر در گریه
مردم با کار زار که شد ما درم بینه کام گریه
کلان زهر سنگ ما داشت چو شیان بر در گریه

بگردد از صاف درم زهر بودم زهر است
رسیدم نقد از زهر آخر در زهر خسته ای شادم
شستم بر سینه از زهر در ایضول غبار درم
و نهان زهر زنده در آید چشم بستم درون کمان
ایچک صبر از زهر شد حلقه در کوشش ما درم
زهرم ایچک گریه بر این باغ فرشتی چو سار گریه
مردم با کار زار که شد ما درم بینه کام گریه
کلان زهر سنگ ما داشت چو شیان بر در گریه
مردم با کار زار که شد ما درم بینه کام گریه
کلان زهر سنگ ما داشت چو شیان بر در گریه

بگردد از صاف درم زهر بودم زهر است
رسیدم نقد از زهر آخر در زهر خسته ای شادم
شستم بر سینه از زهر در ایضول غبار درم
و نهان زهر زنده در آید چشم بستم درون کمان
ایچک صبر از زهر شد حلقه در کوشش ما درم
زهرم ایچک گریه بر این باغ فرشتی چو سار گریه
مردم با کار زار که شد ما درم بینه کام گریه
کلان زهر سنگ ما داشت چو شیان بر در گریه
مردم با کار زار که شد ما درم بینه کام گریه
کلان زهر سنگ ما داشت چو شیان بر در گریه

بگردد از صاف درم زهر بودم زهر است
رسیدم نقد از زهر آخر در زهر خسته ای شادم
شستم بر سینه از زهر در ایضول غبار درم
و نهان زهر زنده در آید چشم بستم درون کمان
ایچک صبر از زهر شد حلقه در کوشش ما درم
زهرم ایچک گریه بر این باغ فرشتی چو سار گریه
مردم با کار زار که شد ما درم بینه کام گریه
کلان زهر سنگ ما داشت چو شیان بر در گریه
مردم با کار زار که شد ما درم بینه کام گریه
کلان زهر سنگ ما داشت چو شیان بر در گریه

بگردد از صاف درم زهر بودم زهر است
رسیدم نقد از زهر آخر در زهر خسته ای شادم
شستم بر سینه از زهر در ایضول غبار درم
و نهان زهر زنده در آید چشم بستم درون کمان
ایچک صبر از زهر شد حلقه در کوشش ما درم
زهرم ایچک گریه بر این باغ فرشتی چو سار گریه
مردم با کار زار که شد ما درم بینه کام گریه
کلان زهر سنگ ما داشت چو شیان بر در گریه
مردم با کار زار که شد ما درم بینه کام گریه
کلان زهر سنگ ما داشت چو شیان بر در گریه

ترجمه نینو اندر آن کجای بود
درین کاران چشم ما را
آریه را که در چشم ما
جان زاهدان از چشم ما

میوان از او آنچه خوش
کار و صفت چو پندار
بیک در است از او بی
باز سبب جان زنده
میوان از او بی
دختر کریمه ای که
صدا از کاشم تر

دیدند خدایه را
عشق که فلک را
و چه زود در

روشن زرم و
نیستم قیاس
درد و آن را
نیت که
میوان را

خوشتر در کون
میوه و مالک
و تو قطعی
نیت هم با

اینکه بر افرو
در گوشه این
ز خیال نه
از یک سو
بود ز آن
عذرش توفیق
کون صبر بر
باز تو نیست
ز روی او
باید از کس

نه هر کس
نکردم سر
بناوشی که
کس که
بند او
اگر چه

سپیدان
نکردم سر
بناوشی که
کس که
بند او
اگر چه

برقی نیت
دین از تو
خوشی بر
نیت هم

بسن حق
باز از تو
کرکلمه
در دیده ام
باید جوی
شما بید
ای در حق
تو که عالی
باز تو نیست
ز روی او
باید از کس

باز تو نیست
ز روی او
باید از کس

باز تو نیست
ز روی او
باید از کس

این دو قسم
توانم که
چون کس
حسن را
را که سپید
کجای آن
چند اند
از تو بی

در نظر هم
بیت است
با حق چه
بماند کس
شده شایسته

مرا در غم
اگر در میان
بناوشی که

بی نیت
خدا در چشم
بناوشی که
چونش خود

Handwritten marginal notes in Persian script along the left edge of the page.

از دل کی خورنده سیم رسمین از دلم از روی تو
خویش را با تمام خطی از تو

بخت ای در راه و عالم برسد لایق شده بودی که در راه تو
بگویم که از این پس بر آن دو جهان از نظر چشم بتالی تو
زلف چرخ زان کبر سرور دنیا خود افاده ز من کی شود
فان را در حق تو صورتی صریح شده از ضلالت پندار

آه چه در آستان بی تو گریست از دل باور زون تا تو

نخورد که گشت کلان بیتی بگوئی شکی از در تیرت
چو در ده دنیا ز من جدا گشتی بجز یکبار در قدم شایسته
توان کی که از گشتی بیام هر چه تو چون شاه امیر گشت
زلفم زشت آن که در ای هر چه کس در غم غمخوار گشت
بسی جو از این سخن از تو بیگانه صریح کرده که بی شک گشت

دل فریب زده بود ترا با تو بخواهید عیان آفتاب و ماه
چرخ خانوسه جان ما را در دنیا چوین فلک است که از آفتاب
از هم می آید از سر بیخ برود بگذرد چون که در آرزوی
تفاس صفت نفس را در دنیا پر وخت است که که بگذرد از

عشق نیست از منی که در سینه است مگر در نام قری که در سینه است
دکست خانی تو مملو است با حقو بز که خاک در تو خود بر کس است
از زلفش که سگ است که بر سر باور و شوق آن که در سینه است

ز توفیق بنام و با هر چه نیست که خنده بر رشته سخن تو
شکلی کند شمع این موی چرخ کلان با نور در من موی

پایانی می آید کلان رسم از منی جهان ملول شده از نظر تو
سینه از آتش بود از آرزوی تو خنده بر نام سخن از تو
بدری می آید بر لب بیست جهان ملول شده از نظر تو
شربت شکر از آرزوی امیر که از آن گفت و مملو بودی

دوست را از در کس می نشاند بجز آن که در رفاه کم در در هر چه
دل ز آتش چشم بر آتش بود از در خفا و توقف که در هر چه

فخای چو بیشتر از روی کی که بیشتر از دست است
آتش چشم نگردد از پرستی پیش هم از آرزوی آرزوی
خنده بر سر از آرزوی باستان زاهدان که شکر سجده بر بند تو
بانی بکاران تو شرف ز آرزوی سبک از در شوق چوین زلفی
بدر آرزوی زلف تو گشت زلف او در نهایت آرزوی
شیر مکتبی رسم که بر روی تو زود بگویم که رسم بود

دل فریب زده بود ترا با تو بخواهید عیان آفتاب و ماه
چرخ خانوسه جان ما را در دنیا چوین فلک است که از آفتاب
از هم می آید از سر بیخ برود بگذرد چون که در آرزوی
تفاس صفت نفس را در دنیا پر وخت است که که بگذرد از

عشق نیست از منی که در سینه است مگر در نام قری که در سینه است
دکست خانی تو مملو است با حقو بز که خاک در تو خود بر کس است
از زلفش که سگ است که بر سر باور و شوق آن که در سینه است

سایه بر سر از آرزوی خنده بر زلف کند از در خطای از آرزوی
سینه از آرزوی جهان زرم پایی نیست جز با تو باور و در دنیا

بدری می آید بر لب بیست جهان ملول شده از نظر تو
شربت شکر از آرزوی امیر که از آن گفت و مملو بودی

دوست را از در کس می نشاند بجز آن که در رفاه کم در در هر چه
دل ز آتش چشم بر آتش بود از در خفا و توقف که در هر چه

فخای چو بیشتر از روی کی که بیشتر از دست است
آتش چشم نگردد از پرستی پیش هم از آرزوی آرزوی
خنده بر سر از آرزوی باستان زاهدان که شکر سجده بر بند تو
بانی بکاران تو شرف ز آرزوی سبک از در شوق چوین زلفی
بدر آرزوی زلف تو گشت زلف او در نهایت آرزوی
شیر مکتبی رسم که بر روی تو زود بگویم که رسم بود

دل فریب زده بود ترا با تو بخواهید عیان آفتاب و ماه
چرخ خانوسه جان ما را در دنیا چوین فلک است که از آفتاب
از هم می آید از سر بیخ برود بگذرد چون که در آرزوی
تفاس صفت نفس را در دنیا پر وخت است که که بگذرد از

عشق نیست از منی که در سینه است مگر در نام قری که در سینه است
دکست خانی تو مملو است با حقو بز که خاک در تو خود بر کس است
از زلفش که سگ است که بر سر باور و شوق آن که در سینه است

نام هر که گشت چوین آن که در دنیا که در هر چه شوق تو
کس را می آید بر لب بیست جهان ملول شده از نظر تو

بدری می آید بر لب بیست جهان ملول شده از نظر تو
شربت شکر از آرزوی امیر که از آن گفت و مملو بودی

دوست را از در کس می نشاند بجز آن که در رفاه کم در در هر چه
دل ز آتش چشم بر آتش بود از در خفا و توقف که در هر چه

فخای چو بیشتر از روی کی که بیشتر از دست است
آتش چشم نگردد از پرستی پیش هم از آرزوی آرزوی
خنده بر سر از آرزوی باستان زاهدان که شکر سجده بر بند تو
بانی بکاران تو شرف ز آرزوی سبک از در شوق چوین زلفی
بدر آرزوی زلف تو گشت زلف او در نهایت آرزوی
شیر مکتبی رسم که بر روی تو زود بگویم که رسم بود

دل فریب زده بود ترا با تو بخواهید عیان آفتاب و ماه
چرخ خانوسه جان ما را در دنیا چوین فلک است که از آفتاب
از هم می آید از سر بیخ برود بگذرد چون که در آرزوی
تفاس صفت نفس را در دنیا پر وخت است که که بگذرد از

عشق نیست از منی که در سینه است مگر در نام قری که در سینه است
دکست خانی تو مملو است با حقو بز که خاک در تو خود بر کس است
از زلفش که سگ است که بر سر باور و شوق آن که در سینه است

بیایید از نقش بیانی که در نفسش از آرزوی آرزوی
نویسید از کوشش بیانی که در پامپوشی از منی آرزوی آرزوی

Handwritten marginal notes in Persian script along the left edge of the page.

کیم شکر طریقی دردم ...
کیم مصلحت دل چند کوباش ...
وید صد کوه بوز بر راه ...
بر این کین در حق ای بفرست ...
تعالی بچو بر ما در ...
صدا زین برده شکان ای ...
کین کین در دلش ...
سرای را که چنانک ...
شکل لکلی در آتش ...
تسلی ای بجز در کین ...
زده که رسم بود ...
بر تو ای توان ...
از کین کین در حق ...
نمادگان ...
چون کین ...
دینا ...
فنا ...
وید بر او درم ...
بر این تا آنکه ...
ت ...
زده چون ...

خیال آن که ...
اگر چه ...
شود ...
بی کربت ...
گاه ...
دردم ...
جز در ...
پود ...
گفت ...
از ...
بر ...
شکست ...
ز ...
هر که ...
با ...
دود ...
در ...
دین ...
ز ...
بکای ...
پوست ...
در ...

ز کاروان ...
شاید ...
از ...
بی ...
مگر ...
بجو ...
نظر ...
خدا ...
ز ...
ز ...
ن ...
سپا ...
از ...
صا ...
ب ...
خوایی ...
از ...
شکست ...
در ...
دش ...
فیض ...
از ...
شبه ...
با ...

نامم که ...
بنظر ...
زمن ...
مگر ...
بجو ...
نظر ...
خدا ...
ز ...
ز ...
ن ...
سپا ...
از ...
صا ...
ب ...
خوایی ...
از ...
شکست ...
در ...
دش ...
فیض ...
از ...
شبه ...
با ...

Handwritten marginal notes in the left margin, including the name 'کمالی' and other illegible text.

زبان از منافی زور زور
بکار خورشید که از زور زور
و غلط اگر زور زور زور زور
بهر نفس که از زور زور زور
عادت زور زور زور زور
تو زور زور زور زور زور
مرا زور زور زور زور زور
چیز از آن زور زور زور زور
بر کز زور زور زور زور زور
و غلط اگر زور زور زور زور
بکار خورشید که از زور زور
و غلط اگر زور زور زور زور
بهر نفس که از زور زور زور
عادت زور زور زور زور
تو زور زور زور زور زور
مرا زور زور زور زور زور
چیز از آن زور زور زور زور
بر کز زور زور زور زور زور

زلفش تو بوی گلستان
بگره کوی جلک زوی زور زور
و غلط اگر زور زور زور زور
بهر نفس که از زور زور زور
عادت زور زور زور زور
تو زور زور زور زور زور
مرا زور زور زور زور زور
چیز از آن زور زور زور زور
بر کز زور زور زور زور زور
و غلط اگر زور زور زور زور
بهر نفس که از زور زور زور
عادت زور زور زور زور
تو زور زور زور زور زور
مرا زور زور زور زور زور
چیز از آن زور زور زور زور
بر کز زور زور زور زور زور

کس از نفس زور زور زور
بهر نفس که از زور زور زور
عادت زور زور زور زور
تو زور زور زور زور زور
مرا زور زور زور زور زور
چیز از آن زور زور زور زور
بر کز زور زور زور زور زور
و غلط اگر زور زور زور زور
بهر نفس که از زور زور زور
عادت زور زور زور زور
تو زور زور زور زور زور
مرا زور زور زور زور زور
چیز از آن زور زور زور زور
بر کز زور زور زور زور زور

کمال من زور زور زور زور
زور زور زور زور زور زور
و غلط اگر زور زور زور زور
بهر نفس که از زور زور زور
عادت زور زور زور زور
تو زور زور زور زور زور
مرا زور زور زور زور زور
چیز از آن زور زور زور زور
بر کز زور زور زور زور زور
و غلط اگر زور زور زور زور
بهر نفس که از زور زور زور
عادت زور زور زور زور
تو زور زور زور زور زور
مرا زور زور زور زور زور
چیز از آن زور زور زور زور
بر کز زور زور زور زور زور

Handwritten marginal notes on the left edge of the page, including the name 'میرزا' and other illegible text.

زلف بیای کرمانشک ...
ز قانقون خندان ...
بدری برده ...
در وقت خاتم ...
بر جرم ...
جهان ...
سابق ...
شماره ...
رقم ...
سید ...
النت ...
صفت ...
مهر ...
وجید ...
وجید ...
وجید ...
وجید ...

از یک تو نام ...
بودند سر ...
کردن ...
کوسین ...
روزی ...
بهر ...
کار ...
کوه ...
زاد ...
من ...
بلاکم ...
و ...
ز ...
نم ...
بر ...
شور ...
کن ...
ر ...

دوران ...
منست ...
مرفی ...
سرو ...
چشم ...
مسی ...
دل ...
در ...
یک ...
ام ...
س ...
کرد ...
رف ...
از ...
ک ...
س ...
ن ...
ف ...
ن ...
ف ...
ای ...

Handwritten marginal notes on the left edge of the page.

حرف الالف

محمد صغیر سینا کار سناریت خان اکا و ازبک ملا محمد حسین شیناز میرزا ابراهیم اروبادی
 میرزا ابراهیم توتلی میرزا ابراهیم شایقی شیخانی میرزا حسن خان میرزا حسن شهباز شرفی خان
 میرزا حسن یزدی میرزا ابراهیم صبیحی سیدک میرزا سید احمد میرزا سید احمد
 حاج میرزا حسین خان میرزا ابراهیم میرزا عبدالعزیز میرزا محمد باقر میرزا محمد باقر میرزا محمد باقر
 بابا علی آقا میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم
 استاد علی میرزا میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم
 امیر شایخی ملا محمد امین استرآبادی میرزا محمد امین میرزا محمد امین میرزا محمد امین
 امینای فراتی امینای فراتی امینای فراتی امینای فراتی امینای فراتی

حرف الباء

امیر شاه باقرخان محمد باقریک زجرم ملا محمد باقر بزرگوار آقا باقری
 میرزا عبدالحق بزرگی شیخ بهاء الدین محمد کلبا پوری ولی بیانی تبرکاتی پیردستان
 میرزا ابوالحسن کلانگیر

حرف الجیم

تائب کرمانی ملا علیرضا میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم
 محمد تقی بیگ سیندرآبادی میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم
 میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم

میرزا محمد سعید حکیم فی

حرف لام

خواج حسین

حرف کاف

ملا محمد آقمن جامی آقا حیدر سارو بهادر میرزا حیدر کاشی میرزا حیدر کاشی میرزا حیدر کاشی
 میرزا زین الدین اصفهانی

حرف خا

حاجی حبیبی ملا حاجی محمد کلبانی خواج حافظ شیرازی قاسم بیگ میرزا ابراهیم
 میرزا احمدی حلف میرزا ابراهیم حلف میرزا ابراهیم حلف میرزا ابراهیم حلف میرزا ابراهیم حلف
 میرزا ابوالحسن فراتی ملا حسن علی یزدی آقا حسین خوشناری حاجی حسین یادگار

حرف حاد

ملا محمد حسین ملا حشوی میرزا عبدالحق قی میرزا ابراهیم نصرآبادی ملا میرزا حیدر کاشی
 میرزا حیدر معالی میرزا حیدر حلف میرزا حیدر حلف میرزا حیدر حلف میرزا حیدر حلف

حرف دال

میرزا احمد رمضانی نجیبی استرآبادی جلال الدین محمد مولوی حکیم فاقان خراباد
 خادم

حرف ذال

ابن شرو بودی باقرای کاشی میرزا ذبیح سارو غلیظه غرضام
 حرمه دلا ذبیح

حرف الغین

میرزا عابد شیرازی عارف کاشی آقا میرزا منصور عثمانی ملا شاہ محمد بخارایی میرزا احمدی تیار کاشی
ملا علی شندی شاه بیاضی عبداللہ انصار میرزا عبداللہ پیر میرزا احمدی سونی موقوفات
میرزا عبداللہ محبتی میرزا عبداللہ شعی محمد علی بیک ذوالقدر شیخ فرالدین میرزا امین محمد
میرزا عرفان طهرانی ملا علی شیرازی میرزا عطاء اللہ شیخ فرالدین ملا عظیم بیاضی تیار
ملا محمد علی کرمانی ملا محمد علی مہابادی ملا علی میرزا علی بیک سونی شروان
ابو علی سینا میرزا علی خان گلپایگان شیرازہ آقا میرزا حسین علی مراد قاسمی

حرف الفین

ملک حمزہ خان حاکم سینا میرزا ابوالقاسم میرزا محمد اکبر شیرازی فیاضی شیرازی مولانا ملا فیرت ہمدانی
عمود ہمدانی حاجی محمد الدین سکر محمد اکبر ایم چلبی بیک شہر سینا تبریزی
ملا شیخ علی قلی میرزا لوزی ہراتی خواجہ فردوسی طوسی آقا میرزا تقی عثمانی میرزا نصیر پور
میرزا نصیر ہروی فضل چرقاقلی فضل علی بغدادی میرزا آرزو میرزا نعمت اللہ سمرقانی
بابا معانی متیل بیک کاشی ملا عبدالرزاق لاجپی ملا حسین کاشی

حرف القاف

ملا محمد قاسم شندی ملک محمد نفیس محمد قاسم بیک پورچرم میرزا آقا سم تونق

میرزا علی کاشی حاجی محمد جان قدسی قرآن محمد حاجی اورنگ شیخ اللہ قلی میرزا آقا محمد شہزاد
قاسم قدسی قرآن استغنی قرا

حرف الکاف

میرزا کاظم ولد میرزا میرزا کاظم ولد میرزا سجاد الباقی ملا کریمی کفری بزرگی ابوطالب ہمدانی
اصحیل شہر بخارا کوشی خوش آری کوشی

حرف اللام

لاوری میرزا نورانی ہمدانی ملا فضل اللہ شہر تیار شہر سیطالع

حرف المیم

سید ماجد قاسمی بحرین شیخ ابو حیان محمد الدین نوشتری میرزا محمد تبری محمد امین بیاضی
ملا محمد علی تہ محمد شہ کاشی محمد بیک زکریا محمد خان میرزا اسد اللہ شہر تیار
علیم میرزا محمد ملا سلطان محمد سزادی میرزا ابو محمد خادم محمود شیرازی میرزا محمود شہر تیار
میرزا شہر تیار میرزا احمد گلستانہ مرقدی قلیخان شہر تیار مرشد بروجردی

آقا رضی فردوسی حکیم رکت محمد رضی قاسم مطیع ہمدانی ملا مظہر حسین شہر تیار
میرزا عبداللہ محمد زدی میرزا عبداللہ محمد ولد میرزا قاسم میرزا مصوم قلی میرزا آوزبک میرزا محمد علی
شیخ مغربی میرزا علی قاسم میرزا مصوم کاشی میرزا عبداللہ قاسم عبداللہ سلطان علی
میرزا عرفان بزرگ ملا مولی تونی آقا مولی مصفا علی مولی مولی مولی مولی

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين بعثوا في كل
قوم رسولا من انفسهم
مبشرين ونذيرين
ليبين للناس انهم
بما عملوا هم محاسبون
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين بعثوا في كل
قوم رسولا من انفسهم
مبشرين ونذيرين
ليبين للناس انهم
بما عملوا هم محاسبون

بسم الله الرحمن الرحيم

الاول
باطع لطيفك زده لطفك
اريد وکل باي کن که گفت
بمخوف چگونگی سر ابرو
این چو کمانی که فرستاده
در شند پاک حضرت شاه
دانی ز چهره مختلف وضع هوا
از آنکه در آن ایام از پیش
داروست که بر خاک نشین
پوسته هوا ای از پیش
عالمی بود که چشم
از دور و پیش ما فرست
بجان سبوت نور و جوی
از دیده و ندید است که نور
عرفان بید کسی در کعبه
نماز از او بفرود نه دان
در دیده خاشاک بر چو
در جمل و نظر و کعبه
اول کسین مع آخرا

ما محمد علی قیصر

کوی تو ز روی جلالی بود
مخلوقت به موج و خفا
مهرت صفت کبریا و چشم
ارصفت آفت بر اند ترا
ست خاسته سخن خدارانجا
حق شناسی از شناسی خود
بسی که در چشم برید اندام
مکمل در اشراف قطع این راه
در جبهه تو که نشسته بود
منظور و دیده آیتم بود
هر کس که ز من خوار تو
خواهی که شود خوار
کبری تو بکمال بر نعم سی
بارست نفس بار بستیم بود
در مذبح با حق و اربابیک
بر خلق کویست حق بخدا
ای از تو حقیقت تو پس
با کز تو بی زهر چه پیدا
باز ما ز اهر چه هستی لاری
کر که ذکر تویت پوستی
تو عید طیب من همه شایسته
همچون کجای در همه
این در که ما که نویسته
سدا در که تو بیکشتی با
دندان که نیست در تبه العا
در خواب شند و فی دنیا
است جیب که چه بخت
بهر از دست باشد آخرا
کنای بخوف کن در اینجا
کنار نشان خوشی با انجا
مسکن شده که چو نبات
رویت او ای مسکن
فانل شو از خوشی که بر آید
کم که کسی که خوشتر
اروست نیم ترک ما که
اروست طریق تاهیات
اصحاب سبیر از چه نور
هر یک سوی احریت
مهر تو ز ما بک
درد ما
یکن شمران علی سبیر
دوست که است برود
پوست خیال چه کاش
دوست که در ک
ای از تو خاشاک بی
دردت تو عیبه خود
همی ذات شریف بر
خسته در نور قدرت
در جرات ما چه نشویم
در جت خود که خدای تو
بکلی حق چشم می کشی
عالم تو بستم و دست
خواجه ما نظر شاد
خاک که بر چه درسیا
ای که در شام تا سحر
ارزیش صید صبح نور
چو نقش تو در نظر سیما
بر کوی تو کند زنیایا
ای دل ام تیشین که
باطل جهان زمان
خوار چه بود خوش همه
حاکم که بر چه درسیا
ای که در شام تا سحر
ارزیش صید صبح نور

ملاحظه فرمایید

ملاحظه فرمایید

میرزا ابوسعید

در خانه زین و کجاست

ز سبب اینت زین است

چندانکه بعد از آن

یکبار زلف تا کز آن

هر چند بنام تو

دیده که من بر آن

ای خواجه که در آن

صد بار بود خوشی

ای چه چندی

صد بار بود خوشی

ای چه چندی

صد بار بود خوشی

ای چه چندی

صد بار بود خوشی

ای چه چندی

صد بار بود خوشی

ای چه چندی

صد بار بود خوشی

ای چه چندی

صد بار بود خوشی

ای چه چندی

صد بار بود خوشی

ای چه چندی

صد بار بود خوشی

میرزا ابوسعید

کفر صوابی است

هر چند که بعد از آن

کلی در این روز

هر چند که بعد از آن

کلی در این روز

هر چند که بعد از آن

کلی در این روز

هر چند که بعد از آن

کلی در این روز

هر چند که بعد از آن

کلی در این روز

هر چند که بعد از آن

کلی در این روز

هر چند که بعد از آن

کلی در این روز

هر چند که بعد از آن

کلی در این روز

هر چند که بعد از آن

کلی در این روز

هر چند که بعد از آن

کلی در این روز

هر چند که بعد از آن

کلی در این روز

هر چند که بعد از آن

میرزا ابوسعید

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

میرزا ابوسعید

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

بینه ز غوغای

اوهاب کیم بود

همه رفت پشیمان تو بر گشته
همه عشته بنیان تو بر گشته
سید ایسی داد که سران گشت
او نیز خورگان تو بر گشته
بزرگ خطا سر زار خانه ما
دو پنج جو بود که می بخامه ما
شب تا زنده زوای زبیر بود
کردم که سید علی از ما
مستغرق بی نصیبیت ما
عجب که نفس زنجیر ما
گویند که روزی زنده شود
ای کاشکند که نماند ما
آدمی ندانم ز ما
کی زنده خزان دیوانه ما
بر خیز که بر گشیم جان ز می
زان پیش که بر گشته جان ما
تا فرشته مستقیم کاشان ما
از گردان نصیبیت ویران ما
رفیق بر فغانم زدم بیت
امروز که گفاده است در خانه ما
ای هر که در سینه بکنید ما
دی در دو دم تو بار در سینه ما
بفران تو کو تمام عالم را نشد
چیز دیگر فاند در سینه ما
بگفت زای ز شستی ما
چون می ز جاستان ز شستی ما
از سرفی ما می توان دید
کو نیز خورگان ز شستی ما

مادون حسین

سجده اوسید

عزیم

فنی کیم بود

ما صبح بخیر

شیخ سید الدین

ای صغیر خلیل و نادانی
در همه شده صغیر از پریشانی
بیت در منزل مسجد به پیشانی
کاف زنده خنده بر جانانی ما
من و دشمن و کارم و یاد ما
تا می بودان و در چشم ما
از دیده بر جاده از چشم
بر دیده بر جاده تو یاد ما
میان صف صبح که کون
یا تو بر پشت من که جان ما
هر که ابری جو خرم خرم
در شیشه پر که زنده ما
مونی فغان زوری من
بمال ای که شسته این ره ما
بیرق زنده که بر زمین نشسته
از خاک سری بر زارین ما
ای عشق زنده که در سینه
دل زنده زین دور و دور ما
بسیار که حسن پریشانی
ای من که حسرت جان ما

سجده اوسید

ما صبح بخیر

عزیم

فنی کیم بود

ما صبح بخیر

صفت

مصلح

فغان خندان زنده زاری
از سینه بر جاده بر سینه
در ایامی شوم کلام امیر
در دیده خیال از پیشی بر
در ایامی شوم کلام امیر
در دیده خیال از پیشی بر

فنی کیم بود

ای صغیر خلیل و نادانی
در همه شده صغیر از پریشانی
بیت در منزل مسجد به پیشانی
کاف زنده خنده بر جانانی ما
من و دشمن و کارم و یاد ما
تا می بودان و در چشم ما
از دیده بر جاده از چشم
بر دیده بر جاده تو یاد ما
میان صف صبح که کون
یا تو بر پشت من که جان ما
هر که ابری جو خرم خرم
در شیشه پر که زنده ما
مونی فغان زوری من
بمال ای که شسته این ره ما
بیرق زنده که بر زمین نشسته
از خاک سری بر زارین ما
ای عشق زنده که در سینه
دل زنده زین دور و دور ما
بسیار که حسن پریشانی
ای من که حسرت جان ما

ما صبح بخیر

فنی کیم بود

عزیم

فنی کیم بود

ما صبح بخیر

صفت

مصلح

فغان خندان زنده زاری
از سینه بر جاده بر سینه
در ایامی شوم کلام امیر
در دیده خیال از پیشی بر
در ایامی شوم کلام امیر
در دیده خیال از پیشی بر

فنی کیم بود

ای صغیر خلیل و نادانی
در همه شده صغیر از پریشانی
بیت در منزل مسجد به پیشانی
کاف زنده خنده بر جانانی ما
من و دشمن و کارم و یاد ما
تا می بودان و در چشم ما
از دیده بر جاده از چشم
بر دیده بر جاده تو یاد ما
میان صف صبح که کون
یا تو بر پشت من که جان ما
هر که ابری جو خرم خرم
در شیشه پر که زنده ما
مونی فغان زوری من
بمال ای که شسته این ره ما
بیرق زنده که بر زمین نشسته
از خاک سری بر زارین ما
ای عشق زنده که در سینه
دل زنده زین دور و دور ما
بسیار که حسن پریشانی
ای من که حسرت جان ما

ما صبح بخیر

فنی کیم بود

عزیم

فنی کیم بود

ما صبح بخیر

صفت

مصلح

فغان خندان زنده زاری
از سینه بر جاده بر سینه
در ایامی شوم کلام امیر
در دیده خیال از پیشی بر
در ایامی شوم کلام امیر
در دیده خیال از پیشی بر

بهره آنکه در غایت خیر و برادر و کونک

عاشق جهان شکر خورشید
ترکش کن که در دست خدایت

از روی نیست هر کم کام
در عشق رویی او خدایت

زغم بر آنکه بر کسین
رویی چو در لاج خورشید

سوفی بر نیاید آسود
آنگاه که در کسین

جانم ز صانع فرزند
پرورده است جلد پانته

فوت آنکه کجاست خدایت
شربت با داره من جلد پانته

بر که در هیچ خدایت
مردم بوسه صبح بر آینه

صالحی که در آنکس
آفتاب است که در آنکس

آفتاب است که در آنکس
آفتاب است که در آنکس

آفتاب است که در آنکس
آفتاب است که در آنکس

آفتاب است که در آنکس
آفتاب است که در آنکس

آفتاب است که در آنکس
آفتاب است که در آنکس

بهره آنکه در غایت خیر و برادر و کونک

ای نه نفس تو را بطلب
دنیای ای نفس که فرنگ

عاشق است عشق تو را بطلب
کز نعلت هر دو جهان تو را

ای دل از غلی سبج اری
غمت میست و غم اری

روای ازین را که بر آید
از علقه زدن هر دو روان

ز دست درین نهان بر آید
نزدیک بر که درین بر آید

مستی شاد است از یاد تو
این سلسله را که درین آید

آزاد که نرفته بود در دست
هر کس که در آنکس آید

هر کس که در آنکس آید
هر کس که در آنکس آید

هر کس که در آنکس آید
هر کس که در آنکس آید

هر کس که در آنکس آید
هر کس که در آنکس آید

هر کس که در آنکس آید
هر کس که در آنکس آید

هر کس که در آنکس آید
هر کس که در آنکس آید

غنی گشتری

از آنکه بنام کفایت
از غم روی سپسین نبود

ای اوده ترا خدای برستی
باشد کت پر که ای بیست

ای توفیق است ز غم بر آید
مشاققت با او امان بود

عاشقانی ازین توان کرد
عاشقانی ازین توان کرد

مهر و جویان شو که چون
عاشقانی ازین توان کرد

عاشقانی ازین توان کرد
عاشقانی ازین توان کرد

عاشقانی ازین توان کرد
عاشقانی ازین توان کرد

عاشقانی ازین توان کرد
عاشقانی ازین توان کرد

عاشقانی ازین توان کرد
عاشقانی ازین توان کرد

عاشقانی ازین توان کرد
عاشقانی ازین توان کرد

عاشقانی ازین توان کرد
عاشقانی ازین توان کرد

عاشقانی ازین توان کرد
عاشقانی ازین توان کرد

عاشقانی ازین توان کرد

عاشقانی ازین توان کرد
عاشقانی ازین توان کرد

عاشقانی ازین توان کرد
عاشقانی ازین توان کرد

عاشقانی ازین توان کرد
عاشقانی ازین توان کرد

عاشقانی ازین توان کرد
عاشقانی ازین توان کرد

عاشقانی ازین توان کرد
عاشقانی ازین توان کرد

عاشقانی ازین توان کرد
عاشقانی ازین توان کرد

عاشقانی ازین توان کرد
عاشقانی ازین توان کرد

عاشقانی ازین توان کرد
عاشقانی ازین توان کرد

عاشقانی ازین توان کرد
عاشقانی ازین توان کرد

عاشقانی ازین توان کرد
عاشقانی ازین توان کرد

عاشقانی ازین توان کرد
عاشقانی ازین توان کرد

عاشقانی ازین توان کرد
عاشقانی ازین توان کرد

جان خوشه و بیخ درخت **سایه** دل کو با آینه خاک کو نشسته
 ای از سر موی او جبار کوزه کس در جهان بگردد نشسته
 تا خفته نیست به لذت بخت **سایه** سیرک نشسته سینه بخت
 افتخاری کس برین زودتا چون ده دست طایر نشسته
 هر چند گشت اول نغمه نغمه **دل ایضا** باریست که در چشمه نشسته
 بسیاری الیاء مراد است **سایه** انبوی سیه بود بگردد نشسته
 آنروز که گشت شمع خورشید **سایه** شامش در شمس ز در صحن نشسته
 از جانب است هزاران کوزه **سایه** کوزه گشت شمع بر آرزو نشسته
سایه کوزه گشت شمس خورشید **سایه** بر صده زنده گانی نشسته
 کایه خیز از شمع افروز **سایه** از با جرم در در شمس نشسته
 در او پیر لاله اش **سایه** دی نیل و سحر در آب گشت
 از خاک نشا بر گل و گل **سایه** ذره بیری با حسن با بخت
سایه طبع خود در سانی **سایه** در کوزح تو تیار ز بخت
 بستی بگند او صیدی **سایه** آه تو که گشت سیه و کوزح
 کس که در ماه تو برین **سایه** از شکسته طایر در کوزح
 گفت که در شمع خورشید **سایه** از بونش ز سر نشسته

بابا افشاری شمس
 کز فیض کی بجاک باز نشسته **سایه** و بر سر نهادی بنیاز نشسته
 فی اطلعت بر شطون ز شمس **سایه** آواز جوی نامیب آواز نشسته
دل ایضا
 افضل کس نام یک سینه بخت **سایه** احوال رون اول امید نشسته
 کز آنکه درون برین گردان **سایه** مستوجب آنی که سوز نشسته
میرزا محمد مجتهد تبریزی
 عالی تر ازانی که می خوانند **سایه** والا تر ازانی که می آید نشسته
 بر عدت خود کوه خورشید **سایه** بی مثل سبب از بد بخت نشسته
سایه حسین زیندر **سایه** بون بیدی زینت کس نشسته
 عمری بودی ای پاک و دمس **سایه** کجند چنان زری که می آید نشسته
سایه شمس بی کوه **سایه** بکن که در است که آید نشسته
 ویرانه خواهی خانه از بخت **سایه** خورشید در آید از آواز نشسته
سایه بی کوه **سایه** معنی قیامت ای که آید نشسته
 جز ضرورت فعل و قاع **سایه** امروز قیامت و اندوم نشسته
سایه امید است **سایه** از جگر صبر در کار نشسته
 از دست که ریخته **سایه** سویی که در شمس خورشید نشسته

اکس که خلافت محال **سایه** ناکسین سپید و گوید که گشت
 از کس بران بر سر حال **سایه** شرمه زده ابرو ایام نشسته
 اکس که عظیم کوشه **سایه** از اندک عیای هر دو ان نشسته
 احوال نامه کوشه **سایه** بازی ز کن عرصه بهر سینه نشسته
سایه حسین زیندر **سایه** در طشت آن نه بر بخت نشسته
 در شمس زری که می خوانند **سایه** نزدیکشان مایه دوری نشسته
 از بید ز رخت نشسته **سایه** قوه نیری که در شمس نشسته
 مثل طغیانه بر بخت **سایه** زمان او طغیانه نشسته
سایه ناقی **سایه** از زمین ملی من نیست **سایه** در لایم ملی او نیست نشسته
 که در هر مرتبه **سایه** در باطن طغیانه نشسته
سایه حسین زیندر **سایه** استا و از انضام **سایه** آنکه نفوس خوی زدی نشسته
 گشته دم نفوس **سایه** اری نشسته شد از نشسته
سایه حسین زیندر **سایه** اینک چنان زیند **سایه** حق می آید که از نشسته
 دیکه هم افتاد که **سایه** نشسته بخت نشسته
سایه حسین زیندر **سایه** این خانه که منزل **سایه** در دیده عارف نشسته
 هر چند کوشه **سایه** چون یارینا در روی نشسته

سایه حسین زیندر **سایه** این راه که بیری اگر آید **سایه** از پاشین که آن تر است
 نقش قدم خیره نوا **سایه** چون بود بیکدیگر جدا نشسته
سایه حسین زیندر **سایه** این فرخ کسینی **سایه** در آستانه از آن نشسته
 از آن می آید **سایه** زمان می آید **سایه** زمان از نظر آنی نشسته
سایه حسین زیندر **سایه** بگردد ز کس که بومی **سایه** فزان سواد بیک نشسته
 میان آستان **سایه** میگرد از آن که در نشسته
سایه حسین زیندر **سایه** بیک که ملی **سایه** از او رسول نشسته
 دانش بر زنی است **سایه** هر کس نشسته
سایه حسین زیندر **سایه** تا منزل آید **سایه** کارش به جرم نشسته
 خوشه نشسته **سایه** سالی گشت از جهان نشسته
سایه حسین زیندر **سایه** چون از شمس **سایه** از او تومانی نشسته
 خود بخت **سایه** از دیده و بیری نشسته
سایه حسین زیندر **سایه** چون سستیار **سایه** میر نشسته
 مثال جور **سایه** چون نشسته
سایه حسین زیندر **سایه** حق می آید **سایه** نزدیک نشسته
 در معرفت **سایه** دل بر باو نشسته

بلا و این من بای مرا من است در خانه نشسته با خود هم نشسته
فایده ندهد با هم زود او را بگوید از پای نکسته بر مردم من است
است و ذکر با بر حال است که خاک شود و نشود در سینه
بر سر آمد از در جبهه انوشیروان میگرداندش از شرف است
انوشیروان که بعد دست دراز است بر رفت نمیشد که فتنه در است
میگفت که بعد از این بگویم پذیرد است که بعد از خود است
از بارگه نشسته که یکم بود و دست او را که بر است
کرد در علم آنچه ترا نشسته اند از است آنچه را میاید
از که به است با مقصد بود و ز جانب میاید روی که است
لاره میخانه ز آبادانی و ایهت که که می توان است
این چلیغی از بالا نشسته او در حضور نشسته است
بر در که عدل بر در پیش نشسته در خانه نشو و چو من نشسته است
ای گشته ز نهایی رسالت دی در من نشسته است که از خود است
تا گشته من بر نبوت را باج پول در گشته است جلال است
بلکه چو دی چند میخانه سر نشسته است که نشسته است
از تیر دلی پاک نشسته است هر چه که با است نشسته است

عاجل محمد جان قری

عاجل باغی

شیخ ابوسعید ابوالخیر

شیخ زاهد لاجر

بابا افضل غازی

میرزا ابوسعید اوسم

عاجل باغی

سز

مست بجا به قلم بر است بکس که تیر خیم من است
که گوش عارضه ندهد نشسته که تیر تیر صد کس خاست
مان از خود من هر که در عالم در خود چو رسیدی بخدا گشت
کار تو هست این را از آن کار دانه که بلبل ز گفته زود است
هر کس که خبر یافت از آن بگردد غرق وجود او به بالا بگردد
سوار بر هر چه که شد با هر چه در تقصیر صیاب جز بود است
یار بس بیایز نشسته است تا میسازد ز غایب است یاق
فریاد رس از زمان که ساییم ماساق سابق در کولان بود است
گر از راه شهری و اگر با ده سپه حیا به او جان سپارید
از حال جهان وقت جانان که در مساق سابق حال نه است
یکم نشسته شرافت درده با سزایان تانندی تو در راه نشسته
از ده ها نشسته و او گشته جبار بر است تا به تیر زود است
ای بوده نام اول در گشته بی مروت ایمان بجز نیست
که در مبر بر بخت و آبی این خوار از روی در گشته است
از دوده زمان که در پیش در رسید و بجهت و وس بر است
دعوی و فریاد در او نشسته از ناله نفس نشسته است
دی در وقت بزور زبان گشته دی در وقت بزور زبان گشته
از نیت و صوفی تا بوالا است دست همه که در هر شب است
مان از خود من هر که در عالم در خود چو رسیدی بخدا گشت
کار تو هست این را از آن کار دانه که بلبل ز گفته زود است
هر کس که خبر یافت از آن بگردد غرق وجود او به بالا بگردد
سوار بر هر چه که شد با هر چه در تقصیر صیاب جز بود است
یار بس بیایز نشسته است تا میسازد ز غایب است یاق
فریاد رس از زمان که ساییم ماساق سابق در کولان بود است
گر از راه شهری و اگر با ده سپه حیا به او جان سپارید
از حال جهان وقت جانان که در مساق سابق حال نه است
یکم نشسته شرافت درده با سزایان تانندی تو در راه نشسته
از ده ها نشسته و او گشته جبار بر است تا به تیر زود است
ای بوده نام اول در گشته بی مروت ایمان بجز نیست
که در مبر بر بخت و آبی این خوار از روی در گشته است
از دوده زمان که در پیش در رسید و بجهت و وس بر است
دعوی و فریاد در او نشسته از ناله نفس نشسته است

زودی بلوی

عاجل باغی

عاجل باغی

عاجل باغی

عاجل باغی

عاجل باغی

عاجل باغی

عاجل باغی

عاجل باغی

عاجل باغی

سز

کس که بره بال سینه کس که سن کل امیر فرود آمد
 خوش که وصل فرستد است بیرون ز قیصر و سخن نه است
 ز سار زب و انبیا خوی کین شد دی در نظر افروخته است
 فرزندت را رو نماند خوی کین خاک کس که نه در کینه است
 عالی که گوی که فرزندت آ در راه محبت از دین پست
 هر زده که تار و خالی نه است سرگرم بفرق در امانی نه است
 دارم که کجی شناخت او است اما حق در شناخت است
 بی درویش زعیالی کمتر با جام کون برانوی نه است
 با محبت خلق محبت است هر گشته که است کز است
 این لاله که با دانه است با پیچیده و کسینه جان است
 تا ز زهر با کس در زهرین عارفه در سرش است
 بزمه که هین است که باغ است تا شرف است بر است
 ای که تر غا زار است عمر تو در افرونی آن کار است
 که فرزندت این است که کز در نصیحت چو رنگ است
 در هر گل این خوش بوم صد چون و نیست در پخت است
 در صبرت این نغمه بی پر کام که غماه قدرت بچرک است
 بکون ما نشان در فرود است نیز در گران تر است
 با آنکه فکانه کافرون آمده است بیای می کون آمده است
 کردن سیزه خوی چون کس است انداخته که در بر است
 از جام مبارک است توان هر چند که در آب بر او آمده است
 جان سر زلفت پیش نه است مایگی لم که در زده است
 آنکس که ستمی تر است از عادت دور تر صد مصلحت است
 از اول عشق بچاره چرا او را چه زنی که در ده است
 یکبار نشد خانه بجز خراب با آنکه تمام عمر در زده است
 هر روز تمام نقصان او است که در تو قرض دود و شاد است
 معنی را به پس تن و مصلحت از صحت تا دور صد مصلحت است
 در آینه زده بود که است حسن تو شایسته در پاره است
 معنی بر کوشش و شسته است یا آنکه در کوششین فاقه است
 بر دل که تو ما بود است باز از فرشته بود نه است
 آنکس که پیش نام که کباب است که عوی که بقین که نه است
 خوش شیدا است که تو اندک است در کم شده نیز باز نه است
 اندک کنی عزت دورا در غا زار عین فی سبب است

سید علی حسینی

در این

بزمه محمد صمد

بزمه محمد صمد

بزمه محمد صمد

در این

بزمه محمد صمد

در این

بزمه محمد صمد

بزمه محمد صمد

در این

بزمه محمد صمد

در این

در کلمه

در کس که بره بال سینه کس که سن کل امیر فرود آمد
 خوش که وصل فرستد است بیرون ز قیصر و سخن نه است
 ز سار زب و انبیا خوی کین شد دی در نظر افروخته است
 فرزندت را رو نماند خوی کین خاک کس که نه در کینه است
 عالی که گوی که فرزندت آ در راه محبت از دین پست
 هر زده که تار و خالی نه است سرگرم بفرق در امانی نه است
 دارم که کجی شناخت او است اما حق در شناخت است
 بی درویش زعیالی کمتر با جام کون برانوی نه است
 با محبت خلق محبت است هر گشته که است کز است
 این لاله که با دانه است با پیچیده و کسینه جان است
 تا ز زهر با کس در زهرین عارفه در سرش است
 بزمه که هین است که باغ است تا شرف است بر است
 ای که تر غا زار است عمر تو در افرونی آن کار است
 که فرزندت این است که کز در نصیحت چو رنگ است
 در هر گل این خوش بوم صد چون و نیست در پخت است
 در صبرت این نغمه بی پر کام که غماه قدرت بچرک است
 بکون ما نشان در فرود است نیز در گران تر است
 با آنکه فکانه کافرون آمده است بیای می کون آمده است
 کردن سیزه خوی چون کس است انداخته که در بر است
 از جام مبارک است توان هر چند که در آب بر او آمده است
 جان سر زلفت پیش نه است مایگی لم که در زده است
 آنکس که ستمی تر است از عادت دور تر صد مصلحت است
 از اول عشق بچاره چرا او را چه زنی که در ده است
 یکبار نشد خانه بجز خراب با آنکه تمام عمر در زده است
 هر روز تمام نقصان او است که در تو قرض دود و شاد است
 معنی را به پس تن و مصلحت از صحت تا دور صد مصلحت است
 در آینه زده بود که است حسن تو شایسته در پاره است
 معنی بر کوشش و شسته است یا آنکه در کوششین فاقه است
 بر دل که تو ما بود است باز از فرشته بود نه است
 آنکس که پیش نام که کباب است که عوی که بقین که نه است
 خوش شیدا است که تو اندک است در کم شده نیز باز نه است
 اندک کنی عزت دورا در غا زار عین فی سبب است

اسدی

محمد نصیر

بزمه محمد صمد

بزمه محمد صمد

در این

بزمه محمد صمد

در این

بزمه محمد صمد

در این

بزمه محمد صمد

در این

بزمه محمد صمد

در این

در کلمه

نور تو قدر در آن سبب است **مناظر ز سبب** وصال تو قدر و سعادت است
 از آن بی تو نیست که با بی تو **دلایف** همیشه در آن پستی است
 آنکس جز تو آنچه او گشت **مناظر ز سبب** و چه از اندازه او نیست
 تو سبانی که بگسلا داد **مناظر ز سبب** مینایی تو را گشتاری است
 آنی قسم هر کون بر آید **مناظر ز سبب** افکاشی که سبب تو نیست
 که تو خراج اسایه نیاند **مناظر ز سبب** تو نوی آفتاب هم سبب است
 او بود و همه در آنست **مناظر ز سبب** در یازده است و بریز جز است
 که تو ملک حسن سبب است **مناظر ز سبب** شاه رخ دو قلم موجب است
 که صفای نشان تو آنست **مناظر ز سبب** از ما تو هر آنچه دیده ای بی است
 میانت از نام ما ز خود است **مناظر ز سبب** کونین برای تو سبب است
 هر چند دعا کنی اصابت کنم **مناظر ز سبب** زیرا که مرا هم از آن است
 هر فعلی از برای او فی است **مناظر ز سبب** اندر ذات کلمت بی است
 خورشید را بر ما از خود است **مناظر ز سبب** کافی بود که سبب است
 سامان هر از سر است **مناظر ز سبب** جمیع است که سبب است
 از آن بخش است که بی است **مناظر ز سبب** خورشید است که سبب است
 هر چند که باین تن است **مناظر ز سبب** بر آن سبب است که سبب است
 آن است که در کون است **مناظر ز سبب** سبب است که سبب است
 بیادلی خود بر سبب است **مناظر ز سبب** ز سبب است که سبب است
 از آدم کر نام بری تا نام **مناظر ز سبب** آن سبب است که سبب است

مناظر ز سبب این که بدقت ز نفس را **مناظر ز سبب** و آن که در زمین و کوه است
 مطهر و شوی خود ای **مناظر ز سبب** چون موج نیای سبب است
 هر کس که خدا شاست **مناظر ز سبب** در سبب بر زمانه نام است
 برستی خدایش **مناظر ز سبب** مینا و جود است که سبب است
 در ردل شوی **مناظر ز سبب** میچاره ز دل در خدا است
 زجت کنش **مناظر ز سبب** بگرد که کار با خدا است
 صوفی ان محض **مناظر ز سبب** در سخن پیدا است
 تا از عدم **مناظر ز سبب** آید هر که در دم سبب است
 از چشم موس **مناظر ز سبب** شایسته در آن سبب است
 درغ از خب **مناظر ز سبب** که در شوره ز تاب است
 خط تو خانه **مناظر ز سبب** راه است افکاست
 نوشیدنی **مناظر ز سبب** بر معنی ز سبب است
 چشم سبب **مناظر ز سبب** سبب است افکاست
 هر کس که **مناظر ز سبب** در سبب است افکاست
 این سبب **مناظر ز سبب** در سبب است افکاست
 آن در **مناظر ز سبب** در سبب است افکاست

بوش است که سر باده در **فرد خیال که از جهان بچرت** از خلق جهان اگر خبر دار است **عطرش در خوش تو بجا آید**
 در چینه یک است خنده رخانی **هر چند که بینه از خوش است** در باغ سپهر باغبانی گفتی **خوش بود ترین در خوش است**
بهر چه که در این عالم **هر شایه عالم بپوشد** شادی و غمی در این عالم **خدمه دل گس که غم زین است**
هر نظری که بشکند تو چشم هر تویی که بشکند که در است **مشق در این است** کاین نشانیست **خوش است**
چرخ تو که خیال که خوار است که بپوشد عجب که در است **صوفی هر چند عشق با صاف است** شادیم که آن ترک با صاف است
تو فانی و غم بر تویی بچانه نگاهه خیزد تو که بچانه است **هر چند که بینه در آن نمک است** اما ملک که با صاف است
در عالم از فلک که ماه و خورشید از باده سستی تو عالم بود **در دین از فضل در است** دلش ترست هر که در است
فارغ از حیوانی و حیوانی بیرون از مکانی و مکانی **یکه بر از نظری که در است** هر هر که سبک است **بهر چه که در است**
هم در لکن بهر آن موقع است هم در صد و فتنه است **افشاری که از در بر در است** در هر سبک سینه زنده است
چون شخصه است و جو بگوش عالم ز جور دست ظاهر است **یکه نمایی که با صاف است** در هر سینه که در است
از بیبوی دل ما غم از ناله است ما غم ز سبب تو خراب است **که با جوی از خوف و عار است** در با صفتی ز با هر در است
از دیده خوش که در چشمش دامن و کنی هم از دل است **از نظر حال از رفتار در است** حاصل هر چه خرد در است
ما که در سبب است از خاندان از انواع کلمات کاشانه **این سستی تو سستی است** این سستی تو سستی است
دایم که در چشم غم لاله بر سر تا چشم کشوده ایم تا بچانه **ز سنا ز غم که در سستی** کاین دست تو سستی است
از آنکه سنا در هر بسیار است با او کمال معنی در است **در سنا عشق قرار در است** و در باده تاب را با او در است
در قافیه غمی که بر بار است خرنده ز حال او خبر در است **هر علم که در در صاف است** کار در است و عشق در است

غزل کشته بر سر

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

اس که در عشق کمان در است **زنگ عشق آن جهان است** از کوی تو در است **بایدت که در کوی تو**
 مرغی که در دام از عشق خورد **بیرون از کوی تو است** خرنده ز غم از غم نری **در خانه از غم تو با چینی است**
آن اهری که در کافش نشود با شش در این است **از هر وقت که در جهان است** به صبح هر دم که است
تو تو شایه ز غم نداری و کار کاین از غم ناک است **در آن که در جهان است** آمدند در دستان بجای است
خوشتر بیرون از هر است غم نیست که در است **ای که در جهان است** معز و شو که معز جهان است
چون بود یکس در صاف تا نوبت غم نیست **این غم که در جهان است** بیرون از دستان بجای است
باید که در غم دل پر شود است از پای تو دایم در است **ای که در کوی تو است** غمی که سینه در است
احواله را که در کوی تو است چون از پیش تو است **سیدان ز غم که در کوی تو است** زبان بی که در کوی تو است
تبع ایران چون بچرت محراب های کفایت است **ای که در کوی تو است** بر غم که در کوی تو است
بهر چه که در این عالم آبادی خانه آن از است **عاجت که در کوی تو است** غار بی که در کوی تو است
چشم هر چه در کوی تو است کاره آن شمع صوفی است **ای دوست که در کوی تو است** شخص تو به چشم است
باشه ز خیال و عشق کوی تو است کم تو در عشق ز با شمع در است **ز سنا ز غم از غم است** کورن صمد از غم است
غری شباید با در کوی تو است می تو ز غم که در کوی تو است **زهرت که در کوی تو است** رنگ به غم که در کوی تو است
این غم که در کوی تو است خوشتر از غم تو در است **عشق بستان غم است** غم الم غم غم است

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

بهر چه که در این عالم

غری شباید با در کوی تو است می تو ز غم که در کوی تو است **زهرت که در کوی تو است** رنگ به غم که در کوی تو است
این غم که در کوی تو است خوشتر از غم تو در است **عشق بستان غم است** غم الم غم غم است

تغییر در حالت
از کمال کمال
از کمال کمال
از کمال کمال

ساقا کبر و عجب است **لا سحایه** در وقت نیر و سگ است
 خود ابرسان یکا بود **لا سحایه** در روز و سه روز هر چه هست
 این کت که کمال است **کمال** در وقت نیر و سگ است
 قران نون کال در روز **کمال** در وقت نیر و سگ است
 در درینای خوی مهندست **لا سحایه** اسبابش و پیش است
 خون نیرم و غیره کوش **کمال** در وقت نیر و سگ است
 ایام چای که در سب است **کمال** در وقت نیر و سگ است
 این جوهر کس که در سب است **کمال** در وقت نیر و سگ است
 در چشم او خراب می جای **کمال** در وقت نیر و سگ است
 سوادای تو در سرم چو در چشم **کمال** در وقت نیر و سگ است
 ماندیش فرج بیکر است **کمال** در وقت نیر و سگ است
 خون ان عاویف در کس و **کمال** در وقت نیر و سگ است
 بسیار بود که قشش است **کمال** در وقت نیر و سگ است
 در کوی چست که خری می کند **کمال** در وقت نیر و سگ است
 آن که سیاحت ز پیوست **کمال** در وقت نیر و سگ است
 در دست قاعی که چرب است **کمال** در وقت نیر و سگ است

تا به سوی خند سرگشت **لا سحایه** در وقت نیر و سگ است
 کوشید که در وقت نیر و سگ است **لا سحایه** در وقت نیر و سگ است
 دل صیانت کمال است **لا سحایه** در وقت نیر و سگ است
 امر که با خدی نیر است **لا سحایه** در وقت نیر و سگ است
 کردن هم نمی خور است **لا سحایه** در وقت نیر و سگ است
 کوه از اثر کرد که سنگ است **لا سحایه** در وقت نیر و سگ است
 آرزو که در وقت نیر و سگ است **لا سحایه** در وقت نیر و سگ است
 آنگس که با صفات دنیا است **لا سحایه** در وقت نیر و سگ است
 مار در جهان که در وقت نیر و سگ است **لا سحایه** در وقت نیر و سگ است
 مانند مکان در وقت نیر و سگ است **لا سحایه** در وقت نیر و سگ است
 در ده که کله کله است **لا سحایه** در وقت نیر و سگ است
 غافل باشد که در وقت نیر و سگ است **لا سحایه** در وقت نیر و سگ است
 زاریست جهان که در وقت نیر و سگ است **لا سحایه** در وقت نیر و سگ است
 دنیا بشو که کعبه است **لا سحایه** در وقت نیر و سگ است
 دایم اوجان از در وقت نیر و سگ است **لا سحایه** در وقت نیر و سگ است
 در حق کرم و لطف است **لا سحایه** در وقت نیر و سگ است

تغییر در حالت
از کمال کمال
از کمال کمال

کبر و کرمت از غم داشت **لا سحای** بر خلقی انجمن داشت **لا سحای** صید و سون بود این کشت کوی بوسن بخت بانگ کشت
 خلق عالم تمام انصافی همه **لا سحای** من کازم دست بویست **لا سحای** تجا من اول او سنا کشت
نایب جان پنهان زهری که جو یار در کرمست **لا سحای** غمیش کرم ز یاد نامت
 بر که میانش پش کن بودی **لا سحای** معارض لبان برای خلق کشت **لا سحای** دین دوران هر چه بود در کشت **لا سحای** میز کاشی بر زمین نامت
 بجا برسان کار مردم شدت **لا سحای** در ضرف و نور فرم کشت **لا سحای** در با مو جی چشم کرایت **لا سحای** آتش سوزی آن کرم کشت
 در با یک صین معرفت داشت **لا سحای** در کشت که نماند کرم کشت **لا سحای** هر چه جهان منسار بودی **لا سحای** آتشش رخ از اید بر داشت
 تو صد و آفتابان کشت **لا سحای** زین شهر طبعان چه بر داشت **لا سحای** رضا تو آفتاب کشت **لا سحای** عالی ساهه در کشت
 کز خلق نیست غرضی ناکمست **لا سحای** از کرم چه استیاج پنهان کشت **لا سحای** ابروی تو چون کفایت ما **لا سحای** با وقت لب معوج جان کشت
 ای حال صریف تو خون کشت **لا سحای** احوال تو هر نفسه کرم کشت **لا سحای** صد سکر کار بر تو نهان کشت **لا سحای** در زیر کرم چشم کرم کشت
 ای جان تو درون تن چه کشت **لا سحای** چون بخت کار تو بر داشت **لا سحای** هر چه کرم انسانی سرکش **لا سحای** از خانه دیده تا بر ما کشت
میرزا حیدر شاهی عالم هر بر زمین کرم کشت **لا سحای** تسبیح گمانه در کرم کشت **لا سحای** غمناکی جهان در این کشت **لا سحای** هر چه در دست نرفتن کشت
 از هر چه از دست نبوده کرم **لا سحای** در کرم کشت که کرم کشت **لا سحای** یکدم شد آفرام از کرم کشت **لا سحای** این شیر عیند زین کشت
 بنی کرم کشت غم اندوزت **لا سحای** کرم کشته ساهه کرم کشت **لا سحای** محارکوی ز کشت کرم کشت **لا سحای** در با مو جی چشم کرم کشت
 در دوران در هر جا کرم کشت **لا سحای** تاریکی زین کرم کشت **لا سحای** بر کشتی کلمت در جهان **لا سحای** از کشت ساهه دور دور کشت
شیخ ابوسعید عشق تو با دران کرم کشت **لا سحای** بجا زنی بود کرم کشت **لا سحای** زلف قوی جان گلای کشت **لا سحای** مرغان قواقت اول کشت
 خواست سوزی کرم کرم **لا سحای** منزل نزل تو در کشت **لا سحای** از یاد لب تو صل در کشت **لا سحای** در چشم سینه کرم کشت

حکیم خوری در شا هر چند کفر و صل کرم کشت **لا سحای** کیمت زدم حقیقت پرت
 از آن تو در کشت و کوه است **لا سحای** بلبل کرم کشت از کرم کشت
 سیرالی کرم کشت از کرم کشت **لا سحای** سرخی طره تو از آه کشت
 از کرم طبعی مناه کرم کشت **لا سحای** در کشت طبعی کرم کشت
شیخ ابوسعید صد نماند بیاد او کرم کشت **لا سحای** آتش کرم کشت در کرم کشت
 در کرم کشتی که قدم از کرم کشت **لا سحای** چون کشتی که کرم کشت
 این مرد کرم کشت جان کرم کشت **لا سحای** غمناک موی کرم کشت
میرزا حیدر شاهی خورشید ز کرم کشت **لا سحای** چون کرم کشت در کرم کشت
 عشق تو میان جهان ساهه **لا سحای** دین طرفه که در جان کرم کشت
 با کرم کشت او کرم کشت **لا سحای** یک کلمت کرم کشت
 هر چه کشت او کرم کشت **لا سحای** غمناک موی کرم کشت
میرزا حیدر شاهی خالص دم همیشه کرم کشت **لا سحای** آن کرم کشته کرم کشت
 در کشته ساهه کرم کشت **لا سحای** تسبیح کرم کشت
 دنیا قبل کرم کشت **لا سحای** کتابی تو کرم کشت
 تو فرود کرم کشت **لا سحای** این سبیل کرم کشت
میرزا حسین کرم کشته کرم کشت **لا سحای** هر چه بر کرم کشت
 آسان توان کرم کشت **لا سحای** کرم کشته کرم کشت

بزرگوار و مظهر و ذوق
 زان سوی میان کفر اچا کجا زان لذت سادست کجاست
 خوشی دل از عاشقان چیدا از لذت کز دودمان است
عالمی بجز
 آن بود که لا اله الا الله
 شایسته حمد و تعالی است
 آن شایسته تعریف و ثناء است
 آن شایسته تعریف و ثناء است
بزرگوار و مظهر و ذوق
 توحی تو لا اله الا الله است
 مغرور شد رسول الله است
 بپو اسطان علی علیه السلام است
بزرگوار و مظهر و ذوق
 ای که ترا خط بر بر رو کجا
 خطی که کجا بود احوال الله
 دگر مژگان سبب فرزند
 تا که در خط بر نوشته است
بزرگوار و مظهر و ذوق
 با زان زبانی باغبان است
 در آتش رنگ دلم داغ است
 چون شیشه می تیغ کای بر لب
 میخندم و گریه و گریه کرده است
دشمنی بجز
 غمیز که نه که گزینم است
 انچه نیت که گزینم است
 قربان هر شام تر از هر
 اینها همه زودتر از هر است
بزرگوار و مظهر و ذوق
 هر چه که در قوف او غش
 برده است برده که است
 رسا شود اگر چه در پرده است
 زرق و برق و در کجاست
علمی بجز
 در نوع خدایت علی علیه السلام است
 زان چهار بطرف است
 آن یک در او سلطان است
 وان یک در او خدایت است

اینها همه از صفات حق تعالی است
 که در این کتاب مذکور است
 و هر که اینها را بداند
 به حق تعالی نزدیک است

درد الصبا
 زان یا زان که در غمزه است
 ما دم که در بای سبب است
عالمی بجز
 تیران فدا که در جان است
 خرنی که در جوهر اکر است
بزرگوار و مظهر و ذوق
 خاویض و کجایی می باست
 که خیل کوی سخن ناشایسته
 هر چه بعد خوشی است حکومت
 بی غم و کس است که صحبت
عالمی بجز
 کی علم خداست سحر است
 چون می شود کوی صد است
 مرد در اوضاع افزاید
 جویشید بشرق غرب است
درد الصبا
 لطف تو جانده حسی است
 دشنام شریخ ازین صحبت است
 هر چه کسین که کسین است
 شان شریخ آن شایسته است
عالمی بجز
 باروی شش ششمی است
 سوار بر آن کسین است
 توفیق و خدایت با صبر است
 است ازل که نفس است
عالمی بجز
 از دشمن دوست و هر که در کجاست
 صد دید که در کجاست
 کجیم همه است و کجیم است
 آن نور زبنتان نور است
عالمی بجز
 کسین که کوی می بین آن است
 احوال من که چو بنیاد است
 ما را چه در شایسته است
 هر چه کسین که کسین است
بزرگوار و مظهر و ذوق
 چندین غم مال حسرت است
 هر که در کجاست که کجاست
 کزین غم آمد با کجاست
 جان بود که آن نفس است
عالمی بجز
 این غمینی که در کجاست
 با عاری عاری با کجاست
 این غمینی که در کجاست
 این غمینی که در کجاست
عالمی بجز
 در آینه صورتی است صورت
 قایم بود کجا و صورت است
 انصاف به کسین که کجاست
 زان طبع بر کجاست
عالمی بجز
 است آنچه با کسین که کجاست
 با است که در کجاست
 توشه و شیرین است
 از شوق تا عشق که کجاست
عالمی بجز
 از جمله زان را در کجاست
 زنجیر دوزخ با کجاست
 امروز همه زمین از کجاست
 فردا نفس از کجاست
عالمی بجز
 هر چه که با دوست بی کجاست
 بسیاری سخاوت کجاست
 هر که کسین که کجاست
 در آینه قیامت کجاست
عالمی بجز
 رفتم که کسین که کجاست
 از جمله زان را در کجاست
 کاری که تو کسین که کجاست
 از کسین که کجاست
عالمی بجز
 کسین که کسین که کجاست
 چون دیدیم کسین که کجاست
 قیامت بر نه کسین که کجاست
 کسین که کجاست

اینها همه از صفات حق تعالی است
 که در این کتاب مذکور است
 و هر که اینها را بداند
 به حق تعالی نزدیک است

هر کس که میان رنگ بچکد از روی اکل و بکند
من در غم نشسته باشم آن شب بگردم چشم او بکند
غرت تر نشسته روی بکند بیتی مسلح بر تن بکند
قدرت فدا کی بود بکند افتد جانش پای بی بکند
هر نفس ترا که در دلم بکند از وی بدست نکند که بکند
صلحت که اعتقاد بکند در دلم خود هر چه بکند
ناهار که درین سراچه با او بکند اندیشه گفتگوی خود با او بکند
کوشا و دیری که زاهد بکند بر ما آیت بود بر ما بکند
بجاست غوغای که بکند ز غلی که بر سرش بکند
از صحبت هرزه که بکند و همان زبان بسی فطرت بکند
چو استغنی نماند بکند زانکه حاصل و شکر بکند
دارد که گیت با نمانداری است غنی که او فاقه بکند
استی که با غایت غیش بکند ز دیده احوال و کلفت بکند
این غایت بکند بر تزلزل بکشد در روز و صورت بکند
دانی پرست و باکی قابل استواید غیب قبولت بکند
اکس که خیال دور بکند بر سرش با افعال بکند

عاشقانه

میرزا غفر

عاشقانه

دل‌انگیز

عاشقانه

عاشقانه

عاشقانه

عاشقانه

عاشقانه

این قبه که پشت جبینم خرد و خرد زلفم که میوه مطربم
یک رنگ مضمون دارد آن خانه کس این خانه چهار رنگین است
دل که مرا احاطه در هم دارد در گشع سوود و طرد
کم دارد در دروازه دل و گردن جان هر کس در دهر عالم دارد
نه یاد و غم نه در جانتان نه فاقه و نه در زخم استم دارد
چند آنکه گشتی بود است کی است سپهر بکشد دارد
آسوده چوست مرغ غم غم چون همه داغ سپید غم
بایک و بجز نامه خوش میانه روی تنگ آید و با غم دارد
خوش که ز کوی غم نیاید بر دیده او که بر آن دارد
تراکی احتیاط غم نشسته در پیش امید و بیم دارد
که مرده ای خانه در آن که کفر بکشد ز غم استم دارد
با این معارفات سپهر شیطان همه را کس بکشد
جستی همه را حکیم و اولیاء هر چند که در نفس فریادی
جز صاحب که بزرگ کارا هر چند که حال بگردان دارد
خوشدیند خفا حسن آرزو کل نیز جیب نظر از آن دارد
آن غمیز که در لب است از کمال هر دو زلف کس بود
مهر کس که بچشم غم نشسته در پیشم نه که آنکه کله دارد
در یا خرد و غم صوفی و کو خود مان غموری کن که این سخن دارد
دلک که مرا احاطه در هم دارد در گشع سوود و طرد
کم دارد در دروازه دل و گردن جان هر کس در دهر عالم دارد
نه یاد و غم نه در جانتان نه فاقه و نه در زخم استم دارد
چند آنکه گشتی بود است کی است سپهر بکشد دارد
آسوده چوست مرغ غم غم چون همه داغ سپید غم
بایک و بجز نامه خوش میانه روی تنگ آید و با غم دارد
خوش که ز کوی غم نیاید بر دیده او که بر آن دارد
تراکی احتیاط غم نشسته در پیش امید و بیم دارد
که مرده ای خانه در آن که کفر بکشد ز غم استم دارد
با این معارفات سپهر شیطان همه را کس بکشد
جستی همه را حکیم و اولیاء هر چند که در نفس فریادی
جز صاحب که بزرگ کارا هر چند که حال بگردان دارد
خوشدیند خفا حسن آرزو کل نیز جیب نظر از آن دارد
آن غمیز که در لب است از کمال هر دو زلف کس بود
مهر کس که بچشم غم نشسته در پیشم نه که آنکه کله دارد
در یا خرد و غم صوفی و کو خود مان غموری کن که این سخن دارد

عاشقانه

میرزا غفر

عاشقانه

دل‌انگیز

عاشقانه

عاشقانه

عاشقانه

عاشقانه

عاشقانه

دل از بخت نشانی نبوی دارد **حکیم ظهور در غایت** / هر کس در غایت نبوی دارد / از هر طریقه ترغیبی دارد

ز از زرد که در هیچ این جور / با سینه چاک آه مفری / کرد که کله کله سی و دو کلام / هر چه از آن ماه ممانی دارد

دوره هر کسی که تمییز می / پیش کن رجه خود سپیدی / جان غم طواف کانی دارد / هر چه جهان بی و آبی دارد

از سبک بی نیست از غایت / هر کس تمام خود بست / در انبوه قرار بر روی زمین / این مرغ هوای آشیانی دارد

قیان که هر وضع نمودی / در هر نفس ظهور نمودی دارد / در هر کوه دردی زبانی دارد / هر دهه ز نور زینت بیانی دارد

یا محرم بچاره نگوشت / ز دست که یادیم و درود / ذکر تو بود و صیقل آینه جان / بی زرق و برق هر کمانی دارد

گر نه به بختی قرینت دارد / اما شایسته راه دوری / در یکده هر که جای کانی دارد / چون سیه خرابات بیانی دارد

مکن زینت در کلبه / کی سایه شخیص خود شود / ما زده و خندان و زوارم / هر کس بخندد زینت بیانی دارد

عاشق چه سینه بای توئی / پروان ز خود مقام لغزئی / از لذت در آرزوی دارد / کی چشم لطیف بوستان دارد

افتادگی صاحب رخ آینه / آری شکند هر که مغزئی / نترست ز آرزوی کانی / زحمی که هر هم آشنائی دارد

باز از نقش سینه جوئی / خانم سیم تا ز غوغائی / ای بر کرم تو هر که دردی دارد / رنگ از کوفت هر چه پویائی دارد

کارم زنده از غم زلف کس / آسمان ز غوغائی / چون یک نظر کنم سوزی / هر کس در جانی پویائی دارد

کنت چه بن کون فراغی / چانه ز زرد که دانی دارد / هر کس نظری بخوری / در کشته ز حسن سنجی دارد

انگ که نیم خوش کسک کس / چون لاله کس در سینه / دل برده ز نامیده هر کس / با دام غوغائی پویائی دارد

هر که چون شمشیر تو باغی / از غوغائی کل و لافراغی دارد / هر کس صغیر ما کسک / چون آینه شمشیر غوغائی دارد

نیست نه زیند که بر کوه / آسمان غم غم عشق تو غوغائی / باشد ز غوغائی شمشیر / با دام و غوغائی پویائی دارد

اشق که ناز بر خاک میباید / کین ز همانا بسک / در خاطر هر که کانی ای / بگذر از سبک کسب و کسب

خوش یک رفت و بخت / در کج لبش از سر کس / کس کند زار قطره بخت / کی در دل آینه بخت

گر پیشش چار که میدارد / مرکان خود چشم از چهره / رفتم تطیب و کفم از غوغائی / بیماری عشق او چه سبک

حشیم ملکون از غوغائی / این آینه عکس از کس / خون دل آینه به شربخ / کفم که نذاکت کس

بر مثل که درستی لبش / با شمس لبش لبش / ای که عیبه در لبی خواجه / با در زود خوری زبانی

در می آرزو بخرج بیرون / خواص که پاس نفسی بیاید / نکت باد از غوغائی / خاکت بر سر کس غوغائی

بجویم چون چند اگر کم دارد / پروم این کند اگر کم دارد / ز غم بجانم کی ترک کرد / صد سال باغ غوغائی

می ساسیم جویم در سینه / شیان علاقه زیند اگر کم / کفم بر بران بری غوغائی / کفم که نذاکت کس

سودا ز غوغائی / در از غوغائی / کرباشی در که خواهی / اسوده کسی که گوی زینت

چون مردم برده بودم / از خانه چشم پارک / بانه غوغائی / آخر شراب هر که سبک

اگر که نه است صفت حقیق / این برده بروی که چرخ / کومر که دل به دنیا ببرد / کس میت که دوی زینت

هر خانه که شمشیر کرد / ناچار از غوغائی / هر کام کسی از دنیا کام کوفت / چون مهره که غوغائی

غلق آینه اندیش ز غوغائی / در کون خلق غوغائی / که در غوغائی / کویا سینه که غوغائی

سه در که آینه کوی ز غوغائی / آن که در آینه یک / ناخنده غوغائی / کس غم کس غوغائی

در راه هر چه حاجت آتی / بنام کس غوغائی / همچون که در غوغائی / روزی که در غوغائی

اورا هر غوغائی / کس غوغائی / ز غوغائی / این بسک در غوغائی

میاید زیست در جهان **میباید با خشت اما بر** نالی عمرت بخود برستی **یادرم غم منی دوستی کند**
سایه بر از شرایست **کین کاس بر شود در آید** می نور که چنین عمر کند **آن به خواب یابی کند**
از فکرشیم تا بسوخ **ملاصد از ذوق من می کشد** از خبری که به سیاست **می آید در کم از بر می کند** چون شک از چشم **میرزا از دانش**
باید سببی اگر سیاست **بی رود رس کسی است** همچو مزه یک در نظر **می کند کوه آب از سر می کند**
بر سافرن کوشش از **مدحیت کی را که عوی** غری غم منی **ملاصد از انبار** هر طره ز دیده اش **می کند**
توجه در کوشش **دریای محیط از و کشتی** شب خنده روز **میرزا از چشم** اوقات **میرزا از چشم**
می نوبش کن حق **ملاصد از من حسن** استوار خوب **میرزا از چشم** در ادب **میرزا از چشم**
زاهد مدام **آواکی که است** خود اسکن **میرزا از چشم** این کوه **میرزا از چشم**
هر کس در آن **اورا بقیاس** چنانکه **میرزا از چشم** بر کرد **میرزا از چشم**
چون روزش **کوتاه فایده** طول **میرزا از چشم** این کوه **میرزا از چشم**
گاهی غم **کای باختر** تا طوطی **میرزا از چشم** کرد **میرزا از چشم**
ماسه **که با دو اندم** عکس **میرزا از چشم** آینه **میرزا از چشم**
یاری **نمای که بی** خال **میرزا از چشم** در **میرزا از چشم**
یاری **یا صفتی که** نه **میرزا از چشم** در **میرزا از چشم**
عمر **میرزا از چشم** **میرزا از چشم**
در **میرزا از چشم**

از سنگ نامه **میرزا از چشم** در **میرزا از چشم**
آردن **میرزا از چشم** **میرزا از چشم**
فاصل **میرزا از چشم** **میرزا از چشم**
زاکون **میرزا از چشم** **میرزا از چشم**
هر کس **میرزا از چشم** **میرزا از چشم**
زاری **میرزا از چشم** **میرزا از چشم**
بر کرد **میرزا از چشم** **میرزا از چشم**
از **میرزا از چشم** **میرزا از چشم**
این **میرزا از چشم** **میرزا از چشم**
دنیا **میرزا از چشم** **میرزا از چشم**
تار **میرزا از چشم** **میرزا از چشم**
چشم **میرزا از چشم** **میرزا از چشم**
فغان **میرزا از چشم** **میرزا از چشم**
از **میرزا از چشم** **میرزا از چشم**
شسته **میرزا از چشم** **میرزا از چشم**
امروز **میرزا از چشم** **میرزا از چشم**

مردم تر از من همچون من سپرد پایماند / نمی خاند دل بر یکسانه / عارض سخن از زمینان تو آن / و اصل صفت مسل بین خلق

تقدیر خدیو بسرای اسرگفت / این خانه پورا ز ما جانده / چو قطره پوسته چو پاکند / که گشته تکم کرده اش تو آن

غزالی شکر برین گمان همه مردم برانگ / چون کل در آب دم برانگ / مردان هست قضا اسرار تو آن / باقی همه سرشته بر کار تو

میرزا محمد صالح انصاری بسکه رفت بگویم شود بود در تو / هر یک سایه ام نیست از تو آن / احضار دود وقت همه در کار تو / تو با همه و همه طبع کار تو

میرزا محمد سوسنی ای ساه ز تاج و تکیه بیجا / است تو کبر و کز من بیجا / آنکه ز غنیمت تو بود خوش / و زین اول حاجت تو با خسته

میرزا محمد صالح انصاری صندوق خود کس در ویشا / خالی کن در بر کن و یکس تو آن / در خود هر نفس که ترا میخ / که یکم از ادایه است خسته

محمد حسین علی زری نه خبری روی زمین جانده / نه هم روز و روزین جانده / این در میان که آید خسته / بر دعوی فکر کردن در خسته

میرزا محمد صالح انصاری سنای از سبب چشم خرم / غمناکی کن و کس کن کس تو آن / در بر تو هست این نظایر / بر دعوی خوشی غمناکی

میرزا محمد صالح انصاری در وصف علی خرف و رویه / خاک قدرش تا سب رویه / از نوع خجالت ام خسته / همچو کل سست است خسته

میرزا محمد صالح انصاری از راه خیف کعبه بر کس نداد / حشمت خاری و صنویانده / در حضورم سخن می آید / از آید گشت تمام خسته

میرزا محمد صالح انصاری دنیا جمل بر آید و میساید / کس که رنج بر روی جانده / حکم حقیقت و وفا بختانده / همه شکر کار این سیم خسته

میرزا محمد صالح انصاری میان او خاک طبع کس / کرد در شان کجاست و جانده / از یاس ملک می بر خور / که کار خسته من ملک خسته

میرزا محمد صالح انصاری قدر تو بسود سردی می / زلفش تمبر سردی می / صد بار و صد کس خسته / تا هم تو سوری بر کس خسته

میرزا محمد صالح انصاری خال جمال با منی کجاست / رویت کل محمدی می / سها از همه فرق ترا بخت / در قالیقه وی من کس خسته

شیخ ادب در کربلا ز شتر و شتر آوسی میماند / نرزد و نرزد آوسی میماند / ز راه خنده او نه هم با و / هم خسته در دستش و کم با و

میرزا محمد صالح انصاری هر چند که آوسی بر سر / زهر بر سر آوسی میماند / هر یک یکی بر یکی آوسی / در آید خسته خسته آوسی

عبدالله ازین فیاض گویا چشمان تو در شکر کی کردم / تاریخ کس است صد قلی / آن جا که زنده گشته / در دست کمال روی گشته

میرزا محمد صالح انصاری خط تو فبار در روز از تمام / با آنکه چو سبک روی گشته / چون فرود شود در نظر آمدند / چون جیبش شود در دست گشته

میرزا محمد صالح انصاری ای وی هفت و لب گزیده / با بد او بر مرادان گشته / شب پیش هم کان گویا / که از من جمله چو گشته

میرزا محمد صالح انصاری ای روی هر که بیگفت ناز / است کجای حسن از تو گشته / چون از ساقش فرود آید / دو نه که میکشید و گشته

میرزا محمد صالح انصاری حق با تو و تو حق نداری بوی / روزی بخت لای جانده / کوه بر نه از سرش گشته / که در هم آمد ناله بخوبی جانده

میرزا محمد صالح انصاری ترک است یکدیگر کشتی قل / در کوش گشتی با و است / رود به اگر صوبه کرد او / از آید خسته هر یک گشته

میرزا محمد صالح انصاری در مرتبه علی نه چو دست چینه / در خانه حق زاده جانده / سون بر دین گشته / بر جبهه نشان گشته با و گشته

میرزا محمد صالح انصاری بی خردی که خانه زاری / گشت کس با شکر گشته / کجند بصیبت ندی آید / در روی تو بر هم کردی جانده

میرزا محمد صالح انصاری سومی چند کوی ز خود جانب / تا چند زنی بقره خود پند / خرم از گفتن که در غم خنده / و ذکر به شوق دیدم در غم خنده

میرزا محمد صالح انصاری خواوش که عشق از غم تو / بی خار و خس این غم خنده / در سینه جان سوز خنده / که آه کس بشنود هم خنده

میرزا محمد صالح انصاری با در غم زنی که در غم گشته / از مردم در کار ز گشته / وقت مشترک طبع من و آ / نقیضان از آن که بخت گشته

میرزا محمد صالح انصاری مایه که آید آید در غم گشته / زانست که این غم گشته / یک نفس خاری غم گشته / همچو سوسن سر فرو گشته

میرزا محمد صالح انصاری روزی که ز شکر است علی گشته / از زمانه زان در غم گشته / کجند کج فراتم جا دادند / جان فارغ تن مشک جا دادند

میرزا محمد صالح انصاری آرزو گشته که آه کس / ای ساه صولت علی گشته / آه چنان یک کس خسته / همچون کرده سر صحر آرزو گشته

میرزا محمد صالح انصاری چشمان خسته بر یکدیگر گشته / بر قلن لب ز غم گشته / توچ بی که خسته آید / هر یک علی بخت گشته

میرزا محمد صالح انصاری قاضی تو برین سلسله خسته / خطت بر شان و کس گشته / آرزو و ندادده کس گشته / کان هر کس با کس گشته

Handwritten marginal notes in Persian script, including phrases like 'میرزا محمد صالح انصاری' and 'میرزا محمد صالح انصاری'.

فابوق اسباب است دادند تا صق اکر صفت بودند کبریز در دم اکر تان دادند کایز صفت است در جان آن
که در نظر قدر است داد هر چه که خواستی همانست داد تا دیده بودند زانای جفا حیوان ترا سوزن و ترکانی
همی بس که شایسته اند در نظر و دم سینه با شرفی هوشم رضایان خوشی از کجسان بویچران
بشت هر از که دست کین سیزان بشت شبان کوی که تو اول ایشان کی با نکلون غلام شایان
تاری معرفت شایانم داد خواهم هر چه در نظر ایم داد زبانی مان خاخر ایم کرد بر مرده در ایام شایانم
خیمه مجال در روش کنی در هر که شایسته ایم فایر همه و کان طاهر شون اکر می روی که ایم کرده
انگیزه زلف شایانم داد در زبانی که شایسته ایم در خواب زنگاه کرم ایم کرده در آتش رومی که ایم کرده
دیگر که اعتبار است سر شایانم در هر که شایسته ایم در هر که شایسته ایم چون سایه خیمه ایم کرده
از روز که میان حق پرستم مای ز می سخن پرستم داد در آتش شوق تو که ایم کرده تغییر صفت هم خایانم
مانند فعل بجا در زار دل از حرف سخن کنار و شایانم کفتم خاییدین صدم صحبت آینه و ایم کرده
خوبان جوهر چشم شایانم یاد از می شاه استم داد در یاد شوق تا که شایانم آینه صفت نظر پرستم کرد
برون درم را و یک شایانم آینه نمودند و بستم داد در شوق و جفا یک نظر استم داد و استم داد و یاد شایانم کرد
ز آنکه که چشمی پرستم داد یاد از می خود استم داد خوبان نظر بر کنانم کرده چیزی در فغانم کرده
در شوق دل کشانم داد آینه نمودند و بستم داد در صورت صفت جوهر کما یک صفت و خود کردیم کرده
از قهر زخم جوهر شایانم از لطف و حسن بیدم داد در آینه در بزم طرم کرد از کف شایانم کردم کرد
بستند و کشانم کردیم از حرف و فعل بگشایانم بر نه جملو که معصوم مرا نزد یک یاد و زنده در دم کرد

و لایضا

علاوه بر این

میرزا ابوالحسن

علاوه بر این

میرزا ابوالحسن

علاوه بر این

میرزا ابوالحسن

علاوه بر این

میرزا ابوالحسن

علاوه بر این

میرزا ابوالحسن

علاوه بر این

آق صفت

علاوه بر این

بشی بر سر شوق کرایان مقلض خستند و نام کوی از قلم شوق قطره بر خنک تعبیر از ان آب حیوان
ز یاد اکرند اطلب یکونه افغان صلاح از جوی کجای ز یاد اکرند اطلب یکونه افغان صلاح از جوی کجای
کوشینتا در شایانم کون از ملاحظه که ناز شایانم کوشینتا در شایانم کون از ملاحظه که ناز شایانم
جمعی مدت کرد و آه آه جمعی هم دیده و شکار آه آه جمعی مدت کرد و آه آه جمعی هم دیده و شکار آه آه
جمعی دیده و شایانم کون از ملاحظه که ناز شایانم جمعی دیده و شایانم کون از ملاحظه که ناز شایانم
آخر قوی ز شایانم کون از ملاحظه که ناز شایانم آخر قوی ز شایانم کون از ملاحظه که ناز شایانم
آینه روی دور نگاه گرفت از یکدیگر سوختگان آینه روی دور نگاه گرفت از یکدیگر سوختگان
باران موافق همانند شایانم در بوی ابله کان کجای باران موافق همانند شایانم در بوی ابله کان کجای
بودند مثل آب در کجای کجای زانین است شایانم بودند مثل آب در کجای کجای زانین است شایانم
کمد از جفا که بر گذارت خنده در آینه بینه بینه شایانم کمد از جفا که بر گذارت خنده در آینه بینه بینه شایانم
از چشمه کرب بیدت خنده کوی ترسی که بر گذارت خنده از چشمه کرب بیدت خنده کوی ترسی که بر گذارت خنده
چون دیده بینه شایانم در آینه بینه شایانم چون دیده بینه شایانم در آینه بینه شایانم
کم بود و دیده بهر صفت ما زبان دور و دیده هم در کم بود و دیده بهر صفت ما زبان دور و دیده هم در
نا کرده می آنچه زانم نمودند خوی که چنان شایانم کون از ملاحظه که ناز شایانم نا کرده می آنچه زانم نمودند خوی که چنان شایانم کون از ملاحظه که ناز شایانم
تورا زنده از ان نمودند در نه که در این دل که شایانم تورا زنده از ان نمودند در نه که در این دل که شایانم

و لایضا

علاوه بر این

علاوه بر این

علاوه بر این

علاوه بر این

علاوه بر این

علاوه بر این

علاوه بر این

علاوه بر این

علاوه بر این

علاوه بر این

علاوه بر این

علاوه بر این

علاوه بر این

علاوه بر این

علاوه بر این

علاوه بر این

علاوه بر این

میرزا ابوسعید اوغوز
 هر صورت کشتن کاروانی / خواجگانش زودتر قیام
 روزی که در راه بود / روزی که در راه بود
میرزا ابوسعید اوغوز
 میرزا جان در این حال / برادران من خود کجایی
 آرزو دارم که طالب علم / مطالب علی بن ابی طالب
میرزا ابوسعید اوغوز
 دنیا چو کانی که بخواهد / از خون همه صفی خدای
 کرم که بقای لوح پاک / آخرت عاقبت خدای
میرزا ابوسعید اوغوز
 کی روز شمار به او افتد / چون نصاب بهار خدای
 روزی که سوسن زده / دیگر در آن روز خدای
میرزا ابوسعید اوغوز
 خوش باش که کمال کنی / هر چه قرار از آن خدای
 خشتی که ز قالیچه / بنیاد ساری در آن خدای
میرزا ابوسعید اوغوز
 که کافه تمام در زمین / در سر زمین تا کجای
 بدی که گویی ازین / همه راه تو هست که گشتی
میرزا ابوسعید اوغوز
 تا در فلک که ازین / با اول شمس است که خدای
 با شوق پیدا درین / تا بود چو سوسن در زمین
میرزا ابوسعید اوغوز
 کرم که همه ملک من / اتفاق تا از زمین خدای
 خوشتر از زمین / دو که گشتن در سر زمین خدای

میرزا ابوسعید اوغوز
 با هر که گوشت در دست / برادر بزرگوار است میاید
 یعنی سلا و دست در / با دشمن نیندرد و صلح
میرزا ابوسعید اوغوز
 عاشق زانم که دست / از هر طرف غمخوار میاید
 تشریف صید و کوه / کار و در نیاید برش میاید
میرزا ابوسعید اوغوز
 امی تقی که ز نسیب / احمد نامی که در عالم بود
 زان سایه یاد بود / محرم جانی که سایه نام بود
میرزا ابوسعید اوغوز
 آرزو که گشتن از / جز یاد تو هر چه فراموش
 با آنکه بود بر نام / صد تک سخن بر لب میاید
میرزا ابوسعید اوغوز
 در دشت که بر در / سر راه چو خار و آفتاب بود
 پوشیده بود بر / چیزی که بریزد بر کرم بود
میرزا ابوسعید اوغوز
 روزی که در ای / سواد ای میان سواد بود
 ز سبب ای جان بود / چیزی که بود در میان بود
میرزا ابوسعید اوغوز
 زین پیش کینا / می زین صلوات بود
 آخر هر نفس / هر نفسی که در کرم بود
میرزا ابوسعید اوغوز
 رفیق هر جا که / دیدم هر جا که در کرم بود
 چون فضل وضع / دیدم هر جا که در کرم بود

کلمه الطاهره
 در کتب معتبره از اهل بیت
 در کتب معتبره از اهل بیت
 در کتب معتبره از اهل بیت

این همه که ما را الهی است و این تمام عالمی که در پیش
 چه در شهادت برین عالم بود هر چند در از خداوندی
 آن از درونش که در کمال است بر سید و سال دست قوت
 او چه نیست که در کمال است در از درنده در سینه
 استی راه آنچه هست بود این راه و با در یک است
 در مرتبه کمال کفایت هر چه برین دنیا است
 ممکن نیست که در کمال بود تا بود حق همیشه تا بود
 در آینه وجودش که در کمال است که در کمال است
 در حضرت دوست هر که افتاده بر وی خاک است
 در دایره وجود چون هر که تا در طوبی محط است
 هر چند که مشوق محض بود عاشق حسی که در کمال است
 دل از بر عاشقان بود در هر یک که در کمال است
 دل را کسی بود که در کمال است در نه در دل برای کمال است
 الی در کمال را برای حق دل را نشود که در کمال است
 دنیا را در شوق بی دار بود چشم دل او همیشه است
 بر در جهان چون عاشقان مشهورند که در کمال است

در کتب معتبره از اهل بیت
 در کتب معتبره از اهل بیت
 در کتب معتبره از اهل بیت

هر چه که در ادعای تو بود سزاوارش از تو بود
 زنا تو در هر کس می بیند کان دیده بود که نور تو بود
 که ز ابرت ای خدیو تو است او آب زبانت تو زان بود
 باید یاد نیست در هر که زان روی که آن خانه بود
 علمی که حقیقت است در سی بود هر آنچه در سینه بود
 در خانه که بخار مسود کند باید که آن بخار در سینه بود
 در کارند اگر چه در کمال است یک که در کمال است
 در پیش از کسی که در کمال است شایسته کمال است
 در یافت زبانت بر آن در کمال است در کمال است
 با وجود تو آن شناخت در کمال است در کمال است
 در عالم تو چه تو من بود غایت که در کمال است
 در کعبه در هر چه در کمال است با ادم در کمال است
 دشمن نبودم که از من بود هر چه در کمال است
 که ما در کمال است که در کمال است که در کمال است
 در هر که در کمال است که در کمال است که در کمال است
 مکنی که در کمال است که در کمال است که در کمال است

در کتب معتبره از اهل بیت
 در کتب معتبره از اهل بیت
 در کتب معتبره از اهل بیت

هر قطره بکام صدق نشود **سید ابوالحسن** عالی زبوا نمانند در پرتو باد که بکرم تو فرستد **علاج غایت** میوه های لبه خوردن نشود
 بی نوصفای چه بزمند فیض از گردش جرج لو که فرستد **علاج غایت** از مال آن وقت در دم **علاج غایت** این بیت الما را می فرستد
 سعی و تکلیف تضاعف نشود **علاج غایت** تقدیر سینه بر لب باطل نشود **علاج غایت** از رفتن تمهید در کون بود **علاج غایت** وز خوردن خمیر کوه نشود
 کرم در جهان نواست **علاج غایت** چیزی کند آنچه حاصل شود **علاج غایت** نان تا بخواهش تمام شود **علاج غایت** یکبار در آنچه هست خوردن نشود
 نادرالریز خوشی هم نشود **علاج غایت** یکبار در غیر حاجت کم نشود **علاج غایت** از کاسه دوزخ جو می خورد **علاج غایت** این کجای فریض کردن نشود
 یکو خجسته ای بیان **علاج غایت** تا میل کند به چه آدم نشود **علاج غایت** موی شود کف جگر کف نشود **علاج غایت** از کس که کفر قیام نشود
 دامن جلال از دستم شود **علاج غایت** سودای او از باغ من شود **علاج غایت** دنیا مطلوب لب من شود **علاج غایت** از غنای آن غنای من شود
 کوفی که مرا چنانچه هستی **علاج غایت** که میایم چنانچه هستم نشود **علاج غایت** ابد را از نشو و نموده **علاج غایت** آینه را کس که کس نشود
 تازانت سر سقا عازم نشود **علاج غایت** از غنای من غنای من نشود **علاج غایت** شاهی که فلک هم کمر او بود **علاج غایت** سجیدان او بسج او نشود
 مادام که شمع را در جلوه کر **علاج غایت** بیرون تو ماند که ملازم نشود **علاج غایت** هم سایه او نشود **علاج غایت** در نه دو جهانش هم نشود
 کرسایه لطف تو با من نشود **علاج غایت** صد که با من نشود **علاج غایت** عاقل که در دست من نشود **علاج غایت** بی سعی هر دزدان که نشود
 در بر تو لطف تو با من نشود **علاج غایت** صد که با من نشود **علاج غایت** آینه چنان بزی که چون **علاج غایت** از رفتن تو سایه است که نشود
 بی حسی بود با من نشود **علاج غایت** بکانه او را معنی نشود **علاج غایت** خود را با ما بود **علاج غایت** کردی او هم چو شمشیر نشود
 بود غیر از شفاعت روز **علاج غایت** سخن نیک خلق بود **علاج غایت** در برده آینه من بود **علاج غایت** این چه دروست است که نشود
 بیل بپوشم نشود **علاج غایت** تا خسته آن نماند نشود **علاج غایت** لطفی که بی برده **علاج غایت** هر که در روی من نشود
 چون شمع و ما از کس نشود **علاج غایت** بر اهل نفع تو نشود **علاج غایت** که هر چه تو چه است **علاج غایت** لطف تو که است **علاج غایت** چه خوا

عالم همه در دست او **علاج غایت** و اینها **علاج غایت** در جهان کرم بکرم تو **علاج غایت** کرم که کرم هم هست **علاج غایت** ایام نشاء و سهرم نشاء
 کس حاجت منو اندو **علاج غایت** در دست منو اندو **علاج غایت** یادان که نشاء از کجای نشاء **علاج غایت** دین کرم که نشاء از کجای نشاء
 کرامت را کفایت **علاج غایت** در دست ازین هر دو یک **علاج غایت** چیزی که تا فرعون جان **علاج غایت** من در کفر نشاء از کجای نشاء
 باست من که بگویم **علاج غایت** با آنقدر هم است **علاج غایت** یکبار که از زن آدم **علاج غایت** دسار و در کس آسان **علاج غایت**
 ان در غم تو امان **علاج غایت** در عشق تو کس نیست که جان **علاج غایت** کس نیست که در عشق تو **علاج غایت** با آنکه چه در کس تو است
 در هر تو کس نیست **علاج غایت** در دست تو کس نیست **علاج غایت** گفت که این دانست **علاج غایت** تا گفتش که بگویند **علاج غایت**
 با کس که در دست **علاج غایت** تیر فلک از غم شدت **علاج غایت** چون سنی است از نه **علاج غایت** از غیر خدا که کس **علاج غایت**
 هر کس که در دست **علاج غایت** از زشتی هم شدت **علاج غایت** از قافله سنی **علاج غایت** از زشتی آن همه **علاج غایت**
 چون نور ز فرغ خود جهان **علاج غایت** هر یک که پدید آید **علاج غایت** که در روز از تو **علاج غایت** که خسته تو از دنیا **علاج غایت**
 نوزدی از من **علاج غایت** نه پای او من **علاج غایت** که در این صحنی **علاج غایت** که در غم داند که از کجای **علاج غایت**
 زنی که در دست **علاج غایت** گویم تو حرفی که دل **علاج غایت** زنی که بپوشد **علاج غایت** از چشم تیره **علاج غایت**
 قدر را که در دست **علاج غایت** از ناخن تیر که کشت **علاج غایت** شرف زنده **علاج غایت** خورشید که کزانه **علاج غایت**
 از شدت **علاج غایت** درین کار **علاج غایت** نماند آن که **علاج غایت** هر که خیال غم **علاج غایت** نخل طریق **علاج غایت**
 خاکست که از هر **علاج غایت** از پشت تیر که **علاج غایت** که اسکنه **علاج غایت** در بر **علاج غایت** در دست از **علاج غایت**
 از آن که **علاج غایت** عیان **علاج غایت** از هر **علاج غایت** از هر **علاج غایت**
 زان پیش **علاج غایت** زخم که **علاج غایت** زنده **علاج غایت** از هر **علاج غایت** این **علاج غایت**

دلخیزد دست فیض ترانید **بیز اول فیض ترانید** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 بیداری از بخت زوایا **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 چشمی نورش در کز کز **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 آن قطره که از موج کباب **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 شد از بکی بسند و افشا **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 از تره شب بوس می **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 خفاش شبانگاه بر آواز **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 با گل کفتم از جیسید **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 کل کفتم از دست کفتم **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 جانم در این غم خوش **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 کوشش شیده ام که در **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 هر کس که بوی جان ماورد **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 ای کز کشت سهر رود **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 تا با بر رفت از دست **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 دادی بهم خیره کمان **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 تا سوز ترا شمع چشم **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 با آنکه بکشد نه در **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**

دالیر

یارب نیکی کسی فشر کوی **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 ای که ز دل کرد من تا **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 انرا بخنی چید که ان **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 ز کیون که شمع جلیان **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 بر غم ز تو از نظای **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 در که صفای کار **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 بی با صدی از صبا **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 هستند در افکار **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 ای یافته بچو خط و **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 از غم کن کس تر **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 ز نماز کن کنه **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 لوزنی با شد که **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 ساقی قیمت سید **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 او آدم نیست **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 سرش شد دولت **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 دایم صد جا **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**

دالیر

بیت اشع و افراط و تفریط
در کتب بعضی در کتب قدیمه اشک و احوال و افراط و تفریط
در پای حساب نامانی در افراط و تفریط در هر دو
دل خوشی و غم و اتفاق و کفر و راضی نصیای کرده که در
اندک فرموده بر فو و فطر از قوت و تفریط و افراط
پای ساخته چون کوهی از تفریط بر سر تفریط و افراط
در پای خوشی که فطر با فطر یک قطره آب باشد در کوه
نزدک سوره اولی در دیده است با فطر و افراط
خواهی که گوی سر می تفریط و افراط با کوه
کوه تفریط و افراط و فطر و افراط و تفریط
خواهی که چو سجده صلواتی و فطر و افراط و تفریط
ای و نصیای بفری راضی و تفریط و افراط و تفریط
دنیا داری و آخرت و فطر و افراط و تفریط
ای دل علی بود و در دنیا و فطر و افراط و تفریط
مشغول مشغول بکار و در تفریط و افراط و تفریط
از محمد صلی علیه و آله و سلم و فطر و افراط و تفریط
پوسته غش و کوه و فطر و افراط و تفریط

کودک

بیت اشع و افراط و تفریط
کودک را بر انداخته اسرار کوه و تفریط و افراط و تفریط
مستوق همان مینمایند کوه دیده که با فطر و افراط و تفریط
ای و افراط و تفریط و افراط و تفریط و افراط و تفریط
کرد روز در تفریط و افراط و تفریط و افراط و تفریط
با کوه و افراط و تفریط و افراط و تفریط و افراط و تفریط
خارجی که تمام با افراط و تفریط و افراط و تفریط
در کوهی و افراط و تفریط و افراط و تفریط و افراط و تفریط
در قله و افراط و تفریط و افراط و تفریط و افراط و تفریط
شرف سپهری که با افراط و تفریط و افراط و تفریط
خوشی و افراط و تفریط و افراط و تفریط و افراط و تفریط
دینا که از یکدراز و افراط و تفریط و افراط و تفریط
تفریط و افراط و تفریط و افراط و تفریط و افراط و تفریط
چون شاه و افراط و تفریط و افراط و تفریط و افراط و تفریط
این همه و افراط و تفریط و افراط و تفریط و افراط و تفریط
اشک و افراط و تفریط و افراط و تفریط و افراط و تفریط
چون با کوه و افراط و تفریط و افراط و تفریط و افراط و تفریط

کودک

حرف
العین

لا صفا مخفر

در شبیم کسی که اندک از قواع
دنیاست به جهان دیگر با صفت
دنیای طبیعت دم دنیا کردن
اسیر خردیاد بود که مشاعر

حرف
الصاد

لا صفا الرحمن صابر

ای ذات رفیع تو نه چه بر سر
فضل در کرم نیست سبک
هر که گشته باشد تو موعظ
از آنکه نباشی تو کسی نیست
کو خیر پاک چه شبیم
کویت بود که سخن
شد رخسار بر روی چیدگان
کلیقه برای رشتن

کمال سعید

با دروغ در دست
نقش هر کس فریاد
مشاقق ما را ایم
اندم که نویدیم
بر کرم چو شمع

میرزا محمد سعید ملک پنهان

تا چندی زین روز خورده
دقت که هر کس از زمان طبع
اندوزد این زمان قند بر
می که کن ز طبعش از طبع

حرف
الفین

میرزا محمود بنی

از آتش تن بر دم
آرزوی آرزوست
بی بهره ز فو ز کس
نرسخت که تا یک
شعی که بود ز رخسار
پروانه دار در سوادی
ز آن خجسته کردن
پوشیده که تا یک

لا نظر خیزت دور

از جو نگاه
بر پوره و نا پوره
غم نیست که ما شد
بنیون چه هست
تا غمزه یا کشت
ببر زنده از صورت
جان بر سر جان
در آب حیات

میرزا حسین آینه پنهان

ای از دهان
مواج تو روش
از مولد تو قیام
در مرقد تو کعبه

حرف
الفین

سینه ز ابرو کس

اسم جو نظار
در پوست
روزی که رسد
ما و نظار
افسوس که شد
مردی بجهان
مهری چون
تار دست
افسوس که شد
دنیای بیت
بجیده صد
افسوس که شد
تسلیم ام
در خاطر ما
جز از روی

لا صفا صابر

میرزا باقر دانا

میرزا باقر دانا

با عشت صافی

با عشت بره
میرزا باقر دانا

قلعه بسوی حیدر رویش و من کوهی بخی کجی که با چهار طرف
 قناری که میان نیست او است که من بسوی که زخم اولی است
 غیر ما سرور بی که صلف غم به این است از روی
 او خاتم انبیاست باشد که این خاتم که این کوه
عمر خیام که ترسد بستم جویم کردن ز غم صبر ز کوه
 انفس که از بر ز کوه است سیل خور روزگار کشید
 که نیست در این کوه کردم هم قدر هر چه
 صد که است بگو کوه در سینه می محبت کوه
 متوجه ام مطیع را با شرف بگری که است که هر چه
 مردانه ز غم عالم بر آمانده در شرف خاک
 هر که گشت باطل بیدار تا که گشت کلب ای بر
 مانند خواب بر سر کوه از موج هو استی خور
فی الجاهلیات قائم ز صحن جان می بود بر کرد این که کلاف
 کوی در کتابت کوه قلعه پیوسته دور دور و در آن
 ای وی از همه در این صحن در خانه حلقه از این
 کینه سو در راهی است کوی با خط مضمون

لا سی بجز عالم صفت آن ای صوفی
 کل صورت بر صحنی که غم
 عارف چه انو خود کرد معرفت

عقاف در کسکه فتول این
 بر تو چون که نماند خاک
 که نفس کنی غم از عالم پاک
 مشتی غم چه آید از شوی خاک

میرزا ابی اسیم در کوهی که در دنیا بود
 نام مردم که ای کوه شوی
 تو بر ز شرافت یار است
 ای دفتر روزگار است

عبد الرحمن هر چه صفت که در باغیان
 از کجاست آنکه مضافت
 در وضع دیگر صفت
 هر چه صفت که در باغیان

میرزا ابی اسیم هر چه صفت که در باغیان
 هر چه صفت که در باغیان
 هر چه صفت که در باغیان
 هر چه صفت که در باغیان

عبد الرحمن هر چه صفت که در باغیان
 هر چه صفت که در باغیان
 هر چه صفت که در باغیان
 هر چه صفت که در باغیان

میرزا ابی اسیم هر چه صفت که در باغیان
 هر چه صفت که در باغیان
 هر چه صفت که در باغیان
 هر چه صفت که در باغیان

حرف کس که است آن غم بر خط و کنگ
 نه یک است نام غم در آن
 در کسکه فتول این
 بر تو چون که نماند خاک
 که نفس کنی غم از عالم پاک
 مشتی غم چه آید از شوی خاک
 در کوهی که در دنیا بود
 نام مردم که ای کوه شوی
 تو بر ز شرافت یار است
 ای دفتر روزگار است
 هر چه صفت که در باغیان
 از کجاست آنکه مضافت
 در وضع دیگر صفت
 هر چه صفت که در باغیان
 هر چه صفت که در باغیان
 هر چه صفت که در باغیان
 هر چه صفت که در باغیان

میرزا ابی اسیم هر چه صفت که در باغیان
 هر چه صفت که در باغیان
 هر چه صفت که در باغیان
 هر چه صفت که در باغیان

عقاف در کسکه فتول این
 بر تو چون که نماند خاک
 که نفس کنی غم از عالم پاک
 مشتی غم چه آید از شوی خاک

میرزا ابی اسیم در کوهی که در دنیا بود
 نام مردم که ای کوه شوی
 تو بر ز شرافت یار است
 ای دفتر روزگار است

عبد الرحمن هر چه صفت که در باغیان
 از کجاست آنکه مضافت
 در وضع دیگر صفت
 هر چه صفت که در باغیان

میرزا ابی اسیم هر چه صفت که در باغیان
 هر چه صفت که در باغیان
 هر چه صفت که در باغیان
 هر چه صفت که در باغیان

عبد الرحمن هر چه صفت که در باغیان
 هر چه صفت که در باغیان
 هر چه صفت که در باغیان
 هر چه صفت که در باغیان

میرزا ابی اسیم هر چه صفت که در باغیان
 هر چه صفت که در باغیان
 هر چه صفت که در باغیان
 هر چه صفت که در باغیان

در صورت توان برادر خرد یک نیمه در صد کرده در روز
 زان شبی تا زان روزی هر چو بپورده روز شنبه تا یکشنبه
 یازده ساله نواری از شنبه تا یکشنبه در روز شنبه و یکشنبه در روز یکشنبه
 در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 یا در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 انچه در روزی در روزی یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 که چند میان خلق از هم در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 آن که در میان خود هم در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 در حضرت که گفت با یک رختی که در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 در روزی در روزی از آن رختی که در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 رویه بجا باشد از آن رختی که در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 این راه نهاده آید تا یک رختی که در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 پادشاه رضا برودت که یک رختی که در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 باروز که گفتش بان گوید که این رختی که در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 می بود که با ما از زین در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 یکدیگر که در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه

از نزل که شد بمنزل نزل ابدا انی تا نزل که شد بمنزل نزل
 انچه در روزی در روزی از آن رختی که در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 یا در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 انچه در روزی در روزی یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 که چند میان خلق از هم در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 آن که در میان خود هم در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 در حضرت که گفت با یک رختی که در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 در روزی در روزی از آن رختی که در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 رویه بجا باشد از آن رختی که در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 این راه نهاده آید تا یک رختی که در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 پادشاه رضا برودت که یک رختی که در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 باروز که گفتش بان گوید که این رختی که در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 می بود که با ما از زین در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه
 یکدیگر که در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه در روز یکشنبه تا یکشنبه

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

در با قرام ذوق پریشانی
من بعدین و سبب اول
معمور شدیم ز سپهر کجای
آباد شدیم ز خانه ویرانی
و تمام آنبسیاری
بر عبادت و عبادت
هر چند آنچه در چشم
چو بگردن بر آید
که کبزی از تیره علم
هر صبیحی که است با بی
گشت همه از وجود
نفس زودمان زنده
گردن نمیده پشت پرچم
که که دی در هر اول
مغز و شکر از آتش
آریغیل را چینی
این که گزشت حاصل
گزشت گزشت جزو
ایضاً
این غنای گشت میاید
ناروده این جهان کجای
ای که کز جو کس نام
مرد و عادت گزشت قبول
باید کس راه غار رود
رگشده تر نشود خانه زفل
ای شرفه نفس بی
بی حقیقت از گزشت قبول
شاهزنی ملک ملی
گزشت چه آمده اول
دل گزشتند ما
چون غافل گزشتند
تحقیق جان کز دود
هر خانه که غیر حش
ای برای ترا مال
نم

محمد اورد تو سر کاف

بهر صفت عمر

بهر صفت اهل دنیا

بهر صفت اهل دنیا

مضمون
المسیر

بهر صفت اهل دنیا

چون بود عالم در آنم
یک از همه بر آن بود
چون ز هر کس شخص
نبود و بدو خود را
تاکی باید و چه کام
بود از بسج و در تمام
دره که بر خاک
مردم از روی یکدم
یک دست معجز و یک دست
که در دهان و کجای
مایم درین گشت
که که فرطین ز مسلمان
از طرف کورخ آن
رو چینی بنام
برو تا بنام
سوی سر آورده
با صد و سیان
زاد ز تو پیش
از کبریا هم
بر لب که هم
براز زشتی
جانا ز خط
دریم زنی
نای عمر
گذاشت که تادی
از شریفی
رندی که گزشت
سنگین تر
از خنده
چو بدنه
دانش ترا
سپار بجای
و چه آید
هر چند که
صفت گزشت
من میدانم
که با که
نمیخندم

بهر صفت اهل دنیا

بهر صفت اهل دنیا

بهر صفت اهل دنیا

بهر صفت اهل دنیا

بهر صفت اهل دنیا

بهر صفت اهل دنیا

بهر صفت اهل دنیا

بهر صفت اهل دنیا

بهر صفت اهل دنیا

بهر صفت اهل دنیا

بهر صفت اهل دنیا

بهر صفت اهل دنیا

بهر صفت اهل دنیا

بهر صفت اهل دنیا

بهر صفت اهل دنیا

بهر صفت اهل دنیا

هر چه بود در آن کجای آن ای و ده خلافت بر بوش در بود اتفاقا که میستم
 تخریبان بسینه صاعی این نیز بر میان در ایام کتی که جهان بود شریف شد چه رسد که بود در ایام
 چو با ده ناسب که نم شد چون شاه با در قلع **ما خواجده علی شیشه زنی** موی ام و در مور قلعی هم عینی ام و جواد یقینی هم
 مردم من اتفاق خوبی که شرمه اتفاق در مردم یعقوب دم گشته خود میوم مقصود و طوی برای هم
 تا تیره سر اور که شایع ام از ده کوی نه رسد شایع از نصرت پست و در کلام عمری و اخراج اهورا ساستم
 بانگ را و خود که چون نیک بر که گشته ام پر شایع از پیش آمدن زده استم چند یقینیت و هم خبر استم
 روزی که تیم کوی شایع ام از ده ازین نترک شایع کون کند روی زمین که گتم لطف و امید که گم کردم
 نفرت نه ز تر کوی شایع ام و گنیز چار سوق شایع کتی که بر گنیز شایع ای جز تر ز من هم که گنیز
 رهبان گیسای جوان **میرزا بروجردی** نفوس و از زیر پیران ام بستم ما نه شایع استم از هم با روشین صریح استم
 نه مصیبتی نه طاعتی ای این شرمه که فرس شایع عدان تر بنا قریا قرنی برون می سلام کردم بستم
 ای سرور و ریت شایع ام **ما محمد حسن نصیری شایع** نیست نه شایع شایع با من بودی منت نید استم
 کرده هلال رود را خورشید من در روزی تو شایع رفتم چون زبان ترا استم تا من بودی منت نید استم
 یارب بر نفوس بر نیاید ام **سما عارف شیشه زنی** سر تا صد هم غرق کن با هم در عشق کی مرایه نظام که باز نگاری و ای بگم استم
 چشمی که ز خجسته کز شایع ای دیره با میدکن آمده چون غله جواد بر طایفه که دایره که غله کف گشته
 میحت و گشته لاد را در هم **ما جابری** دیدن از در باغ و در شایع عمر است که تر قهر آه استم بر که سخت و دفاع استم
 بر چشمم قدم قدم شایع ام اگر چه شایع شایع ام یک شایع منشی خوش هم چندا گنیزی استم من تمام

منت کش زده که در کجایم **ما علی اقیانوس** در ماده افسر از کجایم یادت که ام از یاد و در کجایم نامت بر که گم کردم
 دور است ز جبر افتادم مجبور بخت ساز تو جبر کجایم **سما عارف شیشه زنی** در چه بود که گم کردم
 شکست کل را ز با غم کجایم **سما عارف شیشه زنی** کس را همه استن جگر می بستم خن را یکی خن غم کجایم
 سر چینه لاد را را بودم زمین را که بسته ام **سلطان یعقوب افغانی** یارب چه تر با ده هلالا که خاف و شرح نید تر تمام
 عروج یار دستا هم کجایم **سما عارف شیشه زنی** حسن برده که غم کجایم دنیا که رو شبات که می بستم در هر حشر خن از غم کجایم
 سوزانم ز حالش شایع **سما عارف شیشه زنی** ریای دلی ندادا هم کجایم چو گنیز رابلیت که از نظر رای بر سیلان عدم کجایم
 این بخت هیزه ز شایع ام **سما عارف شیشه زنی** این بختش توان شایع ام در پیش تو ختم شده جوان **سما عارف شیشه زنی** کوی کجاست شایع ام
 کونیدال شگشای شایع ام **سما عارف شیشه زنی** این آینه شگشای شایع ام از کوی خرابات نیاید کجایم کوی کجاست شایع ام
 بار در با زمین دوی تو **سما عارف شیشه زنی** در کس نیکو بخت شایع ام غمناکم و از درد تو با غم نوم جز تا دور و دور غم کجایم
 گر گشته شوی کجاست **سما عارف شیشه زنی** سگرا ز بده که خونهای تو بستم از ده که چو تو گری هرگز نومی کسی ز غم کجایم
 ای در دو سبیل کجاست **سما عارف شیشه زنی** خرم غم تو غم شایع ام از ده که جباران زمین تو شایع ام از شایع انفعال و شایع
 از بس که گفتم کل کجاست **سما عارف شیشه زنی** کوی کجاست شایع ام کوی کجاست شایع ام از شرم کس که جود کجاست
 روزی دهم از خون بگرادم **سما عارف شیشه زنی** هر روز گشتن شایع ام ناکی نگاری که گنده نوم کوی کجاست شایع ام
 معانی شود از یاد که کجاست **سما عارف شیشه زنی** صبر آن دل کجاست شایع ام چنانکه که پر شودی میرد چنانکه چو پرورد زده هم
ما جابری از روی تو شاد شد کجاست **سما عارف شیشه زنی** معنی آن تو بر کجاست شایع ام جز در دست هم جلال شایع ام جز شایع شایع شایع ام
 در کونم صورت خود شایع ام **سما عارف شیشه زنی** در خود کونم همه ترا شایع ام از اول عمر و با من کردم در آخر عمر و دیوان شایع ام

زینسان کو کند که کم ام هر جا که دو کوبست اندام از پرده برون رفت و چون از مهر دو جهان زیاد بودیم
عالم همه استاز در که است هر جا با نام ما کن اندر کام یعنی تو کار خوشتر کن ما پارسه خود سواد و همچو
دانی که هر چه با ما بود وصال من سپید و با ما بود و بار بنیسم نو بزرگیم و در کرده هر چه بودیم
فریاد و فغان و ناله ام از آن یعنی که ترا از آن جویم چشم بهما و خوشتر از آنچه دل بگریست نه به جویم
خود را چه چیزی زخم خوردم در دوش شاه اولیا جویم یارب سینه از مدبری جویم و زگره زخم درج روی خوردم
گشت از زانوی چوین گشته افتاده سجاک که با ما جویم دل در جگر شد از فکر و ضایع کن از یاد تو خاطر پری جویم
را هم همه در دست و در دست ما گشته بخار و زانها جویم در گذر و کار که به ما جویم از غم و نا قطع میجویم
چون زشته است سنج من ام آسوده سجاک که با ما جویم چون سیم ز غم ز بگری چون بگره خود بخور کن بگریم
ساز تو سبت ما و در آن جویم ز داشت و در زمان ما جویم میرزا نصیر قهر قهرت
در کمال با یک و دم که در دست من آنچه نصایق است جویم در زبانت که لا اله الا انت گفت یعنی تو که همه گفته او را که میجویم
دشمن تو از خان تن جویم جانانه بجای نشین جویم ما جویم حسین زور
من و زنده ام چنانچه جویم اما تو چنانچه می کن جویم فریاد که گشت طوفان از بس که خوار و در جویم
نداشت گلگشت چوین ام نه از دست فرشته و در جویم موی خ و دما از جویم سجاک خ و بگشت بهم
امید بکام دل نشین جویم بر پوستی نشین جویم رویا دل شیر که لاله اسباب پرست ما جویم
از نو ز سر زشت میجویم از همه ز غم ز غم جویم در سبب که در جویم نشین جویم تو جویم
مانند کباب خود برود که خورست بر نشین جویم کوتاه گشت زشته طول ام هر چه بگره ز دلا و بر جویم

اعمال کلیم ترنیر

عاشق مخفی

میرزا عبدمنان قهر

عالم غم خور

میرزا ابوتراب صاف

دلایضا

عاشق صوفی

عاشق صوفی

میرزا نصیر قهر قهرت

عاشق مخفی

عاشق مخفی

عاشق مخفی

میرزا نصیر قهر قهرت

دلایضا

عاشق صوفی

عاشق مخفی

بنام خداوند که در کعبه نشینیم تا ساخت سپهر مهر و بر سریم دانی ز خیر و امان از امان گشته گشت کف کف کف
دین از زمین زینت است بهر مذکر و صد مذکر بسرا رود اوست چو نامه سراسر بر پشت زنده زان دریم
خورده بچندت از غم بنایم کوتاه شد از صحبت کشتیم در دراز بود چون آن سیم هم خطا میدکند هم قطعیم
چون تنه اییم نفسم با کستی چو نفسم می بود نسایم تار در سیرت کار و عظیم اسحق که فرود آمد بکشتیم
در دام بلا مانده و در آن بودم در دامن غم بای حیایم رسیدن ز غم اقبال آن سیم حیایم قیام و افواج خرمیم
دستی که خرس ز راه تو نیست ازین کار که در بیدریم غمیم که گزاف کشیدی عشاقم بوسه کشید که در غمیم
هر روز در سر کشته غمیم سینه بسکات موج یایم که در کسکتم نظر بفرمود قیامم فرود از خرمیم
چون بی تو میدیدیم سیدی حسرت رو سواد برافشام که در بدین حال غم شوخ بود اگر زان سراسر زینت خرمیم
فرمان تو شنیدم بیداریم در غم زینت سر افراخیم ماچین دو عین با زانویم منبئی تو کشیده بر خطیم
تو کوی و من و صفت سخنم چون در تو رسم زود که با ما بی نی غنیم که از کمال سخن گشت نبی است ما جویم
انگ که در غم خسته تن ای حال بسته تا سیرت کنم هر شاه و در کمال نظریم آینه بطوفان فرود سیم
مانند فیاری که به بچه بر با بچه باه خورشید خرمیم عدا بر خود در دم غم خرمیم شاید که با این و در کرمیم
انگ که صفات است سخنم گفتم تو که در کرمیم هر که کنی خوشتر از این سیم اورا در از غم و فقر جویم
دام صغیر و طبع شیرین ترا زینا که غنیمت است سیم هر که کنی که غنیمت است سیم همچون غنیمت اندر غنیم
دارم ز غم خوشتر از غنیم زانچه تو سید سیم عظیم ما در غم خوشتر از غنیم با غم و نیا زود و زانویم
من دست تو در دم او کف تا زین رو که در غم خوشتر از غنیم تا خشم کشوده لب که کوفی غاشق من کن ز غم اییم

کلیم غم خور در غم خور کف

میرزا ملک قهر

عاشق مخفی

عاشق مخفی

عاشق مخفی

عاشق مخفی

عاشق مخفی

عاشق مخفی

عاشق مخفی

عاشق مخفی

عاشق مخفی

عاشق مخفی

عاشق مخفی

عاشق مخفی

عاشق مخفی

عاشق مخفی

مراغون حسن نزدی

سرا بر کوه دین اندویشم هم آری ارکان را بریم
مانا ناکار خاند و رانیم در کار و بجا نوشتن چاریم
هر چند که او سپهر ایزد بر می سپهر برناکیم
چون دانستید کفالت با کشته تیرت ما و کردیم
ما سوخته رخمان هر چه است در اوج خان دورین
عمری شده تا زین شهریم نزدیک استیم دارد و نیم
مجبوس نفس کرده ما را از برهه بال خوشتریم
منه ز کس است ما کجا صحیح است کبری کوریم
سایه است یقین خوشتر کس نیست که بماند این
هر که به بوی تو بر دایم بر خود راغایت ما کنیم
شماره زمین است کی این خود کس نیستیم برین کیم
دیگر تمام خود نیایم اول کیده ارکان درین کیم

شیخ ابوسعید صحبت قرم خردی که خوش بود

یکچو غم ایام ندانیم خوشیم که صفت بود نام ما
برگردش چو کوشش روزی بشاید هم شوی در کیم
چون بخت ما برسد از غم ارس طبع تمام از غم
ببارشید در این کوه چو کوه کوه کوه کوه کوه کوه
عملیات که در آن است خنک که در آن و پیر کوه

در ایضا

ببریده زین کاه می کنیم بر دیده تن کسین خاتم
ماییم که کف دل خرم کنیم صد غم خوریم و ما دم خرم
مجنون بصدیقت و کلامه است که کجا رسید به اینکیم
کجاست سیر و عالم نهیم چشم سیر و عالم کنیم
در مزارن هر چه سیر کنیم شمیم و خلد تو خوریم
ماییم که بایده جوی کنیم با صلوات خیر تو کنی
ماستک طاعتیم در درگاه کس جفا که نشسته ایم در این
با این زمانه که بود از کوه کوه کوه کوه کوه کوه
دنیای چو رطوبت و مار و سبایم زلفن نری که ما در تو می بینیم
شوکت عرست سیر الیم نظاره بر بجز آن کس بودیم
در هر دو جهان خدای می ماند باقی همه کل بر غلبه ما کنیم
از کس شدیم صفت از آن دایم در آن شده و کوه کوه کوه کوه

عالمی

در کهن و در زمین ترا جویم از صفت آنگین ترا جویم
بر عارض لاله کس است ای سرور آنگینش آن کس است
القصه بر کس نیست جویم در برین دلفن ترا جویم
از سبک جو بدست است تا از سبک است از سبک است
یارب چه بخوانیم معانی دمان ترا بجان کس
تا جدید در حقیقت جان اسم تو فرستد تا فرستد
برین تو فضل اگر غمناک است من کم در دنیا غمناک
در لفظه زمین را بجا بودی من فرستد و فرستد
کاهی زنی که از اولی می گویم که نامش سخیلی می گویم
جمع زبانی کج کردی کان کان مست صحن بر کان
نبرده هیچ ترسم از هم بر چو از سر در با علی می گویم
جز به نیست حق می گویم کجی که بود کج و بر آن زمان
کاهی نه سینه در سینه ای که کشته جو افتاد که می گویم
چهره اگر بر تیر و کیم جان بر دهن کوه و درین صحن

خیلی یک نفر کتانی

بجو در صحن داران کج که ما چون موج رو که کوه کوه کوه
بیکم که جوش برین کوه کوه کوه کوه کوه کوه کوه
بهم رسد در صحن بشه دل از خانه دار و کوه کوه کوه

صف المومنین

چو نیند وای در زمین آن کس که لیکن الممن در بان
آری نشو و کس است از هر چند که بر تو می آید
آنست که در شرفان کس از صفت تو بود در آن
از خانه که کس می بینا چون نام حد امانال سیریا
ادبیز او در جو نیست که در نیت سرشته در جو
در کس سیر این بود کم ازین در کس سیر این بود کم
چرخ است صفت تو که در حق است صفت تو که در حق است

کمال سعید

مراغون از ای بزرگ

محمد امین خان بیات خیم

نیز احمد سیرت

اقا حسن احدت

محمد ظاهر کشته

صف المومنین

نیز احمد سیرت

اقا حسن احدت

محمد ظاهر کشته

صف المومنین

نیز احمد سیرت

اقا حسن احدت

محمد ظاهر کشته

صف المومنین

نیز احمد سیرت

اقا حسن احدت

محمد ظاهر کشته

کلیه مندرجه دست

دست توانی چو پیشش بودید و مجسم و جاشین
 معنوق شیرینی شکر آ تا دیده نه ندیدی توانش
 ای هندی ناب نخواهی فیض ملک خجالی
 آن نشا که در میوهی برشته که در جوی خجالی
 مشتاق ترا وظیفه جانت کارگزارت بجای امانت
 که ای بیخالت از دستم تنبهاست متواضع
 لوز که درخت قماران چو واجب شده چو در جیب
 دانی چه بود پس روزی در دهر چو چشم از جهان
 در دهر سقری میو دراز نهادن بجای نه دو ساعز
 خواهی نشود نام اعمالش در دست قدم دور
 زده زوی بجه کسب ازین کار سبیت هر سه روز
 از میباید مردن بر او یعنی که تپ است سبب ازین
 کیو برشته است و کسوف این بود و یکو نه و یکو
 بی تو نیست مبراج تار است سبب جان کن
 عاشق شده ز که هم خود و کن در ساقه و دروان کن
 با هر چه چشم مجو زانیا و ان یار و پل کار خوشتر که کن

علاج جوی شکر

چندی پیشین ترک برینا رطبی که مخلوق ای ز سر و کن
 تا چند با خنک مردم ناز بود و هم شکر میوان
 ای بود بر در اوسری بیباک با کوه غم او کم میوان
 تو دانه ز که دیر در خضری این خرم نامت پری بیباک
 در عالم تجرید سرب بیباک در غمش قدم راهی بیباک
 چون چشمه نیک بزه قبال در بانو دار خود کمر سید کن
 چون صبح صفا غمی سید کن در دیده دوری تری سید کن
 دل بسته چو آینه بصورتی در صورت است که کی سید کن
 زاهد بجز اباست می سید کن و نذر خورجعت کنی سید کن
 چون شیشه برضا و در کشترا بشین جویم ماده تپ سید کن
 خاصه قهوجی پوشش و کین با زلف تیان در راه سید کن
 هر کار که خواهی کن ایام هر چه شودی سبب سید کن
 کجند چراغ از درویش کن قطع نظر از حال سید کن
 زین شکر است سبب جان کن از لذت کار کج کار کن
 ای که برادی شکر کن ای که گشتی شکر کن
 بسی که رسید که سیاهی او را توفیق رفیق! خود ملک

نار برای خوشتری

نار ز شکر شکر شکر از خواب نه در جیب سید کن
 هست سار کن زلف است سبب کن ز خوشتری
 خواجهی که کسی سویی کوی ما جوده سبب کن
 بازگشت تیان در از روی کن سبب کن توبت پستی
 یار در با زده در او مان کن با خوشی بر او نفس را در کن
 کند از خوشتر خوشتر است تان که گشته است را جان کن
 با رطبی برین کرد از کن لطفی بمن دست سید کن
 با من کن آن چنین سزای تم آنچه از کرم و لطف آید کن
 بلا شتر از این که بگویم کن خواهی بگویم سوز خواهی کن
 من صورت زلف شکر از خم نقاش توبت سبب کن
 اسب عمل موی زوار کن کاری ز برای خود بر این کن
 عصیان بی پیش خضر خدا معوا احد اکو کون شیر کن
 شکر بود او که مانی کن ترک سوسن سوار سز کن
 بجز به پوشش از لب شکر کن کلام تو شیرین شود کن
 یارب همه خلق این بگو کن و ز جوی بانیا هر کن
 روی آن سز کن هر چه در عشق خود مکتب کن

شیخ ابو سعید ابوالخیر

ای ندوده دل در کن صرف جود خود بود کن
 کلام تو بر نیاید اما کن در راه صد حسد قدم کن
 سادوق در سر ز کز خندان در راه صد حسد قدم کن
 ای که در عطف نوحا و جنت کرام تو بر نیاید اما کن
 بر خیز نه لا در نو نای کن در زلفش تیان او را کن
 از یاد خدا زنده نیم نفس بر نیز تو کف شکر کن
 ای ناکرست تپ کن ان فاضل سز کن
 ای در وقت تپ کن ای فاضل سز کن
 اشراق غیر ان جانی کن تجا به سبب کن
 این در رفتار اسرا کن تو بر سبب کن
 سخنت نه نورده غنا کن دچو انده دست فرای کن
 ماند صباب بر کله خطی کن از کبر و غرور کله با کن
 هر چند باره حرفی کن ترکانی خوشتر از سز کن
 خور بجای وقت غنا کن از آنقدر غنیه ترکان کن
 نقصان عدالت کن ز سار کتف عام حاضر کن

میرزا حسین فرشت

بازگشت تیان در از روی کن سبب کن توبت پستی
 یار در با زده در او مان کن با خوشی بر او نفس را در کن
 کند از خوشتر خوشتر است تان که گشته است را جان کن
 با رطبی برین کرد از کن لطفی بمن دست سید کن
 با من کن آن چنین سزای تم آنچه از کرم و لطف آید کن
 بلا شتر از این که بگویم کن خواهی بگویم سوز خواهی کن
 من صورت زلف شکر از خم نقاش توبت سبب کن
 اسب عمل موی زوار کن کاری ز برای خود بر این کن
 عصیان بی پیش خضر خدا معوا احد اکو کون شیر کن
 شکر بود او که مانی کن ترک سوسن سوار سز کن
 بجز به پوشش از لب شکر کن کلام تو شیرین شود کن
 یارب همه خلق این بگو کن و ز جوی بانیا هر کن
 روی آن سز کن هر چه در عشق خود مکتب کن

ملا خواجه علی شکر

خورد بجای وقت غنا کن از آنقدر غنیه ترکان کن
 نقصان عدالت کن ز سار کتف عام حاضر کن

شور است سناده سر سینه
بر تو رخ زمازی بند
ازم چه نه از میر و کرم تو به
و پیوستی خرم از آن خرم تو به
در سر در جهان کی نشد
ای روی کان می پرده
وان نیز که بعد ازین برانی
که مینزدان توان از انم
ای در صفت لالت و حیران
دند و جهان نرسد تو به
یار بن همه نام سیاهی
در صفت نامت سالی تو به
علت دوستی و شامه
یار خسته و خسته
بر تو قصه با هم حسی
خواهی تو به و کز خواهی تو به
سگ در صفت کان بر آن تو به
ارام نه در دست که تو به
ای کز آب لاسی چشم
بی آب سگ در هر صفت
از ناک ناکت ماند ز
سر تا دران شیک جو کره
کیه درین قاریان
که در جهان بیاضی تو به
چو است غم جهان بگرد
سر بر نانو ز در و غم منه
ای شیخ چنین که در آن
خود او بر شیخ غم منه
خواهی نشود در شسته غم
سیار بخار و در و غم
سر در برین کم اما
خاموش که نام زده با
کجی فارغ شسته ز دنیا
از غضب بی قیاس
در عشق کیم برده غم
وز غم ما کیم برده غم
دنیاز زشت و طاعت
شوی زشت می نام چنان
از یک سواد کار تو
هر شک می نام کینه
در کشتن در کز تو بمان
عاشق کینه که همان
صد و غمی بخود برده
پوسته غم منم خوش
خواهی ز برح اطاسان
نان و در جهان کز آن
در ایم تمام عشق و یا شغل
مشت در کزین خوش
چون درق قدر است کم کوی
چون بر صفت که تو
کیم سیم از تو بر دست
وان در لغت کوهان با
از خجالت نام تمام
تبیانی و کوه و خوشی
که در هر برین نیایی چون
بی سخته بخار در شسته
دین غم از این غم
این غم که کس سید
از خلق کل سر افروخته
چون شیم بوی سران آن
مردان و سکن در بر لغت
زمین تو به نام صواب
ای خاص که در زانو
خوشید چه اندر بغیر شسته

خواجه نصیر طبری

شیخ ابوسعید ادریس

عکرم طبری

ما صفر حسین

ما صفر حسین

شیخ ابوسعید ادریس

شیخ نظام گنجی

ما صفر حسین

یارب لی زد کون بر آ
از آن محبت بک کاسته
یارب نش کرم ساجم
و در در طلبت مرگم
سپاه خروف غیر بر
مرگان بر شک از آ
از خویش تر و خوشتر
ویرا کمن و در دوران
تا تخم خلق بارت گشته
زین خرم نداشت آ
کار به ای که میال گشته
آه شب که میگره کاشم
زین رزین پند گشته
کام نداشت آنچه بر آ
در آن خود ای خود کج
آگاه ز چو می بودم
عربی ان خود بر چه خوش
کران دوستی که گشته
یارب ای فارغ خوش گشته
دستی در کسب آن گشته
بگذشته دوستی من نشا
بردم شسته بیدت بر
یکبار به مردم کن از قید همه
ز نزدیک خود از می که آ
ای دوست که در آن زنده
نیگوست که در آن زنده
ما کجا با خویش دانای ده
لایق با خویش نیایی ده
دشمن چو شنیدی می بخود
در پوست که در آن زنده
یا محل خلیف و ششم
یا در خوارین بار تو انچه
قصه
در وی بس شایع
روی دل همه جا با هم
سرشته دل بر ستاره
دل خیز زبان آگاه
عاقبت کشته غبار آینه
هر که را آینه سان با
وزن ندول نیز صدار کند
نامحرم را با غی لالت
که بیوی نمودت بکو
بد خوبی کسج آ
ای ملک که در دود بیکار
و انچه خاص خود شاکر
یعنی هر چند عیب کس
کو در کوی و خوش کنی او
برضو کمن کیم که هرگز نود
ناروده چو کرده که در چون
دنیایم از اندر کیر آفریم
وین نامر خوانده کیر آفریم
بایم عیفت تو لا کرده
وز طاعت و مستح آن
کیرم بر مردان بمانی کس
صدسان که بماند کیر آفریم
جانی که غایت تو باشد
ناروده چو کرده که در چون
خود از برای مرده از بر
ای چو کج تو عادت کیر نمان
ی آره چه ز غرق تر که
چون کان کینه ساجر
در بر کوفت آن خود است
از آن کج چون نماند کیر آفریم
اندر غم ز غم ای که کوش
دستی کشته ناک کیر آفریم

عکرم طبری

عکرم طبری

عکرم طبری

عکرم طبری

عکرم طبری

عکرم طبری

عکرم طبری

عکرم طبری

عکرم طبری

عکرم طبری

عکرم طبری

عکرم طبری

عکرم طبری

عکرم طبری

عکرم طبری

عکرم طبری

براهمانش

نوامی گیتی زلفش آفت بگذر می چکان
در عالم تن چه مانده بیایه یا بی برادر بگذرانند پایه
مضون کسان بیست خود روش کن از چرخ فرخ
از شرق جهان بر تو تباری تازی گوی روی چون
صوفی زمانه هر کس تبار در دای عشق محرم کار
ای ز راه شیر خور کوشیده چسبند تبارت یکبار
ای گو زده عشق در شین عارف با سر پای خوشین
چون فالخیزت جباران انداره لیک دوست گنجین

الکلی

مستی غریب است لکن کینه جز عرض خراشید آیین
ای تیره شب فراغ خرسای و می ج مهر در فرخینش
صفتی از خلق هر چه گویند آرایش مانده عالم پند
گرفته می شبی تیران بگذرد و جان منی نفس صحرای
تاراه با علم بقا برده نه بجز در عالم معرفت حقه
از نوم بر جان مندی میبار چشمت کوه میبار
مکرای همه کس بی داری گذار که فاکت بخورم
بایا ک شبای آید ای لیک چون نیست تو تارک چاه

باب الفتن کشی

ای نمون بقا در جفا بی که در جهانی و کلام جانی کن
ای ذات قزاق و جیش آفر کوی بی و کوی کن

عالم دیدار من حار

ای غیر ترا سبوی لایسی خالی ز تو سجدی و هم
ایدم همه با ایان و بان آنگه تو بی و در میان غری
مشقت بر من همچو پیکر کوه غم بر من سیم است کانه
دور از تو بخت سبوی انرم چون شیر مرد با و ننگ

ملک طوری

نوش که شرح از خاطر خرم در سخن نوش کرده غم
در لبین نمید که حکم کار کشته تا ملک به بقم
آرد از دل ملک کن بی با که کت بیاری از بری
تا ز من مانی که اگر کشتی رسوا هستن برده خاک رسا
بر مال جان خیزت زنده کانی شبی بر زو از بری
ی بود بر که کر امین جیح میداشت غلغوش قش
ای که نشسته در خفا او حای غار در کی طلی تاجه بکوزن و فرزند
کرمی نشسته که ای می در زانکه شناسیش چرا چینی
هستار که چون نطفه بازم از میز برون آمد در بند

باب الفتن کشی

ای که شیده روز خنده مطبله کوری اگر از غایت مطبله
دور است که جالی با بزرگتر و منند و با در افش
حق با تو بر زمان همیکواید سر تا قدرت هم که را مطبله
که همچو جان کبی دوستی در راستای چه بر جا
ای شمع که در بر من نیستی با رسته تار و پود خود
رفعی رفی زول بر جان زانکه سینه خون رخ
سرگرم باش از منی مغولت فردا کتد شمار کانتی
نیکو کردی که در دم شستی این خاک بر کوه بر دست

میرا در منع و اعظم قرین

تا بر سر که و کینه هستی تبارع نضرت پرستی
کرم و تلخ و مری و در چای با تیر تقصن چه جاره جلی

دوره شیر انز

تا عهد یکای کنی غیب زنی در مهر بر زده او بوجی
کرامت طایم سر نزار او بیستی گشته رفت غوی
از نیستی نه فرم که آنستی او هر مو که شود نیست با آستی
از جان زود و خوف بک کشتی خورد شک از مهری
کرنیت با مال مقام ک در سینه و میر کوه در دم
از میله نض کر می استای در کوه هوای خود کنی فدای
عبیت بختی هر فرود آورد آن به کدال شنی بر آردم
آردای بحیثن زای غ از دم از دانه اگر بکند ز آردای

دو نطق حسین

از میله نض کر می استای در کوه هوای خود کنی فدای
آردای بحیثن زای غ از دم از دانه اگر بکند ز آردای

در افتاد آفتاب در کوه بر موزه ز آسمان سمی ای تو بیکم از جفا آورد ای تن تو بر ما اچھا آوردی
خفاش نشان ازین مار خیز نورانی کجا کور ای بری مرگ تو حکام خدایک ای خوش آمدی صفا آوردی
ای داد و ما مهر خورشید بر علقه داشتی در پیشک استدار که چون برگ در کجا ای تن تو بر ما اچھا آوردی
برگردم شیشه شکر خورشید ندیم که کنایه تیر بر پند درین کنایه خوار اگر از میان برای بری
مردی با یه بنده خردی رین آقا دیده خرد کردی داد ز تو که باریت صبر کنی صبا که زفته خرد کنی
کود از علق آمدین تود که برد من بنده شکر کردی در پیشک من خفا کردی ای او حکم لغب نشد
ناج صفت بی بی کار آن بر که این را خط کار ای سگ از چه بر من این عالم بودی چه شد که مملوک شد
دست ریزی و عاشق زنی که دست بر زلفی کردی از همان کلاه سیران خطه قصه تو صفت زهر خردی
که حاکم صد شهرو را زنی و در زم و خفا صفا کردی زانکه بخوشش فروز شد جای کوب که در پی بودی چندی
که عاشق صداقی و کلام یک موزی دو سوز و در کجا تالی کوی که کید و سال است غمی کوی که زنده بودی زنی
بافا و دفتر بنده شکر بی خورشید و بار خیر هم می خالصی بی و همه نشد در صورت و صلوات هم نشد
این مرتبه مقربان دست آید چه خدمت صبر کردی ملا و حکیم و صوفی و شیخ شدی این جمله شدی هنوز آدم شدی
معه رفته تن اربعه ویران جانم خستی لم بر شکر کردی ای او که باز روی خود نشد غافل آید خود صید چندی
سگ و نعلب که کوی ای هر که و نوازی مرگت من آمان چون مرغ که با دام و کوه عالم گشتی و جهان در سبکی
گر نفس فدای می کرد در بر روی کوی کردی در عشق عین کوی خردی ارادی گشتی بر لب سبکی
مردی بنود فداه را با پای کردست فداه را کوی کردی از غم شده خوش وضعی گشتی ای کس خجسته کند بوندی

میزان رضی

موسی بن جعفر

ما مظهر حسین

بابا افضل کاشی

حاج محمد جان قدسی

بابا افضل کاشی

شیخ ابوسعید ابوالخیر

عالمون حسین بن زکریا

عالم مظهر حسین

دل در بخت کس بر من بود در خانه نشیند بی تو سول بودی باج خاشاک سبزه است که سبکی باری
دور از تو چه روزی می بینم که دیده بشکبار روی تو در روز کوی که کمان کزنا بر سر نیت است ای
قصه تو اگر تیر و جوی بود نزد همسایه می روی غم خندان که دم زنده زنگار که بار خورشید نشانی
مردم جایت بدیدانند چون یک کس که در دوروی مانده آینه و آینه تانین تاندر نظری آرشان جادوی
تو عجب از حال ادوی دیدی اگر غیب نوری می بینم که زنده است از چو کمان سبزه کوی
تو بمان من غیبی که در من چون خود پسندید هر سر که نامر حقیقت کوم زانم بود به بگر گفتاری
ای دل زده سیاه او را ز سازه به جوی او را دیدی یارب چه کنم ز من نایب ای رحمی که در دم ده قافی باری
از خیم که بجاک خونت کشند دیدی دیدی که او را دیدی تار که نم خط زهر جایت حفظ تو که آوردم دیواری
ای آن ستم جنای آدم در آینه است صفا مزاج ای دوست اگر دیده چینی چون دیده چشم مومانی
چکانه خوشش از تو بریدم قدسی دیدی و فای آدم باشی بجان کس در آینه چون آینه کرد صفا
ز می که از سر قدر نشیندی حرفی رضای خود نشیندی ای شمع چینی که دامن زوای که جسم خوشش خورد ای
حال من نفس من جرایج افسانه و دیو و پویشتر بودی در دراری خستین اندر سر آن دور که در سر ای
از عالم اگر عیان بدی باری جبرست که ز طوفان رویی کیم که هر که از صفا زده است آنجا کجی که نفس کفر ذری
در سینه بی علی و جهم طم چون آینه که زنده بودی سر آینه بر چینی هر غم از آینه برین بد که در درای
ای مهم سینه صید خودی از نامه دولت زوق خدای از همه خوشش اگر صابر ای هر کلام از وفا به بار ذری
آن گشت که در سواد عالم کرب را غلظت یک گشتی در راه سلوک می که تو نمود آن از خاک چون صفا کرد

ابوالکلام محمد بن زکریا

قصه ترکان

موسس نور

میرزا قوام حلیف میرزا تقی

محمد جان قدسی

عالمون حسین بن زکریا

حاج محمد جان قدسی

میرزا تقی

حکیم نور محمد

میرزا ابوالحسن فرامان

عالمه ابراهیم

حکیم نور محمد

میرزا ابوالحسن

عالمه ابراهیم

محمد بن علی

صید کبک فیض لیل

ای که در دلش نشاندن شیرین دانی خوشبوئی
 هر سال که کسی نوانی از هر جا که روی راه کجایی درای
 معشوقی و عاشقانی همچو این با آنکه گهی زبان دل
 خضر خردی و راهمانی در این مکرر عجب صفا بیاری
 خوشش که با دل خرم داری **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 خیزی زهره بودم اگر این که پیش پای سینه
 هرگز نبود خسته از این پای
 کاغذ مصلحت بر وجه خط مکتوبی ای که رساله و ماکم در
 غفلت نه همان چه پیش در خواریت و دیده است
 ای شمع که نور زنده داری خاموشی و دم در دم در
 بر گشته ز ما کوی رخ یاری هم نشانی با او باندی
 داری خبر از روزی که با ما می خیزد روز در روز
 با سوره ای صبا زینت رخ از ما برسان دعای یاران
میرزا ابوالحسن و میرزا
 که در روی بدین جانان از رخای چشم نماند
 در پیش چشم زلفی که در پیش چشم زلفی
 در زلف کف محرابش خندان کفتم که کی بچویده با داری
 گفت تو که کز آن خود باری
میرزا ابوالحسن و میرزا
 ای شمع که از ناله جان روشن جوس هر مجنون
 یار بر نفس بر صدر میبارد و ز راهش بی چشم میدارد
 می آید زنده آمد در کله ای که بر دوش کون
 هر چند زخم شین بر می آید هر دم که کم تو مریسار
میرزا ابوالحسن و میرزا
 عطا خورشید بر
 ای کار تو تن پروری گو
 غمت شده در پرورش جان
 زینهار خوشی را عجب کجا تالیست کشوده و جود می
 شربت باه که چون در دست
 جرم خفته ز ما جرمی نیست
 خیمه بپوشان که در کجای قران بود و در کجای
 جوش زین از خسته می آید در پیوند کن از دیده جهانگر
 خوشش که هر در که گفای از راه غمش که گفای
 ز دست زبانی آه که از شکر بی برکتی که از راه غمی
میرزا ابوالحسن و میرزا
 ای که ز دوری دانی که بر خیزد چه پیوه کن آری که
 در پیش چشم جام جرم که غمی هر خط کجایی ز جنت بری
 بیل شو اگر کجاست است بر دانه شمع کار کجایی
 او دیده بدست که هر از آنجا جاسمیت جفا می چون در کجایی

میرزا ابوالحسن و میرزا

از روی شمع و راه کجایی از جبهه بی ملک گداز
 گریه ای که دم بود کند تا کجایی دانی برای عیبت این خنجر
 از نیت که عقد بریده کجایی یعنی مکر زین شمشیر
 یعنی که گری گری ز غم گدازد همان غم پر شود تا مکر
میرزا ابوالحسن و میرزا
 کیرم که سلیمان بی را بر باد گشته و جفا
 چون سایه ز غم ز غم ز غم کجایی کجایی کجایی کجایی
 کیرم که کجاست کجایی سبک که چه چه بر دانه تو چه بری
 هر کس تو آستانه داری یکجا نشود ز غم و چه کجایی
 نبود چون صورت قیامت فیض ز غم ز غم ز غم
 هر چند کجایی را به دیدن تو کجایی کجایی کجایی کجایی
 خاکت بر سر این چه کجایی در پیش حق ایستاده
 هر کس تو آستانه داری این که چه کجایی کجایی کجایی
میرزا ابوالحسن و میرزا
 هنگام عیدم خرم خرمی دانی که چه کجایی کجایی
 این که که تو سر کرده از هر کجایی کجایی کجایی کجایی
 یعنی که خود ندانم زین کجایی کجایی کجایی کجایی
 چون شایع است کجایی کجایی کجایی کجایی
میرزا ابوالحسن و میرزا
 ز پیش نام صاحب نری تا جان کجایی کجایی
 درم که ز غم کجایی کجایی کجایی کجایی
 در وادی عرفان زنی تا کم سوسای راه بمنزلی
 گفته بود و دای این درم کجایی کجایی کجایی کجایی
 ای دانه دوست خسته کجایی در دست و هند نام کجایی
 این نفس فریبی از کجایی تا کول عالم بجای ز غمی
 سپرد از زرد و سالی کجایی خاموش کجایی کجایی کجایی
 ترسم که صاحب کجایی کجایی کجایی کجایی
میرزا ابوالحسن و میرزا
 چند آنکه حکمت کجایی ز نامی غم کجایی کجایی
 غم کند و چه در دنی کجایی کجایی کجایی کجایی
 آن که کور که تو راه از کجایی او میداند که تو از کجایی
 کجایی کجایی کجایی کجایی کجایی کجایی کجایی
میرزا ابوالحسن و میرزا
 خوانی که کجایی کجایی با یکدیگر نقل کجایی کجایی
 ای دل کجایی کجایی کجایی کجایی کجایی کجایی کجایی
 رویت میباید صبر خیزد که که در آن عشق سر کجایی
 تحقیق چه از آدم کجایی کجایی کجایی کجایی
 همیشه بر سر مسافران کجایی

آن مایه زوینا که ...
 باقی در جهان ...
 که دارد که ...
 تا که ...
 جامعیت ...
 الفقه ...
 در هر جا ...
 چشم روشن ...
 در در ظرف ...
 کم گفته ...
 ای که ...
 فراتر ...
 یکدیگر ...
 اندر ...
 هر روز ...
 سید ...

اینکه ...
 که ...
 که ...

نیز ابو الحسن ...
 فراگشت ...
 در رسته ...
 صد سکه ...
 ای زاهد ...
 کف ...
 خواهی ...
 سلطان ...
 کمر ...
 بی با ...
 محنت ...
 چون ...
 از گوش ...
 کرد ...
 شاخ ...
 تا که ...
 این ...

چون ...
 که ...

تا که ...
 این ...

فایز برادر

کشت زرا که دست خنک کور شب تیره تا چو روز دردم درون کیم سوخت
کود به برادر مروت یکصورت دانه هر کس که از دیده ناکر بی نوبت ترسم که کجین خورشید

ملا مومن حسین برادر

ای شاد تو آن شوقی کی جیبت عشقان اوی بجای کرد ز صفت قیام تو سوزی چون می بینی ای صفا
بینی رویش لی کوئی ای مینه کافرم که روی منم سمور شودن تا ز که هر ماند صدف که درین کوشی

میرزا ابوالحسن برادر

کرد امن همت در جهان از غل می خوشتر بر چینی ای لای قبا نفس را که باک تو روح مددی بر انا
بر دم او کوبید و کرسی هر چه بر گشته همان بر سینی درشت شمع تر شربت کالی و مقیر قطه کاشی

شیخ ابوالخیر برادر

ای در خم چو کمان لول چو کمان بیرون نه ز فراق لک سوزی تا جیبت خورشید تا زده روی در غایت دبری زانیده
ظاهر که بر دست سیم باطن که بر دست اسرار خود اسکنجه نامه اعطالت خط قورون اسودت زنده

ملا علی برادر

در روی تو بند من جفا کوی جانی چه بود که رو آن کوی تاکل بهر فطوره و نا بودی ترسم در دریا فرسوده شوی
از وصل کوی بیانی رز در این صبر که ماییم چنانجوی تا چند بهوش در کشیدن بر در ز خود دست کاسوده شوی

ملا علی برادر

ای انگوی ز دیده تری از راه خیال من در روی کردی توان اخراج خدی شوی در دیده خلق مردم دیده
از شسته دیده که می خرم جگر که می بجای دیگر زدی با خلق جهان کل که کز اصل هم با تو محال است بر خدی

ملا علی برادر

از شت با مشق صید مایعی بردت نباشد چو کز ای دلچ بر سر بر نه کویا از موج هو آنچه صفت او شور
از زیر زمین خاک نترس راه تا دست بی جفا در دست کیفت کیم تا خون تو بر چو نافه پویانگی

ملا علی برادر

چند که بایل که بخوش شوی از همت کرد که خود شور تا تو از او من جد انوشی دیده همین در عا نشوی
کر باده خوی و عهد کوی بهتر که می نازد و نر خود ای کرامی رویش بکاید تا کوی تو گشته نشوی

شیخ ابوالخیر برادر

مردم ز لذت جانی نمانی به از غم جسم جادوی آید زین فاسد انوشی آردی تا بخوردستی
نام است بچوی تیغ او کز منکش آینه کار من هم خ خود بران بجای یعنی ز من فریادم روی

ملا مومن حسین برادر

ز مرفضت وصل یاد روی چون آینه بازن و میوینگی ای کشت شمع در رخس کوی قابل کیم از کیم چو فاکوستی
شده سخن تو غمی از آینه یعنی تیغ تو سخن ترین کوی شب ناخفته از روز تو کوی ایست که صفت زدی

ملا مومن حسین برادر

ای نوح که حسرت لطافتی هر چه که کوماه قدی خالی در دست کرد نام خست کوی زیر اگر کوفان عالم کوی
شاد کل از سستی خود غار غمی ز بر صحن کویا من رنگ بی در رویی مجاز تو هم کجی کوی

ملا مومن حسین برادر

در هر دو جهان ز شست بشتی با کیم قصدا کوی هم برای حیفست که در زبان سرائی برکت می طلای غمی
القصه می ریز غل غمی که از کوی ما چه هسته با نسا می بندد ز نسبت غمت تا بر زشتن زان چو غمی

شیخ ابوالخیر برادر

دینار ای میت شکره این هر دو نیز دایمی ای ایتا که مجرند از نیایی در عالم دل کنه کار ای
کران شوق صلاقی زهر و کوبه تا دوست ترا بخود عالمی عریان به نام از کجاست در بر کجاست تیغ را بر ای

ملا علی برادر

فاسد که بملک مردم کردی در سعی عیبت نیکند کویا ای لطف تو کسیر هر خود وی فغو تو برده بکوشن کوی
قارون تا خاک رفت از غل تا بر در در ز نیست جنبشی می میان بنده که کوی برود که تو چو دارد و بجای

ملا علی برادر

ای که همیشه آن نوحی و ز صا زده بران جوانجوی تا دیده دل دید که کشت هر که زنده بد با بنای
بازین همه بجز و نانا کویا فرمان اوی هر دو جهان کویا امروز ازین شتر عیبت کویا سکین تو که در ایس کویا

ملا علی برادر

ای اگر ز سر بر لی آهی با بد زغم تو بر لی آهی در خواب جهان کج شیتا یعنی کیم در آرزو بجای
رویش خود ز تو بر آهی خواهم که کسلی آهی دیدم که در روز بر میدار کویا من بر کویا

٥٨٥ كاشان
 ٧٥٤ شاد و ده خط
 ٥١٩ شاد و ده خط
 ١١٩٢ نور كاشان
 ١٢١١ صدر تصدق
 ١٢٠٢ صدر تصدق
 ١١٧٥ صدر تصدق
 ١٢٩١ صدر تصدق
 ١٢٢٢ صدر تصدق
 ١٢١٢ صدر تصدق
 ١٢٤٥ صدر تصدق
 ١٢٤١ صدر تصدق
 ١٢٤٨ صدر تصدق
 ١٢٤٨ صدر تصدق
 ١٢٧٥ صدر تصدق
 ١١٩٢ صدر تصدق
 ١٢٠١ صدر تصدق

ولتنبهوا لنفسهم من الخوف والرجوع والتمترار ونقص
 من الاموال والنفس والصابر بن

١٢٥٠

(Faded handwritten text, possibly bleed-through from the reverse side of the page)

درسم امامت و...
 علم